DONNA KAUFFMAN

Mândria, duşmanul dragostei

Traducerea si adaptarea în limba română de VALENTINA BRAN

ALCRIS Romance

Capitolul 1

Autobuzul gonea pe drumul prăfuit. Clare se gândea, cuprinsă de bucurie, că scăpase de Londra. Se simţea in sfârşit pe drumul ei, părăsind metropola poluată şi foarte aglomerată.

De câteva mile, nu depăşiseră nici o cabană. Străbătuse mai devreme câmpii verzi şi păduri frumoase. Urmase apoi un peisaj sălbatic şi dezolant, cu întinderi de pământ mâlos şi dune de nisip.

Printre ceilalţi pasageri erau o femeie masivă de la ţară care strângea in braţe o sacoşă încărcată şi un domn in vârstă intr-o haină lungă de piele care pufăia continuu dintr-o pipă înnegrită. Acesta din urmă o privea fix pe Clare cu nişte ochi mari albaştri, de parcă erau amici. Ochii lor se intersectară. Autobuzul huruia pe drumul de lângă câmpul nesfârşit.

Intr-un final ajunseră intr-un sat împrăştiat şi opriră lângă o clădire publică.

- Aici este staţia dumneavoastră. domnişoară! spuse şoferul şi-i dădu jos valiza şi geanta de canava.

Singura persoană de pe stradă era un băieţel care o informă

că Creek House era la un pas de drum. "Pasul, se dovedi insă a fi o milă bună de mers. Ajunse la poarta albă despre care ii spusese băiatul. Lăsă jos genţile şi îşi frecă incheieturile pe care le simţea inţepenite.

In timp ce se apropia de casă, un câine mare boxer apăru din tufiş. Acesta se apropie de ea şi îşi vântură exuberant vârful cozii făcând paradă de puterea sa.

Soneria nu funcţiona. Bătu la uşă de câteva ori fără să primească vreun răspuns. Atunci, îşi lăsă bagajele pe verandă şi înconjură casa, căutând intrarea din spate. Anunţase când soseşte, aşa încât era de aşteptat ca cineva s-o primească.

Poteca pietruită ducea către o grădină. Acolo, sub un fag, stăteau o femeie în vârstă şi o şcolăriţă. Femeia şedea lângă un şevalet, iar fata poza pentru ea. Era îmbrăcată in costum de baie şi purta o pălărie de paie de soare. Scena era oarecum neaşteptată, iar Clare se întrebă dacă nu cumva greşise casa.

Boxerul, care sufla greoi, îi înconjură gleznele şi lătră scurt. În acel moment artista şi modelul ei priviră către ea.

- Bună ziua. Aici este Casa Creek, nu-i aşa? întrebă Clare.

Amândouă s-au uitat mirate la ea, apoi fetiţa întrebă:

- Sunteţi domnişoara Drake?

- Da. Am trimis o telegramă prin care spuneam că ajung la ora patru, dar probabil nu aţi primit-o, răspunse Clare

- Bănuiesc că unchiul David a pus-o în portofel şi a uitat să ne spună, spuse fetiţa. Aţi încercat să intraţi pe uşa din faţă? Soneria nu funcţionează.

- Mi-am dat seama, răspunse Clare amuzată.

- Ce păr roşcat! Păr roşcat perfect! spuse brusc femeia în vârstă. Ea se minuna de părul roşu închis pe care Clare îl purta pe spate, prins într-o clamă.

- E vopsit? întrebă ea dintr-o dată. Nu, nu, desigur că nu. O culoare atât de specială nu este niciodată artificială. Iţi voi propune să fii următorul meu model, exclamă doamna în vârstă, domnişoară.....?

- Drake, adăugă Clare.

- Ce noroc extraordinar că poţi avea un păr roşcat, domnişoară Drake. Am încercat o dată cu una din fetele din sat, dar părul ei era de culoarea morcovului şi avea şi acnee - destul de neinteresantă, sărăcuţa.

-Ţi-e foame? Noi tocmai am servit ceaiul. Bănuiesc că ceainicul este încă destul de cald. Este şi o felie de prăjitură pe undeva, dacă n-a şterpelit-o Josh, spuse fetiţa

Ea se uită înjos şi luă un pacheţel învelit în hârtie care zăcea în iarbă.

-Da, aici este iar ceainicul este sub scaunul mătuşii Leo.

A trebuit să învelim prăjitura, deoarece sunt cuiburi de viespi în pereţii aceia.

De vreme ce nu era la o conferinţă ca să stea în picioare, Clare se aşeză intr-un şezlong liber şi îşi turnă singură nişte ceai. Pe tavă era o a treia ceaşcă; aceasta fusese destinată fără îndoială pentru unchiul David care era absent. In timp ce muşca din prăjitură, realiză că era privită din nou intr-un fel ciudat. Clare ştia că haina ei gri din şantung şi pantofii albi nu erau potriviţi pentru viaţa de zi cu zi dintr-un sat îndepărtat din Norfolk. Dar era totuşi puţin de aşteptat să călătorească de la Londra în pantaloni largi şi sandale de plajă.

Pentru a alunga privirea lor ciudată, le spuse:

-Mă tem că nu vă ştiu numele.

Femeia în vârstă zâmbi.

-Vai, ce neglijenţă din partea noastră! Draga mea, mă tem că ne vei considera extrem de necivilizate. Eu sunt Leonora Lancaster şi ea este nepoata mea, Jenny Clifford.

-Putem să-ţi spunem pe numele de botez? întrebă Jenny, în timp ce îşi scărpina picioarele goale muşcate de insecte. Tenul ei era măsliniu şi avea o mulţime de pistrui pe frunte şi pe năsucul cârn.

-Dacă doreşti. Numele meu este Clare.

-Ţi se potriveşte. întotdeauna mi-am imaginat că fetele cu numele Clare trebuie să fie calme şi aranjate, cu un aer regal, spuse doamna Lancaster. Eşti o persoană calmă?

-Nu ştiu, răspunse Clare cu nesiguranţă.

-Va trebui să fii! Unchiul David intră in stări de angoasă când îşi pierde notiţele sau pipa. Câteodată ne ia ore să-l liniştim! spuse Jenny, amuzată.

-Este acasă, acum? întrebă Clare.

-Ah, nu. Este afară pe lac şi studiază Artemisia maritima. Nu se întoarce până la cină. Ştii să navighezi?

Clare dădu din cap în semn de dezaprobare.

-Unchiul David mă învaţă să navighez Ploierul. Te va învăţa şi pe tine dacă vrei, spuse Jenny.

Doamna Lancaster ii oferi lui Clare o ţigară pe care o fixă intr-un suport.

Părea să aibă peste şaizeci de ani. Manierele elegante mascau părul ei alb şi obrajii ridaţi. Avea ochi albaştri strălucitori şi purta o salopetă de lucru care se asorta cu culoarea ochilor. Purta de asemenea nişte brăţări elegante care îi veneau bine pe mâinile-i încă flexibile.

-Jenny îşi petrece vara cu noi. Soţul nepoatei mele lucrează în serviciul consular în Siam, aşa încât îi este aproape imposibil să-şi petreacă toată vacanţa cu părinţii ei, explică ea.

-Am primit o pereche de cercei din argint de Siam pentru când voi fi mare. Am să ţi-i arăt când intrăm în casă.

-Probabil Clare ar vrea să vadă camera în care va sta, draga mea. De ce nu o conduci? sugeră doamna Lancaster.

Ele intrară în casă urmate de Josh.

-Ţi-am pregătit camera de lângă mine, îi spuse Jenny, conducând-o pe scări. Clare îşi adună bagajele de pe verandă.

-Mă tem că boilerul face un zgomot teribil peste noapte, dar te vei obişnui repede, continuă Jenny.

Nu avea nimic din timiditatea obişnuită a copiilor de vârsta, ei iar Clare era un pic amuzată de aerul misterios al casei, care o surprinsese.

Dormitorul era mic, cu un tavan foarte înalt şi cu mobilă

pictată, foarte veche. În schimb perdeaua era strălucitoare, fluturând la fereastră şi un ghiveci cu trandafiri de iunie stătea pe masă, umplând camera cu un parfum delicat.

- Poţi vedea golful de aici. Acum mareea este în reflux, dar la noapte vei auzi apa lovindu-se de mal, spuse Jenny.

Clare inspiră mirosul specific al mării adus de briza de vară. Acesta era proaspăt şi revigorant, după aerul Londrei, stătut şi încărcat de petrol.

- Pot să stau cu tine în timp ce despachetezi? întrebă Jenny.

- Da, desigur. Clare îşi dădu jos jacheta şi deschise geamantanul. În timp ce aşeza hainele în dulap şi maieurile în sertarul comodei, Jenny îi vorbea despre sat şi locuitorii acestuia.

- Unchiul David a avut o secretară, după cum ştii. O chema Winifreda Bunberry. Era absolut groaznică, aşa încât bunicul a concediat-o şi i-a scris unchiului James la Londra să-l roage să-i găsească una potrivită, spuse ea.

- Ce era aşa de groaznic la domnişoara Bunberry? întrebă Clare râzând.

- Ah, era teribil de simandicoasă şi de modă veche şi foarte speriată de Josh. Jenny îl mângâie foarte afectuos pe câine pe gât. El este cel mai afectuos câine din Norfolk, să ştii. Nu s-ar atinge nici de o muscă, nu-i aşa dragule?

- Ei bine, sper că am trecut testul acesta. Cel puţin nu mi-e frică de Josh, spuse Clare.

Jenny o privi direct în ochi.

- De fapt, eşti mult mai de treabă decât ne aşteptam. Ai fost secretară mult timp? Arăţi foarte tânără, spuse ea cu candoare.

- Am douăzeci şi şase de ani şi lucrez de opt ani.

Clare şi-a pus radioul portabil pe măsuţa de lângă pat.

- Nu ai de gând să te măriţi? o întrebă Jenny.

Clare râse.

- Sper că da. Dacă cineva drăguţ mă va cere!

- Sunt pe aici câţiva bărbaţi destul de simpatici, preciză Jenny cu un aer serios. Este Jim Foster, fiul băcanului, Peter Andrews care are o fermă in cealaltă parte a satului şi Paul Mallinson care locuieşte în centru. Este absolut senzaţional şi foarte bogat. Are două maşini, un majordom şi o tabacheră din aur.

-Trebuie să fie amuzant, spuse Clare ascunzând o grimasă faţă de această carte de vizită matrimonială a domnului Mallinson.

- Pot să mă spăl pe mâini? întrebă ea.

Jenny sări de pe scaun, zicând:

- Să-ţi arăt baia.

După ce Clare se spălă pe mâini şi îşi aranjă machiajul, coborâră in sufragerie, unde doamna Lancaster era instalată confortabil intr-un fotoliu şi asculta ştirile de la ora şase. Când ştirile se terminară, doamna în vârstă sugeră să puteau servi un sherry înainte de cină.

- Ce te-a determinat să accepţi acest post, draga mea? întrebă ea

- M-am săturat de viaţa de oraş. Am fost crescută la ţară şi când am văzut anunţul din The Times, m-am gândit că este o ocazie să mă reîntorc, răspunse Clare.

-I-am spus despre domnişoara Bunberry, mătuşă Leo, zise Jenny.

- O femeie groaznică! remarcă doamna Lancaster cu o expresie dezaprobatoare.

-Nepotul meu nu este desigur cel mai comod angajator, dar bănuiesc că fratele lui ţi-a explicat acest lucru la interviu.

-Am înţeles că domnul Lancaster nu suferă prostia, spuse Clare zâmbind.

-Domnişoara Bunberry era complet prostuţă, spuse femeia în vârstă fără ocolişuri. Oricum, tu arăţi a fi o fată capabilă şi îndrăznesc a spune că nu vei izbucni în plâns dacă nepotul meu

se enervează uneori.

În acel moment, o voce stridentă de femeie anunţă din celălalt capăt al casei că cina era gata. Doamna Lancaster o conduse pe Clare către sufragerie. După ce se aşezară, o femeie masivă de vârstă medie, intr-o rochie cu imprimeuri, veni în grabă din bucătărie cu o tavă cu şuncă.

Aceasta este Hilda, comoara familiei. Aprecierea ei faţă de Clare a fost mai stânjenitoare decât cea a doamnei Lancaster si a lui Jenny.

-Întârzie din nou, spuse Hilda iritată, când dădu mâna. Domnul David va întârzia şi la propria înmormântare dacă nu are grijă.

-Cred că va veni repede, spuse doamna Lancaster împăciuitor.

-Un lucru bun este că nu avem o cină caldă în seara aceasta, spuse Hilda cu acreală în timp ce ieşea.

Clare ar fi savurat salata excelentă alături de şuncă dacă n-ar fi fost oarecum stânjenită de faptul că urma să-l întâlnească pe şeful ei cel nou când acesta se întorcea de la studiul Artemisei maritima, indiferent ce însemna aceasta.

Fostul ei şef fusese un om de afaceri şi nu ştia exact ce însemna să lucreze pentru un botanist distins care părea să fie o fire dificilă. Fratele lui, care o intervievase la Londra, era un avocat de renume; un om amabil şi extrem de respectuos. El îi spusese că David Lancaster lucra la o carte despre viaţa plantelor de coastă şi avea nevoie de o secretară eficientă pentru o perioadă de aproximativ patru luni. Clare recunoscuse sincer că nu avea cunoştinţe de botanică, dar James Lancaster îi spusese că asta nu conta de vreme ce era o bună dactilografă şi nu o deranja să lucreze după un program dezordonat. Salariul era excelent, având în vedere că i se asigura pensiune completă. De asemenea, ideea de a sta patru luni de vară la mare o ajutase să se decidă.

Acceptase postul fără să stea pe gânduri.

Imaginea ei mentală despre domnul Lancaster era a unui om extrem de erudit, a unui om de ştiinţă irascibil, de vârstă medie. Aşadar, când un bărbat înalt, brunet, in jur de treizeci de ani se apropiase fluierând , ea îl luase drept un prieten al familiei - posibil "minunatul", Paul Mallinson despre care ii vorbise Jenny.

- Ai întârziat cincisprezece minute, David, îl certă doamna Lancaster.

- Hilda e foarte supărată pe tine. El este nepotul meu, adăugă pentru Clare.

- David, ea este domnişoara Clare Drake.

Clare se înecă pe loc cu o frunză de salată. Ea fu surprinsă prima oară de doamna în vârstă şi de Jenny dar era complet şocată de noul ei şef. Nu avea nimic în comun cu imaginea preconcepută pe care o avea despre el.

Era foarte înalt şi deşirat, cu părul scurt negru şi tenul măsliniu. In cămaşa lui decolorată şi pantalonii pătaţi de sare, arăta mai degrabă a pescar decât a specialist in botanică.

Ei dădură mâna. Strângerea de mână era fermă. Clare mai observă că palma lui era uscată şi aspră.

- Domnişoara Drake spune că a trimis o telegramă, spuse domnişoara Lancaster.

- Ah, da. A rămas în buzunar şi am uitat să vă spun. Aţi găsit greu casa? o întrebă el pe Clare.

- Nu, un băieţel din sat mi-a arătat drumul.

- Dacă îmi permiteţi, o să mă retrag să mă spăl, spuse el.

- De ce te-ai înecat şi ai fost şocată când l-ai văzut pe unchiul David? o întrebă Jenny când el părăsi încăperea. Clare ezită.

- Mă aşteptam ca domnul Lancaster să fie mai in vârstă, răspunse ea.

- Are treizeci şi unu de ani, o informă Jenny.

- Ziua lui a fost săptămâna trecută. L-am dus până la

Sheringham, la picturi, nu-i aşa mătuşă Leo? şi am servit după aceea o cină cu fructe de mare pe cinste.

- Da, iar tu ai fost bolnavă jumătate din noapte, spuse Hilda rece, aducând o budincă făcută cu căpşuni.

- Ei bine, a meritat, se apără Jenny. Nu-mi pasă dacă mi-a fost rău. În plus, unchiul David mi-a dat nişte rom să-mi treacă stomacul. Îţi place romul, Clare?

- Nu cred că am băut vreodată, răspunse Clare.

- Unchiul David bea tone. El spune că îl apără de răceală şi fortifică nervii. Jenny se uita cu mare poftă la căpşunile pe care mătuşa tocmai i le pusese în faţă.

- În ciuda declaraţiei exagerate, nu sunt un alcoolic, domnişoară Drake, spuse David Lancaster, în timp ce răsucea părul lui Jenny. El se schimbase într-un flanel şi un pulover gros.

- A spus că putem să-i spunem Clare, zise Jenny.

- Aşa e. El se aşează în capul mesei şi îşi tăie o bucată de şuncă.

- Din ce parte a ţării eşti?

- Somerset, răspunse Clare.

- Părinţii mei au avut o fermă lângă Ţara Galilor până am împlinit doisprezece ani.

- Vei găsi această parte a ţării aridă în comparaţie cu regiunea de vest. Până acum a fost o vară excepţională, dar într-o zi urâtă ne-am confruntat cu vremea furioasă din nord.

- Sper că ai adus haine groase, draga mea, spuse doamna Lancaster. Aerul este foarte răcoros şi nopţile sunt adesea reci chiar în miezul verii.

- Da, fratele domnului Lancaster m-a avertizat despre asta, spuse Clare.

După masă, Lancaster o rugă să-l însoţească în birou pentru a discuta
despre activitatea ei. De îndată ce deschise uşa, ea observă că

prima activitate care se impune ar fi o curăţenie de primăvară. Încăperea era haotică. Cărţile şi hârtiile invadau orice spaţiu, iar într-un colţ era un fîşet înţesat cu documente puse în dezordine. O plasă mare de pescuit şi un colac de frânghie erau aruncate pe fotoliu, iar un acvariu plin cu buruieni de mare zăcea pe podea.

Lancaster eliberă fotoliul şi-i făcu semn să ia loc. El nu dădu semne că ar regreta deranjul. Clare se gândi că nu avea asemenea obiceiuri.

- Mă tem că maşina de scris este un model cam vechi, spuse el arătând spre o maşinărie imensă aşezată pe o masă lângă geam. După ce a plecat fosta mea secretară, am scris mai multe notiţe. Cred că in primele zile poţi să le rescrii, înainte să începem prima schiţă. Scrisul meu este destul de citeţ, dar dacă nu înţelegi ceva, te rog să mă întrebi. Unele nume latine sunt un pic dificile.

El luă o pipă dintr-un vas de pe şemineu şi o umplu cu tutun dintr-o pungă de piele pătată.

-Vei vedea că eu lucrez in salturi. Depinde foarte mult de vreme. Cât timp durează vremea frumoasă, voi fi afară pe mlaştină aproape toată ziua, dar când plouă vom recupera tot ce ne-a rămas în urmă.

- Dar corespondenţa dumneavoastră, domnule Lancaster? întrebă Clare. Am inţeles că vreţi să mă ocup şi de asta?

- Nu este mare greutate. Dacă voi avea vreo scrisoare de afaceri, am să ţi-o dictez după micul dejun. Pe urmă, poţi să o duci la poştă până la ora patru, când ai timp. Ah, încă ceva. Pregătesc pentru luna viitoare o lucrare pentru Societatea Ecologică Britanică. Va trebui scrisă şi va trebui multiplicată in câteva exemplare. Asta cred că este tot. Vom servi cafeaua in sufragerie.

Jenny se culcă la opt si jumătate şi curând după aceea, Clare se retrase şi ea. Şeful ei ii deschise uşa, iar ei i se păru că văzuse o uşoară dezamăgire in ochii lui. Cu siguranţă, deoarece fusese

nemulţumit de fosta domnişoară Bunberry, acum era precaut in privinţa secretarelor şi implicit şi a capacităţii ei.

In camera ei Clare se schimbă intr-un capot de casă şi se ghemui in scaunul de sub fereastră. Se apucă să-i scrie fratelui ei despre sosirea la Creek House.

Hal era fratele ei geamăn, cu 20 de minute mai mare decât ea. El fusese plecat in Kenya în ultimul an, dar îşi scriseseră în mod regulat, deoarece intre ei era o legătură foarte puternică. Părinţii lor muriseră intr-un accident de maşină când ei erau încă mici. Clare şi Hal se duseseră să stea la Londra, cu o mătuşă necăsătorită, până la maturitate, când puteau să-şi asigure singuri existenţa - el ca inginer civil şi ea ca secretară.

"Casa are vederea către un golf şi o întindere vastă de pământ mlăştinos", scria ea. "Este o minunată linişte şi pace după Londra. Aud foşnetul mării din depărtare. Acesta este deocamdată un post temporar, dar nu mă voi întoarce la Londra decât dacă voi fi nevoită".

Făcu o mică pauză, uitându-se prin cameră. Deja se simţea ca acasă şi în mod ciudat în siguraţă cum nu se mai simţise niciodată de când ea şi Hal trebuiseră să părăsească ferma din Somerset, în urma accidentului tragic.

Când îşi anunţase fostul şef că vroia să plece şi-i spusese despre noul post, el o considerase nebună.

- Dar ce ai să faci după cele patru luni, domnişoară Drake? o întrebă el, cu regretul că pierdea o secretară care era şi eficientă, şi discretă, şi drăguţă.

- Nu ştiu, recunoscu ea. Îi era imposibil să-i explice dorinţa bruscă de a locui la ţară, într-o atmosferă calmă şi foarte destinsă.

Acum, când briza mării adia şi o auzea prin fereastră, iar refluxul umplea golful, era convinsă că a făcut bine că venise.

Ea termină scrisoarea şi era atentă la liniştea nopţii. O uşă se deschise brusc, iar râsul doamnei Lancaster plutea în aer.

Clare îşi aprinse o ţigară şi îşi fixă ca obiectiv să meargă a doua zi în sat să-şi cumpere o piatră pentru brichetă. Vocea lui David Lancaster îi atrase atenţia. El spusese sec:

-Ei bine, acum că este aici va trebui s-o acceptăm, dar este pentru ultima dată că îl rog pe James să-mi găsească o secretară.

- Dar dragă David, este simpatică! răsunară clar în noapte cuvintele doamnei Lancaster. Are un păr bogat minunat şi nişte ochi strălucitori!

- Poate fi cheală şi chioară, din partea mea. Eu vreau eficienţă - nu strălucire! adăugă el repede.

- E un nonsens ce spui. Te plângeai mereu că doamna Bunberry era dinţoasă. Faptul că această fată este foarte atrăgătoare, nu înseamnă că este ineficientă. Pare să fie şi foarte inteligentă şi capabilă, replică matuşa lui.

Clare nu intenţionase să tragă cu urechea, dar tonul critic a lui Lancaster o supără. Vru să închidă geamul, dar se opri pentru a auzi răspunsul lui.

-Mă intrigă ce a adus-o aici, spuse el.

- Cu greu se poate aştepta să găsească un soţ intr-un loc precum Clint, deşi îndrăznesc să spun că poate încerca atunci când îl va întâlni pe Paul Mallinson.

-Nu trebuie să fii supărat, David. Ştii doar că nu toate femeile sunt la fel. Cred că este o fată deosebită. A spus că a fost crescută la ţară, deci este normal ca ea să-şi dorească să plece departe de Londra. Măcar dă-i o şansă să arate ce poate, spuse doamna Lancaster cu reproş.

-Dacă mâine îmi va scrie prost însemnările, o voi trimite înapoi şi îmi voi continua munca singur, spuse el.

Clare închise geamul. Buna ei dispoziţie se risipi şi avu o senzaţie neplăcută pentru omul care o catalogase atât de repede. Avu un impuls de moment să coboare şi să-i spună că o să ia prima maşină şi se întoarce la civilizaţie. N-avea decât să-şi scrie

cartea bătând la maşină cu două degete. După aceea, se gândi că era mai bine să stea şi să-i arate că deşi avea părul roşcat, nu era fără creier şi nu era la vânătoare după bărbaţi. Încă supărată de critica lui nedreaptă, ea se duse la baie să se spele pe dinţi.

Când se întoarse în camera ei, o găsi pe Hilda, care îi adusese o cană cu ciocolată caldă.

-M-am gândit că asta te poate ajuta să te odihneşti într-un pat străin. Nu pentru că acest pat n-ar fi confortabil, dar sunt unele persoane cărora le ia o zi - două pentru a se obişnui cu noul pat, spuse ea pe un ton plăcut.

-E foarte drăguţ din partea ta, spuse Clare, mişcată de acest gest.

Hilda o privi lung.

-Eşti cam palidă, domnişoară. Asta nu este de mirare având în vedere că vii de la Londra. Nu ştiu cum pot trăi oamenii în poluarea aceea. Tonul ei acuza că Londra era acoperită permanent de o ceaţă deasă.

-Nu eşti cumva la un regim dintre acelea fără sens, sper? o întrebă ea suspicioasă.

-Nu, am o poftă enormă, îi răspunse Clare zâmbind.

Hilda mormăi ceva, puţin neîncrezătoare.

- Ei bine, îţi spun noapte bună. Micul dejun este la ora opt, dar domnişoara Jenny se trezeşte întotdeauna cum dau zorile. Ea îţi va aduce o cană cu ceai în jur de şapte şi jumătate. Baia va fi liberă, deoarece domnul David se bărbiereşte la ora şapte, iar doamna Lancaster ia micul dejun în cameră.

-Noapte bună. Mulţumesc încă o dată pentru ciocolată, spuse Clare.

Se urcă în pat şi sorbi băutura fierbinte şi cremoasă. Se simţi mai bine văzând că doamna Lancaster şi Hilda o acceptau.

A doua zi dimineaţă când Clare coborî la micul dejun, îl găsi pe şeful ei citind The Times. El sesiză prezenţa ei şi o salută. Pe

urmă, se retrase din nou în spatele ziarului. Jenny mânca cereale dintr-un castron. Ea îşi duse degetul la gură în semn de avertisment că discuţiile nu erau dorite la micul dejun în acea casă. Era pregătit un platou mare cu şuncă şi ouă. Clare servi o masă delicioasă. În timp ce îşi turna o a doua ceaşcă de cafea, David Lancaster împături ziarul şi îi spuse:

-Vei găsi notiţele despre care ţi-am vorbit pe biroul meu, domnişoară Drake. Vei găsi nişte hârtie pentru maşina de scris în fişet. Voi fi aici la prânz, aşa că dacă vei avea întrebări, le putem discuta atunci.

-Pot veni cu tine? îl întrebă foarte dornică Jenny.

-Cred că da, năzdrăvano, se strâmbă el cu indulgenţă.

Clare îşi făcuse deja patul şi îşi aranjase camera, aşa încât se duse direct la birou. Pentru a găsi hârtia de scris, a trebuit să răstoarne totul in fişet. A decis că cel mai bine era să reorganizeze biroul înainte să transcrie îngrijit notiţele scrise pe care Lancaster i le lăsase pe birou.

Peste o oră, camera era aproape de nerecunoscut. Biroul era gol, excepţie făcând o scrumieră şi o agendă. Sertarele fişetului se închideau cu uşurinţă iar conţinutul lor era aranjat cu grijă. ştersese praful de pe rafturile cărţilor şi curăţase pervazele geamurilor. Chiar şi şemineul, care fusese înfundat cu chibrite folosite, era acum curat.

Hilda rămase uimită când intră în cameră aducând o ceaşcă cu cacao şi fursecuri proaspete cu unt.

-Pe cuvântul meu domnişoară, ce-ai făcut aici? exclamă ea.

-Totul arată foarte diferit... ca scos din cutie!

- A fost ceva de lucru, cu siguranţă, spuse Clare cu satisfacţie.

-Nu ştiu ce va zice domnul David. Niciodată nu m-a lăsat să fac curăţenie aici - în afară de a aspira covorul din când in când. A înnebunit când domnişoara Bunberry i-a aruncat nişte hârtii care-i

trebuia, remarcă Hilda.

-Poate înnebuni cât vrea din partea mea, spuse Clare uşor iritată. Nu pot lucra confortabil in mizerie. Asta este.

In timp ce bea cacao, îşi făcea lista cu cele necesare. Atunci, o umbră se apropie de scaunul ei şi auzi o voce spunând:

-Bună, cine eşti tu?

Ea se uită nedumerită. Un bărbat plin de el ii zâmbea prin fereastra deschisă.

-Sunt noua secretară a domnului Lancaster.

- Adevărat? Intrusul păru amuzat. David crede cu siguranţă în diversitate. Este cumva pe acasă? Brunetul o cercetă cu privirea.

- Este afară, pe mlaştină împreună, cu Jenny. Să-i transmit un mesaj? întrebă politicos Clare.

El dădu din cap.

-Nu este important. Crezi că Hilda mai are o cacao şi pentru mine?

-Da, cred că da, spuse ea nesigură.

Indiferent cine era, era cu siguranţă foarte apropiat de şeful ei.

-Nu vreţi să intraţi?

Pentru a răspunde, se apropie de pervazul geamului, arătând că purta pantaloni de călărie.

-Mă duc s-o întreb pe Hilda, spuse Clare.

Hilda avu o cană de cacao să-i ofere domnului. După descrierea lui Clare, ea ii spuse că vizitatorul era domnul Mallinson, din Hall.

Când Clare se întoarse, el stătea pe birou fumând.

-Cum vă cheamă? întrebă el. Eu sunt Mallinson, Paul Mallinson.

-Clare Drake.

Aşadar, acesta era bărbatul cu două maşini, un majordom şi o

tabacheră de aur! Era cu siguranţă atrăgător în felul lui lipsit de griji şi oarecum nonconformist. Părul îi cădea pe frunte având o frizură băieţească şi avea o gură mare, mobilă.

-Când ai venit? întrebă el.

-Ieri.

Ea puse lista de necesităti în buzunar. Puse hârtie şi plombagina în maşina de scris, pregătindu-se de lucru.

-Ce poate să aducă într-un loc retras ca acesta, o fată ca tine?

-Pare mai degrabă un sat atractiv, răspunse Clare.

- Cu alte cuvinte, motivele dumitale nu sunt treaba mea, spuse el amuzându-se. După ce vei sta aici o săptămână, vei vedea că în locuri precum Clint, noi avem o curiozitate fără margini. Nimic altceva, decât bârfă.

-Mă tem că nu voi da apă la moară, spuse Clare.

-Nu sunt aşa de sigur. Ochii lui erau plini de admiraţie.

-Numai simplul fapt că eşti tânără şi simpatică este de-ajuns ca oamenii să bârfească.

Era evident că domnului Mallinson nu-i trebuia prea multă subtilitate pentru a stârni bârfa satului, se gândea Clare. Ea îi zâmbi fermecător şi-i zise ferm:

-Dacă v-aţi terminat cana cu cacao, să ştiţi că am o mulţime de treabă. Îi voi spune domnului Lancaster că l-aţi căutat.

El fu un pic uimit de această invitaţie politicoasă de a pleca, dar nu era genul să se şocheze aşa încât plecă bine dispus.

După ce el plecă, Clare se apucă de scris în viteză. Până la douăsprezece şi jumătate, transcrise şi aranjă cu grijă cinci pagini de notiţe. Fiind mulţumită de munca ei de dinainte de masă, urcă să se relaxeze. Când coborî, doamna Lancaster era în hol, fiind uimită de câteva scrisori.

-Aici erai, draga mea. Hilda mi-a spus că munceai din greu, aşa că nu te-am deranjat. Am înţeles că Paul a trecut pe aici. Ce părere ai despre el?

- A fost simpatic, spuse Clare neconvingătoare.

Doamna Lancaster ii aruncă o privire obiectivă.

-Nu pari convinsă de ce spui.

-Nu sunt foarte bună să apreciez oamenii la prima vedere, spuse Clare.

-Problema lui Paul este că nu are nimic de făcut, spuse doamna Lancaster in timp ce mergeau în sufragerie pentru a servi prânzul. El are o mulţime de bani şi îşi trăieşte viaţa intr-o totală relaxare. Nu este bine pentru un bărbat de vârsta lui să trăiască aşa. Ii trebuie o soţie.

-Nu m-aş fi gândit că ii este aşa de greu să găsească una de vreme ce ii merge aşa de bine, comentă Clare.

Doamna Lancaster râse şi spuse:

-Ah, peţitorii locului au încercat să-l prindă de mult. Poate că este sălbatic, dar nu este prost.

Nu poate fi prins de cineva care se uită la contul lui din bancă. Parcă se apropie Jenny, venind din grădină.

Jenny intră foarte entuziastă, deoarece găsise o bucăţică de chihlimbar pe plajă.

-Unchiul David îl va şlefui pentru mine, anunţă ea, arătând comoara ei.

-Cum te-ai descurcat cu notiţele mele? o intrebă Lancaster pe Clare in timpul prânzului.

-Nu am avut dificultăţi, mulţumesc. Probabil veţi dori să verificaţi ce am făcut înainte să continuu? răspunse ea cu răceală.

-Să nu uiţi că mi-ai promis că mă duci să navighez in după-amiaza asta, ii aminti Jenny nerăbdătoare.

-Bine. Incepem imediat după ce vorbesc un pic cu domnişoara Drake.

-Domnul Mallinson v-a căutat în dimineaţa asta, dar nu v-a lăsat nici un mesaj, spuse Clare.

-Da, n-a pierdut prea mult timp, spuse Lancaster în timp ce

făcea un gest discret de dezaprobare către matuşa lui.

Deşi nu prea înţelegea remarca, expresia de dezacord de pe faţa doamnei Lancaster arăta că nu era de aceaşi părere. Acest lucru confirma impresia lui Clare că Lancaster era un om dezagreabil. Expresia feţei lui era arogantă şi trăda o anumită duritate, chiar brutalitate. E drept că atunci când zâmbea către Jenny, întreaga lui expresie se schimba şi putea fi luat drept un om simpatic şi plin de umor.

În timp ce ceilalţi serveau desertul, Lancaster se scuză şi se retrase în birou. O clipă mai târziu, se auzit un lung şir de înjurături venind de pe hol. Pe un ton extrem de furios, el îi ordonă lui Clare să-l urmeze.

Capitolul 2

- Ce naiba vrei să spui prin rearanjarea camerei? întrebă furios Lancaster, când ea apăru în uşă.

-Am presupus că aţi vrut ca eu să o aranjez, domnule Lancaster, spuse ea calm.

- Oh, chiar ai făcut-o! Bine, dacă vrei să îţi păstrezi acest loc de muncă, trebuie să nu mai presupui lucrurile, spuse el tăios. Pot să întreb unde ai pus hârtiile pe care le-am lăsat pe cămin?

- Sunt în al doilea sertar al fişierului, răspunse Clare.

- Foarte eficient! Acum, presupun că de fiecare dată când o să caut ceva, va trebui să te întreb pe tine unde este, spuse el sarcastic

- Cu siguranţă, acesta este motivul pentru care aveţi o secretară, domnule.

El o fulgeră cu privirea.

- Ştiam unde erau toate înainte să începi curăţenia ta artistică. şi nu-mi mai spune "domnule", în stilul acesta infatuat.

- Dar eu nu ştiam unde erau toate, sublinie ea.

Ochii lor se întâlniră şi iritarea dintre ei îi scânteie ca un curent electric. Amintindu-şi remarcele compromiţătoare pe care le auzise întâmplător de la geamul dormitorului ei cu o noapte înainte, toate acestea erau prea mult pentru o fire ruşinoasă cum era Clare. Din fericire, doamna Lancaster intră în cameră chiar în acel moment.

- Sfinte Dumnezeule, biroul arată chiar locuibil, spuse ea.

- Femeia aceea, Bunberry, avea o lipsă gravă de metode. O scotea din minţi cu dezordinea ei pe biata Hilda. După cum văd, tu vei fi foarte folositoare pentru casă, draga mea.

La acestă remarcă puţin neplăcută, simţul umorului lui Clare calmă totul.

- Dacă însemnările sunt satisfăcătoare, domnule Lancaster, încep să dactilografiez restul, spuse ea.

El aruncă o privire prin teancul de hârtii ordonat pe care ea i-l înmânase.

-Da, se pare că sunt corecte, spuse el concis.

-De ce nu vrei să munceşti in grădină? sugeră domnişoara Lancaster.

-Voi face ultimele retuşuri la portretul lui Jenny, aşa că nu-ţi voi distrage atenţia. David, vrei te rog să duci măsuţa pe peluză? Se face foarte cald in timpul după-amiezii in această cameră, nu e plăcut pentru Clare să fie închisă aici in timp ce noi ceilalţi ne bucurăm cu toţii de soare.

Fără să scoată un cuvânt, Lancaster ridică măsuţa şi o duse prin hol. Clare nu putea să-şi dea seama după faţa lui dacă mai avea ceva de comentat asupra subiectului curăţeniei. Acum cel puţin îşi va cunoaşte adversarul, dacă va încerca s-o terorizeze, gândi ea

Era plăcut să stai la umbra fagului cu domnişoara Lancaster in apropiere lucrând pe şevaletul ei - picta fundalul, aşa că absenţa modelului nu o stânjenea - şi Josh se răsucea in somn pe lângă gard. Biroul lui Clare din Londra avea vedere către firma Strand şi persista continuu zgomotul traficului şi mirosul înţepător al gazelor evacuate. Acum, eliberată de oraş, simţea o stare de simpatie pentru milioanele de oameni care erau obligaţi să trăiască in mijlocul învălmăşelii din timpul aglomeraţiei la orele de vârf.

Gândurile ei zburau spre întâlnirea furtunoasă pe care o avusese cu angajatorul ei. Nu era cazul să-i suspecteze capacităţile, concluzionase ea. El părea în schimb să aibă unele obiecţii personale în ceea ce o privea.

Clare ştia că era o tânără atractivă. Atât ea cât şi Hal moşteniseră părul roşcat şi ochii căprui deschis de la mama

lor, o irlandeză de o frumuseţe izbitoare care-şi sacrificase cariera de cântăreaţă strălucitoare pentru căsătoria cu Charles Drake, un fermier sărac. Deşi moartea lor fusese o lovitură puternică pentru copiii lor, Clare era convinsă că era mai bine că muriseră împreună. Părinţii ei împărtăşiseră acea armonie minunată care iluminează câteodată o căsnicie şi ar fi fost iremediabil pierduţi unul fără celălalt.

Animozitatea profundă a lui David Lancaster n-o enervase, pentru că ea nu acceptase niciodată, ca multe alte fete, admiraţia masculină ca ceva ce i se cuvenea. Câteodată simţea un curios sentiment de vină din cauza aspectului ei şi în sinea ei nu era liniştită.

Nu cu mult timp în urmă, un bărbat care-l plăcea, dar pe care nu-l iubea, o acuzase că era o escroacă.

-Eşti rece ca o piatră, Clare, îi spusese nervos. Faţa ta este ca o floare, dar eu cred că n-ai deloc inimă.

Supărată din cauza distrugerii prieteniei lor - n-ar fi ghicit că Stephen se îndrăgostise de ea - se enerva de multe ori din cauza afirmaţiilor lui aspre. Era oare rece - incapabilă să iubească? Era adevărat că, la douăzeci şi şase de ani, se crezuse o victimă a acestei emoţii confuze, dar atunci fusese o relaţie scurtă şi nesatisfăcătoare. Unii bărbaţi pe care-i cunoscuse ar fi fost nişte soţi excelenţi, dar nu treziseră în ea decât simpatie şi respect. Ea nu experimentase niciodată emoţia sălbatică, tumultuoasă, cântecul inimii, despre care atâţia poeţi scriseseră.

Hal, care urmărea mereu şi era urmărit de către sexul opus, o necăjea în legătură cu asta.

-Aştepţi prea multe, bătrânico, spunea el afectuos. Dragostea nu este o emoţie care cutremură lumea. Este un joc. O iei prea în serios. Fă o schimbare, nu te mai stăpâni.

Clare dădea afirmativ din cap.

- Nu pot să flirtez cu neruşinare, cum faci tu. Pe de altă parte, uită-te la mocirla în care intri - ca atunci când erai logodit cu două fete deodată.

El continua să zâmbească:

-Da, a fost mai degrabă o eroare tactică. Mă întreb dacă încă mai scrâşnesc din dinţi, săracele.

Aducându-şi aminte de conversaţie, cum stătea în grădina din Creek House, Clare zâmbi. Hal era un incorigibil frângător de inimi, dar avea atâta farmec încât până şi fetele pe care le conducea voios prin grădină nu reuşeau niciodată să-l deteste sincer.

In jurul prânzului, Hilda aduse o cană mare cu limonadă şi un platou cu sandvişuri cu castraveţi. Dominşoara Lancaster îşi puse deoparte paleta de culori şi spuse:

- Cred că meritäm o pauză de zece minute. Vino şi spune-mi ce crezi despre pictura mea.

-Nu ştiu prea multe despre artă, spuse Clare drept scuză.

- Vai de mine, aceasta nu este artă. După părerea mea, Arta cu A mare este o veritabilă pălăvrăgeală. Pictez pentru că îmi place, spuse bătrână doamnă amuzată.

- Dar este foarte frumoasă exact ca Jenny! spuse Clare, studiind
tabloul.

- Da, cred că am surprins expresia răutăcioasă. Cred că un portret ar trebui să fie ca cel care pozează. In zilele noastre, multe dintre ele abia pot fi recunoscute.

- Aţi pictat dintotdeauna? întrebă Clare.

- Nu, am început să mă ocup în timpul războiului. M-a ajutat să-mi menţin un echilibru în viaţă. Bineînţeles, ca fată tânără desenam naturi moarte şi câteva acuarele anemice. In vremea aceea era considerată o realizare adevărată pentru o femeie tânără. Ah, cât mi-aş dori să fiu tânără in acest

vremuri progresiste, când o femeie poate să facă ceea ce îşi doreşte! Acum cincizeci de ani viaţa era îngrozitor de plictisitoare pentru noi, să ştii. Stăteam şi aşteptam soţi - o ocupaţie destul de deprimantă. In cele din urmă n-am mai rezistat şi am fugit in India, ca misionar. Familia mea era îngrozită, erau pe deplin convinşi că mi-am luat lumea in cap.

Bătrâna doamnă zâmbi, aducându-şi aminte.

- Nu am regretat niciodată, spuse ea blând. Pe moment, cum gândurile ei zăboveau in trecut, o ciudată, aproape tânără strălucire lumină faţa ei ridată, şi Clare se întrebă oare ce amintiri stârnise acea expresie fugară de o mare fericire.

- Acum trebuie să cobor în grabă la cutia poştală, spuse vesel domnişoara Lancaster.

- Pot să merg eu în locul dumneavoastră?

- Mulţumesc dragă, dar o mică plimbare îmi va face bine. Sunt în pericol de a deveni o bătrână grasă. Vino Josh, leneşule!

Clare râse. Figura graţioasă şi mersul voios al domnişoarei Lancaster erau greu de asemuit cu vârsta ei, şi dacă peste zece ani, ar fi fost obligată să ia un scaun cu rotile, ar fi fost probabil un model cu aburi cu o viteză periculoasă în schimbarea direcţiei.

La patru şi jumătate, Clare îşi termină însemnările şi intră înăuntru, s-o întrebe pe Hilda dacă putea face o baie înainte de cină. Tocmai îşi vâra părul sub casca de baia când domnişoara Lancaster bătu la uşă:

- Paul Mallinson ne-a invitat la cină. Vrea să vii şi tu, draga mea? Nu este o chestie formală - poţi să te îmbraci cu orice rochie. Nu te grăbi, nu plecăm până la ora şapte.

În timp ce se îmbrăca, Clare îi auzi pe David Lancaster şi pe Jenny întorcându-se acasă. Se întrebă dacă el va fi de acord ca ea să fie inclusă în invitaţia pentru cina de la Hall.

Poate ar fi trebuit să-şi prezinte scuzele.

- Ei comedie, arăţi magnific, spuse Jenny pe când cobora scările.

- Mătuşa Leo şi unchiul David se schimbă, şi eu voi merge cu Hilda să-şi viziteze sora. Este o rochie nouă?

- Nu, este veche, spuse Clare. Era atentă cu îmbrăcămintea ei, şi de obicei purta alternativ fuste şi jerseuri sau rochiţe simple dar elegante din in. Dar această rochie - cu talie subţire, un şantung cafea cu lapte cu o eşarfă largă din mătase de culoarea topazului - era peste măsură de extravagantă. Avea o simplitate minimă şi o croială perfectă pentru un model, iar culoarea pală contrasta cu părul ei. Purta o brăţară de topaz şi cercei asortaţi care aparţinuseră mamei sale .

- Ai avut o după-amiază plăcută?

- Nemaipomenită. Unchiul David m-a lăsat să ţin cârma tot drumul, spuse Jenny, înfulecând o banană

- Ai vreun frate sau soră, Jenny?

- Nu încă. Mămica aşteaptă un bebe, acum. Trebuie să se nască în septembrie, deci probabil va veni acasă de Crăciun sau dacă nu, voi merge eu în Bangkok, să-l văd. Tu ai?

- Da, un frate geamăn. Este in Africa.

- Si sunteţi identici?

Clare încuviinţă cu capul.

- In afară de faptul că fratele meu este mai înalt şi are mustaţă.

La sunetul paşilor care veneau în jos, se opri pentru moment şi îşi termină banana.

Intr-un costum gri obişnuit şi cu o cravată închisă, David Lancaster tot reuşea să arate ca un bărbat a cărui viaţă se consumase în aer liber.

- Am terminat însemnările, domnule Lancaster, spuse ea.

- Bine. El ii observă rochia.

- N-ai nimic să pui pe deasupra? Josh lasă păr peste tot în maşină.

Surprinsă că ii observă înfăţişarea, se duse sus să-şi ia o manta.

Nu mult după ora şapte, văzându-le plecate pe Hilda şi pe Jenny in satul învecinat, porniră spre Hall. Maşina era un model vechi care scârţâia şi gemea protestatar pe când mergeau prin sat.

Se clătinau pe piatra drumului şi pufăiau încet în sus pe o alee mărginită de un uriaş smârdar plin de flori liliachiu şi roşu-intens. Hall era un conac in stil Georgian, cu un portic de piatră impresionant sub care era parcată o maşină la fel de rablagită ca a lor.

- Ah, vicarul şi Penny sunt aici, observă domnişoara Lancaster când nepotul ei o ajută să iasă din maşină.

- Bună seara Henderson. Mi-e teamă că am întârziat puţin.

- Bună seara, doamnă. Un servitor coborî pe scări.

- Domnul Mallinson este în bibliotecă, cu domnul Conyers şi cu domnişoara Penelope.

Clare înţelese de ce majordomul i se păruse atât de impresionant lui Jenny. Era un personaj înalt, ireproşabil, de o vârstă nedefinită, cu un stil care unea stima cu demnitatea.

Le luă hainele şi ii conduse până la bibliotecă, unde stăpânul său stătea de vorbă cu un prelat cu părul grizonant şi o fată tânără.

- Bună. Am crezut că rabla voastră bătrână s-a stricat din nou, David, spuse Paul.

- Domnişoară Drake, îngăduiţi-mi să vi-l prezint pe domnul Conyers, părintele nostru, iar dânsa

este Penelope Conyers. Domnişoara Drake este noua secretară a lui David, le explică el.

Pastorul Michael Conyers trăia în Clint de treizeci de ani. Traiul bogat şi îndestulat îl ocoliseră întotdeauna şi materialiştii l-ar fi numit un ratat. Dar el nu intrase în Biserică pentru ambiţii lumeşti, şi deşi faţa lui era puternic brăzdată şi costumul ros la manşete, ochii lui reflectau un suflet mulţumit. Clare îl plăcu din prima clipă.

Fata lui era o fetiţă ruşinoasă în jur de nouăsprezece sau douăzeci de ani. În timp ce-şi strângeau mâinile, o îmbujorare stânjenitoare îi scăldă faţa.

- Acum, domnişoară Drake, ce aţi dori să beţi? Sherry? întrebă Paul zâmbind lui Clare. Deşi nu făcuse nici o remarcă, ochii lui exprimau admiraţie pentru rochia ei.

Pe moment, merseră în sufragerie şi Clare se trezi stând între gazdă şi vicar. Mâncarea şi vinul erau excelente, tacâmurile erau porţelan vechi de Crown Derby, pahare Waterford sclipitoare şi argintărie nepătată. Admirând tandru ceaşca distinsă plină de trandafiri albi în centrul mesei lustruite, Clare ghici că trebuia să existe un personal mai mare în spatele priveliştii.

Când Jenny spusese că Paul era bogat, crezuse că el era un moşier de ţară înstărit.

Dar acum în seara aceasta, îşi dădu seama că este extrem de bogat, pentru că reuşea să menţină stabilimentul acesta luxos într-o perioadă în care majoritatea proprietarilor de pământ erau paralizaţi de taxele de moştenire şi de preţurile crescânde pentru menţinerea proprietăţii lor. Nu era de mirare că doamnele respectabile şi-l doreau ca ginere!

-Eşti foarte tăcută, spuse el.

-Mă gândeam ce cămin frumos ai.

-O casă, o corectă el. Nu va fi un cămin până ce nu voi avea o soţie cu care s-o împart.

- Paul, vei ţine şi anul acesta Balul Secerişului? întrebă

domnişoara Lancaster.

-Da, cred că da. Mă gândeam dacă n-ar fi o idee bună să avem costume de bal mascat, pur şi simplu de dragul unei schimbări.

-Balul Secerişului este punctul principal al vieţii noastre sociale, ii spuse domnişoara Lancaster lui Clare.

-Desigur, această casă este locul perfect pentru un dans de gală. Da, cred că un costum de bal mascat ar fi destul de amuzant. Presupun că putem închiria costume, chicoti ea.

-Mai bine m-aş costuma în Vrăjitoarea din Endor, pândind in labirint.

-Oh, aveţi un labirint? întrebă Clare nerăbdătoare.

- Imi aduc aminte cum m-am pierdut o dată la Hampton Court când eram copil. Eram total panicată până când a apărut cineva şi m-a condus afară.

-Destul de mulţi oameni s-au pierdut la ultimul bal in labirintul nostru, spuse Paul cu o licărire maliţioasă în ochi.

După cină se întoarseră în bibliotecă, şi Clare încercă să discute cu Penelope Conyers, deşi fata era aşa de timidă încât era dificil să-i smulgi un cuvânt. Dacă ar fi ştiut să se aranjeze ar fi arătat chiar drăguţ. Părul ei era de o nuanţă cenuşiu cu auriu, şi avea un ten delicat aproape transparent, dar fără machiaj trăsăturile ei păreau şterse şi nesemnificative. Rochia ei, de asemenea, era prea de modă veche pentru ea, şi în mod clar fusese făcută de croitorul din sat. Deşi Clare făcuse tot posibilul să se împrietenească, a fost o uşurare când Paul se apropiase de ele.

- Vino, am să-ţi arăt labirintul. Ceilalţi sunt absorbiţi de o foarte plictisitoare discuţie politică, spuse el.

-Nu vii şi tu? o întrebă Clare pe Penelope când văzu că nu s-a mişcat din
loc.

-Oh, Penny l-a văzut-o de multe ori, spuse Paul.

-De ce este atât de timidă? îl întrebă Clare pe când traversau peluza.

-Cine, Penny? N-am observat. Este tot timpul ocupată cu funcţionarea parohiei pentru tatăl ei. Presupun că se va căsători întruna din zile cu un diacon, şi va continua munca împreună cu el.

Labirintul se afla în spatele grădinii ascunse de trandafiri, şi pe când Paul deschidea poarta şi păşeau pe prima alee, el spuse:

-Sper că nu eşti nervoasă?

Ea se uită scrutător la el.

-N-am mai fost aici de multă vreme şi poate am uitat ieşirea, se explică el, tachinând-o din ochi.

-Astă-seară arăţi mai puţin aspră şi operativă. Azi dimineaţă am fost destul de uimit din cauza ta. Atătai atât de gravă pe când stăteai în spatele maşinii de scris. Cum te înţelegi cu David?

-Munca este foarte interesantă, răspuse Clare evaziv.

-Este un tip bun, dar prea serios, continuă Paul. Trebuie să încerci să-l înviorezi. Are nevoie de influenţă feminină.

-Nu am fost angajată să îndrum activitatea socială a domnului Lancaster, spuse Clare.

Ieşiră din labirintul aleilor înguste spre centrul labirintului, unde se găsea o bancă de lemn lângă un iaz mic cu caras-auriu. Lumina caldă aurie a soarelui de după-amiază strălucea pe suprafaţa apei şi formele scânteietoare pluteau graţios dedesubt.

-Sunt şi acum nedumerit, de ce o fată ca tine vine să lucreze aici. Nu-i aşa că nu fugi de o aventură sentimentală nefericită? întrebă Paul pe când se aşezau.

Clare râse şi negă din cap:

-Dacă vreţi să ştiţi, domnule Mallinson, mi-am dorit să trăiesc la ţară câtva timp. Este atât de simplu.

- Mi se pare foarte ciudat, spuse el. Te vei plictisi de moarte într-o săptămână sau două.

-Nu cred. Pot merge să înot şi să mă plimb.

-Păi atunci, ai putea să mă iei pe mine ca însoţitor, o sfătui el. Nu se ştie niciodată ce caractere respingătoare vei întâlni în acest loc uitat de lume.

-Vorbeşti ca mătuşa mea Constance, spuse Clare. Îmi dădea tot timpul avertismente groaznice despre pericolul excursiilor de la ţară. Ar trebui să ne întoarcem.

Mai este puţin şi soarele apune.

-Îţi este frig? Uite, ia sacoul meu.

Nici nu apucă bine să protesteze, că el îşi dădu jos sacoul şi i-l puse pe umeri.

- Vei fi liberă duminică, nu-i aşa? o întrebă. David nu te poate ţine la ocnă şapte zile pe săptămână. De ce nu vii cu mine să navigăm? O voi ruga pe menajera mea să ne pregătească un picnic.

-Nu ştiu dacă ...

Paul ii tăie vorba.

- Te voi suna sâmbătă seara în cazul în care vremea arată înşelătoare, spuse el ferm. Adu-ţi un costum de baie cu tine. Sunt nişte curente rele de-a lungul acestui litoral, şi dacă îţi voi arăta cel mai bun loc să faci baie, nu ţi se va întâmpla nimic.

Pe când părăseau labirintul, Clare văzu că ceilalţi stăteau pe terasă. Crezu că vede o licărire glumeaţă în ochii domnişoarei Lancaster când urcau scările, şi în acel moment şi-ar fi dorit să nu poarte sacoul lui Paul.

Puţin după ora zece, au plecat spre casă

- Nu uita de întâlnirea noastră de duminică, ii reaminti Paul

pe când ii conducea la maşină.

In dimineaţa următoare, cerul era mohorât şi Lancaster începu lucrul la prima parte a cărţii sale. El dicta încet, concentrându-se puternic, corectându-se din când în când. Apoi o ruga pe ea să recitească un pasaj in timp ce el asculta, uitându-se pe fereastră.

Pe la mijlocul dimineţii, Hilda aduse intr-o cană cacao şi Lancaster îşi umplu pipa.

-Poţi să fumezi dacă vrei, ii spuse lui Clare pe când ea ii înmâna o ceaşcă.

- Nu, mulţumesc. In timp ce bea cacao, ea răsfoia paginile de pe foile stenografiate, verificând printre însemnări.

-Găseşti că este foarte plictisitor? întrebă el.

-Deloc, răspunse ea politicos.

-Presupun că nu eşti în mod deosebit interesată de viaţa plantelor.

- Nu am studiat aşa ceva înainte - cel puţin, nu plante de coastă. Stiu aproape toate florile de câmp uzuale. Faţa ei se înmuiase la amintirea albumului mare cu colţul îndoit in care ea şi Hal lipeau şi etichetau ierburi şi flori pe care le găseau pe gardurile vii. Ce fericiţi erau căţărându-se prin provincie, cu căţelusul lor corcitură, Dickens, gâfâind în spatele lor.

Ea oftă şi îşi dădu seama că Lancaster o privea, îşi puse repede ceaşca înapoi pe tavă şi se pregăti să-şi continue munca.

Pe la prânz, cerul se înseninase şi el îi spuse că va fi afară toată după-amiaza.

- Nu îmi va lua mai mult de o oră să transcriu aceste însemnări. Mai doriţi să fac şi altceva? întrebă Clare.

- Nu, nu mai este nimic de făcut. Apropo, noi de obicei mergem sâmbetele la Norwich, dacă vrei să faci unele cumpărături. Firește, duminicile le ai libere.

Ea îi mulţumi şi aproape ajunse la uşă când el o chemă înapoi.

- Domnişoară Drake, ieri cred că am fost inutil de nepoliticos - în legătură cu curăţenia acestei camere. De fapt, se pare că este o îmbunătăţire. În orice caz, aş fi preferat să fiu consultat anticipat.

- Da, domnule Lancaster.

Clare făcu o mică pauză, să vadă dacă mai avea ceva de adăugat, şi apoi se duse sus. Probabil declaraţia aceea succintă era modul lui de a-şi cere scuze, se gândi ea amuzată.

După un mic dejun luat devreme în dimineaţa de sâmbătă, plecară cu toţii la Norwich. Clare şi Jenny stăteau pe bancheta din spate a maşinii, cu Josh între ele, care avea în jurul gâtului o zgardă stacojie şi limba îi atârna în timp ce privea atent deasupra umerilor lui Lancaster.

Clare îi înaintase angajatorului ei o listă cu papetăria necesară, şi el îi dăduse un cec în alb pentru acoperirea cheltuielilor. Dar ea dorea să facă şi unele cumpărături personale.

- Înainte să începem cumpărăturile, hai să bem o ceaşcă de cafea, sugeră domnişoara Lancaster în timp ce David parca maşina aproape de Catedrală. Apoi continuă spre Clare:

- Draga mea, dacă n-ai nici un plan special, poate mă ajuţi să-mi aleg o pălărie pentru sărbătoarea de la Parohie de săptămâna viitoare.

- Jenny, presupun că vrei să mergi cu David?

-Da, te rog. Unchiule David, mergi la magazinul de arme astăzi?

Lancaster încuviinţă:

-Ne vom întâlni la prânz, la ora unu.

Străzile erau pline de oameni de la ţară, totuşi era o

atmosferă intimă in centrul de cumpărături aglomerat care era destul de diferit de învălmăşeala mulţimii impersonale din Strada Oxford sau din Piccadilly. Ascultând glasurile lente din Norfolk în timp ce aşteptau să fie serviţi in papetărie, Clare nu simţea singurătatea şi sentimentul curios de izolare pe care îl încercase deseori in Londra. Işi aranjă să-şi ridice pachetul mai târziu în ziua aceea, şi o însoţi pe domnişoara Lancaster la galanteria de damă intr-un magazin mare, pentru a-şi alege o pălărie.

- Si tu vei avea nevoie de o pălărie, draga mea, asta numai dacă nu ţi-ai adus vreo pălărie cu tine, spuse bătrâna doamnă.

- Sărbătoarea este pentru sat echivalentul curselor de cai de la Ascot, şi noi toţi ne dăm silinţa să arătăm elegant. Imi aduc aminte că anul trecut doamna Bagshott a avut o pălărie minunată - trei păsări purpurii pe un cuib de tul verde.

Mi-a spus în taină că a aparţinut mamei dânsei, dar arăta la fel de bine ca oricare alt lucru pe care-l găseşti în magazinile de astăzi.

Cumpărăturile cu domnişoara Lancaster au fost o experienţă minunată. Ea nu avea timp pentru complimente dezgustătoare din partea vânzătorilor, şi le spunea in faţă ce gândea.

-Te hărţuiesc aşa de tare, dragă, se confesă ea lui Clare.

- Stiu ce vreau, şi refuz să fiu înnebunită de o fetişcană până în 20 de ani care crede că sunt mult prea bătrână să port o asemenea pălărie în afară de cazul când ar fi o boneţică neagră. Dat fiind că ţi se potriveşte.... oh dragă, cinci guinee. Cam scump, chiar şi pentru o pălărie!

In final domnişoara Lancaster îşi alese o tocă ornată cu un mănunchi de violete care ii şedea destul de bine pe părul ei alb, în timp ce Clare îşi cumpără o pălărie de pai de un crem pal cu o ghirlandă de mimoze in jurul calotei.

-Doamne Dumnezeule! Este aproape ora unu. Cum zboară timpul când cineva se distrează, exclamă domnişoara Lancaster.

-Cred că voi lua o gustare, spuse Clare, nedorind să-i deranjeze mai mult decât era necesar.

- Prostii. Vei lua prânzul cu noi. Ai nevoie de o masă decentă după o dimineaţă aşa de obositoare, spuse ferm domnişoara Lancaster.

Au sosit la restaurant şi au găsit-o pe Jenny intr-o discuţie aprinsă cu chelnerul.

-Unchiul David este la garderobă, anunţă ea.

- Mătuşă Leo, crezi că pot să-mi iau ca desert un Knickerbocker Glory? Costă doi şilingi dar e un preţ bun şi aş putea să plătesc jumătate din preţul lui din banii mei de buzunar.

-Cred că finanţele noastre o vor suporta, spuse mătuşa ei.

- Ah, aici erai, David. Amândouă am fost foarte extravagante şi ne-am cumpărat nişte pălării încântătoare pentru sărbătoare.

- Care sunt planurile dumneavoastră pentru după-amiaza aceasta? întrebă el, aranjându-şi picioarele lungi sub masă.

-Am o întâlnire la coafor, şi pe urmă trebuie să-mi schimb permisul la bibliotecă, spuse domnişoara Lancaster consultându-şi agenda de buzunar.

-Cu tine cum rămâne?

- Jenny vrea să meargă la parapeturile din castel.

-Poate Clare vrea să vă însoţească. Merită să vizitezi castelul.

- Vino Clare! Vom merge jos in carcerele subterane, unde torturau prizonierii, spuse Jenny cu o plăcere macabră.

-Dacă pe domnul Lancaster nu-l deranjează, spuse Clare cu modestie.

-Vino neapărat, răspunse el.

Castelul era aşezat pe o colină acoperită cu iarbă în centrul oraşului, zidurile sale rezistente înmuiate de secole de vânt şi ploaie şi veri lungi fierbinţi.

Nerăbdătoare să nu piardă turul dirijat al carcerelor subterane, Jenny ii conduse prin muzeu, acolo unde un grup de turişti americani aştepta un ghid să-i conducă în adâncurile castelului.

Carcerele subterane erau reci şi umede, şi erau expuse numeroase cătuşe ruginite şi instrumente de tortură, relicve sinistre ale trecutului nemilos ale
Castelului. Clare se bucură când se întoarseră la lumină şi-l urmară pe ghid în sus pe o scară circulară îngustă pe creasta zidurilor.

- Nu te uita peste margine, numai în cazul în care nu ai rău de înălţime, o avertiză Lancaster.

- Prefer să fiu aici sus decât jos în celule, spuse ea, privind atentă în jos la traficul şerpuitor de jos din stradă. Cred că am claustrofobie. Urăsc să fiu închisă în subteran.

- Da, cred că deţinuţii au avut vremuri macabre pe aici. Nu cu mult timp în urmă au ţinut încă execuţii aici, conchise el.

- Ce viaţă grea şi înfiorătoare a fost până în secolul acesta. Când te gândeşti cât de mulţi sărmani au fost deportaţi pentru furturi mărunte, spuse Clare.

Pe când coborau în jos pe scările şerpuitoare, Clare alunecă pe o treaptă uzată şi-l prinse de umeri pe Lancaster, pentru a nu cădea.

- Tocurile tale sunt prea înalte pentru astfel de scări, spuse el, echilibrând-o.

- Îmi pare rău. Cred că ne-am dezechilibrat amândoi.

- Ţi-ai rănit glezna?

Ea îşi scutură capul.

Degetele lui erau calde şi puternice pe braţul ei gol, şi spaţiul îngust scotea în evidenţă înălţimea şi lăţimea umerilor lui. Ei îi trecu prin minte că, dacă el şi-ar fi dorit ar fi putut-o bara stând nemişcat, şi în mod absurd, acest gând îi dădu un fior ciudat.

Dumnezeule, ce reacţie primitivă, se gândi ea.

Coborând scările în continuare, reflectă la faptul că emanciparea crescândă a femeilor, îi face pe bărbaţi să devină din ce în ce mai puţin protectori şi viteji. În consecinţă, un element delicat din relaţia lor era în pericol să fie pierdut. Poate agresivitatea masculină a lui Lancaster stârnise în ea duşmănia.

Părăsind Castelul, rătăciră prin târgul de vite până când Lancaster spuse că este timpul s-o întâlnească pe mătuşa lui pentru ceai. Josh, fiind închis în maşină de la vremea prânzului, era într-o stare violentă şi se făcu de ruşine în ceainărie muşcând un pechinez care aparţinea unei doamne corpolente şi respectabile, scuturându-l de parcă era un ghemotoc de vată.

Ordinea fu restaurată de Lancaster, care cu o galanterie surprinzătoare, linişti stăpâna indignată a pechinezului, în timp ce Josh se retrase sub masă cu urechile pe spate şi cu o expresie de pocăinţă umilă.

- Nu este deloc amuzant, spuse Lancaster sever, în timp ce Jenny îşi ascundea chicotelile după meniu.

Dar, de îndată ce câinele de salon şifonat plecă, el rânji şi-i dădu voie lui Josh să iasă din dizgraţie.

- Domnul Mallinson a dat telefon de două ori. A întrebat de dumneavoastră, domnişoară Drake, spuse Hilda când ajunseră acasă, pe când se aşezau la cină. I-am spus că aţi plecat în oraş şi a spus că vă va rechema la ora nouă.

- Mulţumesc, Hilda.

Clare uitase că Paul aranjase să o sune în legătură cu picnicul. Remarcase că Lancaster se încruntase şi îşi adusese aminte ce-i spusese el mătuşii sale, in prima noapte la Creek House.

- E puţin probabil să găsească vreun soţ intr-un loc cum este Clint, dar îmi permit să spun că va încerca dacă îl va întâlni pe Paul.

Dacă ii place să creadă despre mine că sunt profitoare, n-are decât, se gândi ea nervos.

La ora nouă, telefonul sună.

- Presupun că este Paul pentru tine, dragă, spuse domnişoara Lancaster.

Fără să-l privească pe angajatorul ei, Clare se duse pe hol şi ridică
receptorul.

Capitolul 3

-Acesta nu e un picnic, este un banchet! spuse Clare, uitându-se la Paul în timp ce despacheta conţinutul coşului.

Stăteau la adăpostul unei dune de nisip sub un cer senin, şi nimic altceva nu-i deranja decât murmurul unei gâze prin iarbă şi ţipătul trist al unui pescăruş singuratic.

-O supă caldă îţi va face bine după înot, spuse el, întinzându-i un bol de supă bine mirositoare.

-Hm, delicios! Faci totul în stilul ăsta?

-Cred că trebuie făcut tot ce este mai bun în viaţă. Cine ştie, mâine marea poate să spargă canalul şi să ne mături. Clare aruncă o omidă indiscretă cu dungi portocalii care urca pe glezna ei.

- Aceasta este o filozofie neobişnuită pentru un om de la ţară, nu-i aşa?

-Dar eu nu sunt un om de la ţară, doar că m-am născut aici. Atunci când vine iarna, nu mă vei prinde trudind prin zăpadă. Am un apartament frumos în oraş, unde hibernez până când partea acesta de lume devine din nou locuibilă.

-Oh, într-un fel iarna este cel mai bun timp, protestă ea. Gândeşte-te la tufişurile îngheţate şi focurile arzânde şi la patinaj. Nimicul şi nămolul oribil şi mirosul de haine ude de care ai parte în Londra.

-Gândeşte-te la jocurile de dame anoste şi la serile lungi şi plictisitoare, răspunse el evaziv. Ştii că arăţi ca o sirenă în costumul de baie verde şi cu părul despletit? Ar trebui să-ţi porţi părul mereu aşa. Cocul acela de şcoală arată prea aranjat.

- Eu nu sunt o doamnă cu timp liber. Cine m-ar angaja purtându-mi părul despletit?

-Oricine cu capul pe umeri. David este un tip norocos. Trebuie să-l rog pe fratele lui să-mi găsească o secretară -

numai dacă nu oboseşti să clasifici plante marine şi să vii să lucrezi pentru mine.

Clare se servi cu pui şi o turtiţă de pateu.

-Plante marine, cum le numeşti tu, este ceva foarte interesant, spuse ea.

Paul privi sceptic.

-Tu ar trebui să fii manechin, nu o secretară, spuse el.

-Nimic nu-mi displace mai mult, răspunse Clare hotărâtă. O tânără pe care o cunosc a îmbrăţişat cariera de modeling şi după şase luni au început durerile şi o indigestie nervoasă. Pare o slujbă fascinantă, dar trebuie să suporţi ore în şir sub lumini fierbinţi cu fotograful care face instantanee după instantanee dacă tu clipeşti. Nu este pentru mine, mulţumesc.

-Dar căsătoria? întrebă el. Sau nici ea nu te atrage?

Clare râse.

-Spui asta ca şi cum trebuie să mă hotărăsc înainte de a fi prea târziu.

-Deloc. Mă întrebam cum ai reuşit să ocoleşti starea de fericire până acum.

-Ei, îmi spun că este foarte bine ca mai întâi să mă îndrăgostesc. Pot să mai iau unul din pateurile acelea grozave, te rog?

-Scuze, sunt o gazdă foarte proastă. Serveşte-te, te rog. Aşadar până acum nu te-ai îndrăgostit niciodată?

-Nu intr-atât cât să mă căsătoresc. Care a fost obstacolul?

-Ce indiscret eşti!

-Normal. Când o fată frumoasă spune că n-a fost îndrăgostită niciodată, atunci este vorba despre implicaţii psihologice profunde. Sunt intrigat. Serveşte-te te rog cu cafea şi povesteşte-mi!

El îşi schimbă poziţia pentru a-i întinde ei ceaşca şi rămase în spatele ei, se propti pe un cot, vântul de mare

dufulindu-i părul său frumos şi îngrijit.

- Acum, spune-mi totul!

Ea zâmbi.

-Nu e nimic de spus. Este uşor de remarcat că trebuie să fii necăsătorit. Eşti un celibatar convins?

Paul dădu din umeri.

-Departe de asta. Mi-ar plăcea o soţie care să îmi încălzească papucii şi să-mi asculte necazurile. Din păcate, nu pot găsi o fată care să mă accepte.

Faţa lui fu pentru o clipă foarte serioasă şi Clare se bucură că vede o umbră de tristeţe în ochii lui căprui.

- Ori, ele vor să mă corectez - să mă facă să muncesc pentru a mă întreţine, ştii tu - sau au ochii pe contul meu din bancă, adăugă el.

-Nu eşti prea cinic? sugeră ea.

-Aproape realist. Există două tipuri de femei. Cele frumoase şi cele bune. Bănuiesc că într-una din zilele astea va trebui să decid care este mai puţin diabolică - a faţă urâtă sau o fire lacomă.

Clare privi un vapor mişcându-se încet de-a lungul orizontului. Mareea se retrăgea lăsând urme la suprafaţă de-a lungul plajei unduioase. Mai departe de-a lungul coastei erau multe barăci de distracţie şi prăvălioare de îngheţată, dar aici, cu excepţia lor, malul nu era închiriat şi era multă linişte.

-Să presupun că ai găsit o fată care era frumoasă şi bună? spuse ea.

- Atunci, ar fi fără îndoială deja căsătorită sau complet imună la dezmierdările mele.

- Mă gândesc că ar fi mai înţelept dacă ai alege faţa urâtă, spuse ea gânditoare. La urma urmei, frumuseţea nu este un bun care durează, când iubeşti oameni ale căror feţe abia le remarci. Bineînţeles gândirea unei persoane este ceea ce

contează.

Paul părea amuzat.

- Probabil, dar căsătoria nu este o relaţie intelectuală. Mă întreb de ce femeile se amăgesc pe ele însele cum că bărbaţii sunt interesaţi de creierele lor. N-a existat până acum niciodată o femeie care ar putea raţiona logic. Ele reduc totul la termeni emoţionali. Dacă un bărbat doreşte o conversaţie serioasă, atunci merge în club sau la local.

Dacă el sperase că va trezi in ea un refuz indignat al acestei obligaţii, atunci era dezamăgit.

Clare spuse calm:

-Dar nu confundaţi voi mintea cu intelectul? Oamenii inteligenţi nu sunt in mod necesar drăguţi, toleranţi sau spirituali. Sigur acele calităţi sunt de departe mai importante decât frumuseţea fizică sau inteligenţa deosebită?

Apoi râse, dându-şi înapoi o şuviţă de păr care ii alunecase pe faţă.

-Ce discuţie solemnă pentru o după-amiază fierbinte! Presupun că este prea devreme după masă ca să înotăm din nou, nu?

-Mult prea devreme, spuse leneş Paul.

-Hai atunci să căutăm ambră. Jenny a găsit chiar o bucată mare pe mal, ieri. Ea sări în picioare, scuturându-şi nisipul de pe costumul de baie.

-Dacă ştiam că eşti tipul energic nu ţi-aş fi cerut, se plânse Paul in timp ce o urma pe plajă.

-Of, Doamne! Credeam că mergem să mă înveţi să pescuiesc?

-Nu este suficient vânt. Aici nu merge atât de repede.

El o ajunse din urmă şi-i prinse mâna intr-o strângere uşoară.

Pentru o secundă, Clare se întrebă dacă ar fi înţelept să o

retragă. Ea îl plăcea şi se bucurase de picnic, dar nu era pregătită să se implice nici măcar intr-un flirt uşor.

-Nu te îngrijora. Nu-ţi fac avansuri!

Ea se înroşi. Reflecta faţa ei gândurile atât de transparent?

-Te-ar deranja dacă aş face-o? întrebă el.

- Aş fi dezamăgită de tine, spuse ea calm.

-Este o reacţie ciudată. De ce dezamăgită?

-Pentu că nu-mi place flirtul accidental.

-Acesta este un nume Victorian drăguţ pentru el. Mă suspectezi că-mi place să flirtez?

Ea râse.

-Da, puţin.

-Dar ţie nu-ţi place?

Clare scutură din cap şi se aplecă să caute o bucăţică de piatră.

El îi eliberă mâna şi îşi aprinse o ţigară.

-Ştii, tu şi David semănaţi foarte mult.

Ea îl privi, surprinsă.

-Oh Doamne! Cum adică?

- Amândoi sunteţi raţionali. Puritani. Viaţa este reală, viaţa este serioasă.

- Aşa este, răspunse Clare.

-Că ai toate motivele să te distrezi atâta timp cât poţi, sublinie el. Şi flirtul este parte din distracţie.

Ea atinse cu degetele o pietricică veche şi perfect ovală de la valurile mareei.

-Dar nu îşi pierde prospeţimea în felul acesta? întrebă ea. Să te joci cu iubirea, vreau să spun. Să faci un joc din orice ar trebui să fie important.

-Dacă o iei în serios, te poţi răni, spuse el plictisit.

-Da ... dar şi dacă o iei în serios, merită. Te va învăţa mai

multe despre viaţă.

Îşi dădu seama că nu vorbise niciodată despre iubire cu un bărbat - cu excepţia lui Hal. Într-un fel, Paul îi amintea de fratele ei. Poate şi de aceea se simţise atât de lejeră cu el imediat ce îl cunoscu. El nu avea nici o reticenţă, nici o toană, nimic din acele rezerve ostile care păreau să-l caracterizeze pe David Lancaster

- Mă întreb de ce domnişoara Lancaster nu este măritată? spuse ea inconştient.

-Ea este o doamnă bătrână atât de fermecătoare şi trebuie să fi fost foarte drăguţă când era tânără!

Paul îşi azvârli ţigareta.

- Este mai degrabă o poveste tristă. A lucrat într-un spital de misiune în India, înainte de război. După câte se pare, s-a îndrăgostit de un doctor - un indian.

-Da, mi-a spus zilele trecute că a fost în India. Presupun că nu s-au putut căsători din cauza prejudecăţilor rasiale.

- Nu cred că dacă i s-ar fi întors spatele, ar fi îngrijorat-o, spuse Paul. Dar bărbatul era căsătorit. Am înţeles că era un bărbat cult - îşi luase diploma la
Cambridge şi aşa mai departe. Dar el se căsătorise foarte tânăr, una dintre acele alianţe de familii care sunt aranjate din fragedă copilărie. Bineînţeles, in vremurile acelea femeile indiene erau ţinute mai retrase, aşa că probabil avea foarte puţin în comun cu soţia lui. Ea mi-a arătat o poză de-a lui la un moment dat. Un bărbat foarte drăguţ, cu nişte ochi negri pătrunzători.

- Ce cumplit pentru ea. Dar asta îmi confirmă starea pe care am avut-o faţă de ea. Nu este deloc înrăită că a iubit pe cineva cu care nu se putea căsători. îmi aduc aminte acum că atunci când vorbea despre India, faţa ei avea un fel de strălucire - ca şi acum acolo i s-ar fi întâmplat ceva minunat,

spuse Clare încet.

Se plimbară apoi fără să-şi vorbească, fata gândindu-se cu compasiune la iubirea fără speranţă a tinerei Leonora Lancaster cu tânărul doctor, în timp ce Paul ii privea faţa.

Paul Mallinson era un cinic recunoscut. Experienţa îl învăţase că femeile erau şirete, avare, creaturi geloase care trebuia tratate cu prudenţă. Uneori le asemuia cu dihorii pe care el ii văzuse în copilărie. Trebuie doar pentru puţin timp să îţi îndrepţi atenţia în altă parte şi dinţii lor ascuţiţi ca nişte ace ar muşca mâna care le hrăneşte.

El admitea că existau femei dulci şi drăguţe, dar erau invariabil la fel de banale ca şi budincile. Acum, privind faţa ovală a lui Clare şi ochii ei melancolici, se întrebă dacă era o fată iubitoare şi sinceră.

El tocmai ieşise de curând dintr-o legătură furtunoasă cu o tânără ambiţioasă care, având un temperament vulcanic, admisese că nu-i păsa deloc de el dar era pregătită să-l accepte pentru că era bogat. După provocarea fermecătoare a Marcelei - subtilitatea nu era punctul ei tare - el găsi aparenta lipsă de şiretlicuri a Clarei foarte atrăgătoare.

-Mă duc să-mi aduc casca de baie şi intrăm iar în apă, spuse ea.

începu să alerge, părul ei mişcându-se pe umerii slăbuţi.

-Vom face concurs, strigă Paul.

O ajunse din urmă atunci când ea sosise la dune şi se urcară pe nisipul moale. Râdeau când ajunseră aproape fără respiraţie în locul unde amenjaseră picniciul.

Era ca un copil, gândi el, cu ochi luminaţi şi cu obrajii îmbujoraţi. Gura ei, curbura drăguţă de la gât spre umeri şi picioarele lungi şi subţiri nu mai erau copilăreşti. Pulsul lui crescu, dar înainte s-o poată atinge, ea sări în picioare şi începu să caute în geanta de plajă după casca albă.

- Anul trecut am mers la Cornwall în vacanţă. Vremea a fost îngrozitoare. Nu mai m-am încălzit aşa la soare de multă vreme, spuse ea.

-Vezi să nu te arzi, o avertiză el.

-Nu m-am ars niciodată. Ea îşi fixă cureluşa de la cască sub bărbie. Încă o săptămână ca asta şi voi arăta ca un ţigan. Nu vii?

O cărare din pietricele fine conducea către malul apei şi Clare păşea cu atenţie, muşcându-şi buzele ori de câte ori simţea ascuţimea pietricelelor.

-Este o agonie, trebuie să-mi cumpăr nişte papuci de plajă.

Drept răspuns, Paul o ridică în braţe şi o duse aşa tot restul drumului. În ciuda unei înfăţişări slabe şi indolente, era surprinzător de putenic.

-Eu sunt prea grea pentru un astfel de cavalerism, protestă ea.

El o lăsă jos, cu genunchii în spuma învolburată, braţul lui întârziind în jurul taliei ei. Ochii lor se întâlniră pentru câteva clipe.

-Clare...

Ea scutură din cap.

-Nu, Paul. Nu strica ce este între noi.

-O reacţie foarte măgulitoare! zâmbi el crispat.

Ea îi atinse uşor braţul.

-Îmi placi foarte mult. Hai să nu complicăm lucrurile.

El o privi cum se afunda din ce în ce mai adânc în apa verde. După aceea o văzu plonjând brusc într-un val. Apoi apăru la suprafaţă, râzând şi scuturându-şi apa de pe faţă.

-Vino! Este la fel de fierbinte ca ... un val o luă pe neaşteptate.

Zâmbind, el se aruncă în apă.

Vântul începu să adie şi cerul era acoperit cu grupuri de nori trandafirii atunci când se întoarseră navigând de-a lungul golfului.

- Fii atentă la cap! strigă Paul când schimbară cursul şi senzaţia fu deosebită.

Clare nu mai navigase niciodată înainte cu un vas mic şi simţea că era o experienţă minunată. Valurile care izbeau prora, scârţâitul bărcii, mişcarea ei plană, toate combinate îi dădeau un sentiment de libertate şi bună dispoziţie. Îi păru rău când Paul cârmi barca în canalul nisipos, între albiile mlăştinoase mirosind a sare. Ajunseră la locul de ancorare.

- Ce spui, iei cina cu mine? Ar fi păcat să sfârşim ziua atât de devreme, spuse el în timp ce treceau pe lângă ambarcaţiune spre locul unde era parcată maşina lui sport.

- Mulţumesc, dar trebuie să plec. Am promis că voi poza domnişoarei Lancaster în seara aceasta.

- Atunci, ce spui despre o lecţie specială de navigaţie mâine noapte?

- Nu ştiu când voi fi liberă. Este posibil ca domnul Lancaster să vrea să lucrez.

- Dar nu eşti prea încurcată, nu? întrebă el.

- Nu, bineînţeles că nu, spuse Clare, cumva indignată. Este doar pentru că orele mele de lucru sunt schimbătoare şi de aceea nu pot face aranjamente precise în timpul săptămânii.

El încuviinţă şi spuse:

- Atunci, te voi suna. Mulţumesc pentru ziua de astăzi.

Clare îl privi plecând într-un nor de praf. Se plimbă apoi pe cărarea spre Creek House, fredonând ceva uşor.

Era un bărbat drăguţ. Sub acea mască a cinismului se găsea adevăratul Paul Mallinson şi ea bănuia că nu era atât de nepăsător şi de dezamăgit. Oh, nici o îndoială, era un crai, dar într-un fel, simţea că nu era cu totul un playboy inactiv,

ducând o existenţă în căutarea plăcerii. Sau sunt dusă în eroare de farmecul lui? se întrebă ea. Bineînţeles că manierele lui atente şi măgulirea liniştită a ochilor lui căprui n-au însemnat nimic dar o tehnică liniştită ar putea fi periculos de înşelătoare.

Drumul de edec conducea la o poartă în gardul grădinii de la Creek House şi Clare găsi restul familiei stând pe peluză.

David Lancaster citea în timp ce mătuşa lui moţăia, iar Jenny stătea jos pe iarbă şi-l peria pe Josh.

-Bună. Te-ai distrat? întrebă Jenny, atingându-l pe Josh cu peria în timp ce el lua o bucăţică neastâmpărată de pe vârful piciorului ei.

- Au fost acolo şi turtiţe de pui? Paul are de obicei mâncare super pentru picnicuri.

-Da, pui şi prăjituri cu fructe şi piersici uscate, admise Clare, uitându-se surâzătoare la expresia de copil gelos.

- Arată mai drăguţă cu părul aşa, nu-i aşa, unchiule David? întrebă Jenny.

Lancaster îşi ridică ochii din carte şi o măsură pe Clare de la puloverul de
piersică până la şortul scurt. Ea era conştientă că părul ei zburlit după călătoria cu barca şi picioarele descoperite nu aduceau deloc a femeie de afaceri.

- Trebuie să mă duc să îmi aranjez lucrurile, spuse ea în grabă cruţându-l pe el de orice comentariu asupra ţinutei ei.

în următoarele săpămâni satul se află sub entuziasmul pregătirilor pentru sărbătoarea Casei Parohiale care se ţinea sâmbătă după-amiaza.

Atunci când nu era ocupată cu hârtiile ei, Clare o ajuta pe domnişoara Lancaster să adune şi să trieze colaborările la Elefantul Alb a cărui sarcină era pe umerii doamnei în vârstă. Vineri seara au mers la Biserică să decoreze strana. Vremea

era încă fierbinte şi BBC-ul previzionase valuri de călduri, aşa că exista o oarecare teamă că acestea ar fi putut să ajungă până la ei.

în timp ce Lancaster însăila o fâşie de hârtie creponată de un roşu aprins în faţa stranei lor, Clare şi Jenny prindeau o pancartă care anunţa târgul ce urma să aibă loc. Domnişoara Lancaster împreună cu un membru al comitetului de organizare erau în biroul parohului, discutând aranjamentele finale.

Tocmai atunci sosi şi Hilda cu o cutie de fructe conservate în casă şi fructe proaspete pentru secţia de produse. Clare râse tare când îşi aduse aminte de remarca pe care Hilda o făcuse de dimineaţă.

-Care este gluma? întrebă Lancaster.

- Hilda nu este de acord ca inaugurarea sărbătorii să fie făcută de o celebritate de film, explică Clare.

- Ea mi-a spus în această dimineaţă că ar fi mai bine să avem o personalitate politică sau o doamnă de rang.

Lancaster zâmbi.

-Şi cine este această fată? N-am auzit niciodată de ea.

- Andrea Ashley? Este destul de cunoscută. De obicei, joacă roluri de fete rele.

Atunci, Lancaster puse jos ciocanul şi spuse:

-Mă duc până la Trafalgar, să beau un pahar cu bere. Apoi, ca un gând care îi trecu prin cap:

-Nu vrei să bei ceva?

-Da, aş vrea. Aici se munceşte cu ardoare.

Traversară pajiştea către hanul satului. Salonaşul era gol, majoritatea bărbaţilor preferând barul.

-Ce doreşti să bei? întrebă Lancaster în timp ce proprietarul apăru după tejghea.

-Sherry? Cidru?

-Cidru, vă rog.

-Un cidru şi o bere brună, George.

Se aşezară pe o canapea de piele şi Lancaster îşi aprinse pipa. Clare se întrebă dacă era plictisit pentru că acceptase invitaţia lui. Dacă ar fi venit singur, probabil că acum ar fi fost în bar vorbind cu fermierii sau aruncând săgeţi la ţintă.

Cidrul era foarte înviorător. Îşi aduse aminte de o zicală din West Country pe care o învăţase de la un supraveghetor al tatălui ei, un om bătrân şi ursuz, cu un accent din Somersetshire atât de limpede încât vizitatorii nu înţelegeau niciodată nimic din ce spunea.

- Berea după cidru face un bun călăreţ, cidru după bere face un om indispus, murmură ea cu jumătate de voce.

-Unde ai învăţat asta? întrebă Lancaster.

- De la un bărbat în vârstă care obişnuia să lucreze pentru tatăl meu. Mi-e teamă însă că nu ar fi fost de acord cu asta.

Ea indică paharul ei:

-Cidrul în această parte a lumii noastre se ţine în butoaie şi este mult mai puternic.

- Am auzit despre cum ai părăsit West Country. Am înţeles că nu-ţi place Londra.

Ea ii povesti pe scurt despre moartea părinţilor şi cum ea şi Hal plecaseră să locuiască la o rudă mai în vârstă intr-o piaţă liniştită din Kensington.

-Trebuie să fi fost foarte greu pentru tine.

-A fost mai greu pentru fratele meu. Presupun că fetele se adaptează mult mai uşor. Hal avea un dezgust pentru toate. Cred că în parte, toţi acei ani petrecuţi cu mătuşa Constanţa l-au făcut să plece in Africa. El tânjea după spaţiu.

- Da, pot să înţeleg aceasta. îmi aduc aminte când eram la pension de obicei mă simţeam îngrădit. Dacă eşti crescut aproape de mare, atunci îţi intră în sânge, spuse Lancaster.

- Aţi locuit din totdeauna aici?

El scutură din cap:

-M-am născut în Columbia Britanică. Tatăl meu era geolog şi era intr-o expediţie de cercetare in munţii Stâncoşi pe vremea aceea. De obicei, mama mergea cu el afară de cazul când era vorba de vreun teritoriu dur. Atunci, ea locuia în sate, undeva aproape de amplasament. Excursia părea să fie urmărită de o piază rea. Tatăl meu a fost ucis intr-o cădere de stâncă şi mama a murit la naşterea mea.

-Oh ... ce îngrozitor!

Lancaster îşi scutură pipa.

- Am fost trimis să trăiesc cu un unchi şi când bătrânul a murit, mi-a lăsat moştenire Creek House. După ce m-am întors de la Universitate, m-am stabilit aici.

-Si fratele dumneavoastră.?A trăit tot aici?

-Nu, el era deja la şcoala pregătitoare atunci când părinţii au murit. El a fost crescut de cineva dintre rudele mamei.

-Nu semănaţi deloc, spuse Clare.

Lancaster zâmbi:

-James ţi-ar mulţumi pentru această observaţie. El este un om foarte prosper. Ar trebui să ne întoarcem la lucru.

Clare îşi dădu seama că vorbeau de douăzeci de minute, cu o prietenie perfectă. Lancaster părea să fi uitat formalismul lui obişnuit. Acum, cunoscând câte ceva din trecutul lui, înclina să-şi schimbe părerea despre el ca fiind un om mândru, arogant, dispreţuitor cu oamenii mai puţin plini de ei decât el însuşi.

Probabil că stilul lui venea de undeva de departe, din copilărie. Era posibil să fie chiar timid.

îşi petrecu dimineaţa următoare ajutând-o pe domnişoara Lancaster să aranjeze lucrurile în strană. La miezul zilei, toată lumea se grăbea acasă pentru o gustare, pentru că

inaugurarea urma să aibă loc la ora două.

Şi doar puţin mai devreme se descoperise că nimeni nu adusese un porumbel - primul premiu într-una dintre competiţii - de la o fermă îndepărtată şi Lancaster se oferi să-l aducă el. El se întoarse când restul familiei terminase masa şi Jenny se năpusti imediat afară să vadă porumbelul, care ţipa protestând într-o ladă de lemn.

-Noi trebuie să plecăm de aici în jur de doousprezece şi jumătate. Unde am pus biletele pentru loterie? Sunt sigură că vom întârzia, îi anunţă domnişoara Lancaster.

Apoi se grăbi urcând repede scările şi murmurând ceva nedesluşit.

Lancaster schimbă o privire amuzată cu Clare:

- Există o adevărată revoluţie pentru această sărbătoare, mai mult decât pentru tot restul anului, spuse el plictisit. Mătuşa Leo va fi complet extenuată în această seară şi nu poate să se liniştească.

- Da, dar se bucură enorm de această sărbătoare. Ea şi Hilda erau într-o adevărată panică până să vii tu aici. Ele se gândeau că Josh plecase pe furiş cu friptura de pui rece pentru sanvişurile servite pe terasă la petrecere.

- Şi el le-a mâncat?

- Nu. Hilda le-a pus pe bufetul din bucătărie ca să fie în siguranţă şi le-a uitat acolo. Trebuie să mă schimb, altfel nu voi fi gata la timp.

La sfatul domnişoarei Lancaster, Clare decisese să îmbrace o rochie încreţită de mătase de culoarea mărului verde. La început, crezuse că va fi prea oficială pentru un bazar de ţară, dar bătrâna doamnă o asigurase că toată lumea îmbrăca cele mai bune haine cu această ocazie şi că a purta o rochie obişnuită ar fi fost un afront la importanţa acestei sărbători.

- Clare, vrei te rog să mă ajuţi să schimb rochia? o rugă Jenny, vârând capul in cameră pe neaşteptate.

- Oh, nu-ţi laşi părul să atârne pe spate? o întrebă ea pe Clare în timp ce aceasta se ocupa de nasturii ei de la rochie. Tu eşti atât de drăguţă!

Când copilul o luă la goană, Clare se opri nesigură in faţa oglinzii. Apoi, cu un gest impulsiv, trase clama şi lăsă să-i cadă părul peste faţă ca un văl galben roşietic. Se potrivea de minune cu pălăria cu pene pe care şi-o cumpărase din Norwich sîmbăta trecută. Dar la douăzeci şi şase de ani, era oare prea bătrână pentru cirlionţi?

O privire scurtă aruncată pe ceas ii arătă că mai avea doar câteva minute ca să se hotărască. Ei bine, de ce nu? Nimeni nu se va uita la ea cât timp Andrea Ashley va fi pe terasă.

Fixându-şi pălăria cu un ac împodobit cu perle împrumutat de la domnişoara Lancaster, luă în grabă poşeta şi coborî scările, fusta ei foşnind de-a lungul balustradei.

- Ei! arăţi ca o stea de cinema, spuse Jenny admirând-o din uşa bucătăriei.

- Eu am adus maşina...

Lancaster, întorcându-se tocmai atunci din grădină, se opri uimit. Ochii lui albaştri se plimbară de la gleznele ei până la pălăria cu borurile ei întinse care ii umbrea faţa zâmbitoare.

Si Clare, întâlnindu-i privirea, simţi cum inima ei se opreşte şi o senzaţie neobişnuită o furnică pe şira spinării.

Capitolul 4

- ... şi acum, doamnelor şi domnilor, permiteţi-mi să v-o prezintă pe faimoasa actriţă de film care a venit tocmai din Londra pentru a deschide sărbătoarea noastră - domnişoara Andrea Ashley!

Pe când vicarul se aşează, aplauze vioaie răbufniră, urmate de fluierături de la tinerii din zonă.

Andrea Ashely aşteptă până ce aplauzele încetară. Stând în centrul estradei mărginite cu ferigă, mâinile sale albe se împreunară uşor, arătând incredibil de frumoasă. Femeile din audienţă se uitară lung, cu invidie la rochia ei plisată din şifon de un galben pal şi la pălăria in formă de petale de culoare galben-trandafiriu ce stătea pe părul ei negru strălucitor.

Cuvântarea ei a fost scurtă, şi când s-a terminat un băieţel împins de mama sa mândră, i-a înmânat un buchet de garoafe roşii.

Cu un zâmbet strălucitor, rupse o floare din buchet şi o vârî în butoniera lui. Urmă o izbucnire de aplauze pe când un fotograf de la ziarul local imortaliză acest gest încântător, şi după aceea urmă turul prăvălioarelor şi mulţimea se împrăştie.

Pentru următoarele două ore, Clare şi Jenny erau ocupate cu chioşcul Elefanţii Albi.

Negoţul era rapid, cea mai neverosimilă piesă de bibelou îşi găsea cumpărător zelos, şi fu o uşurare când domnişoara Lancaster apăru şi le spuse să meargă să se distreze cât timp ea va prelua chioşcul.

Jenny alergă să obţină semnătura Andreei Ashley în caietul ei de autografe, şi Clare se plimbă pe peluză până la cortul de gustări pentru o ceaşcă de cafea, când Penelope Conyers o interpelă:

- Ai vrea să te speli pe mâini? Prespun că mâinile tale

sunt lipicioase după atâta timp de servire.

- Da, ar trebui. N-am crezut că va fi o muncă aşa de grea, spuse Clare, urmând-o în Parohie.

- Nu-i aşa că domnişoara Ashley este încântătoare? remarcă Penny pe când urcau scara.

- Straşnic de fermecătoare. N-am mai văzut-o de la premieră. Ce face acum?

-Bea ceaiul cu Paul.

Clare zâmbi. Paul era pe mâini bune.

După ce îşi spălă mâinile în baie, Penny o invită în dormitor să îşi aranjeze părul.

-Trebuie să mă întorc la treabă, spuse ea.

-Găseşti ieşirea?

- Desigur. Mulţumesc că mi-ai dat ocazia să mă aranjez, spuse Clare cu recunoştinţă.

Penny ezită de parcă ar fi vrut să spună ceva, dar se răzgândi şi se grăbi să iasă.

Pe când îşi pieptăna părul, Clare aruncă o privire în jurul camerei. Ea observă că în afară de un peisaj şters în acuarelă deasupra patului şi o tapiserie albastră de mătase pe scrin, nu existau alte decoraţiuni personale. Patul îngust de fier cu o cuvertură de un galben pal şi scaunul din lemn de lângă el, îi reamintea de o secţie dintr-un spital, şi se întrebă de ce Penny nu avea ciudăţeniile pe care majoritatea fetelor le colecţionează.

Pe masa de toaletă nu erau cosmetice, nici cărţi pe geam, şi nici măcar o pereche de papuci lăsată sub franjurile cuverturii.

Amintindu-şi timiditatea acută a fetei la prima lor întâlnire şi hainele ei aiurea, Clare avu impresia că este ceva în neregulă cu stilul ei de viaţă. Paul îi spusese că era întotdeauna ocupată ajutându-şi tatăl la parohie, dar nu era

normal ca o fată de vârsta ei să excludă toate celelalte preocupări şi să aibă o cameră atât de lipsită de personalitate.

Trebuie să o întreb pe domnişoara Lancaster despre ea, gândi Clare in timp ce cobora scările.

Pe când traversa încă o dată peluza, fu acostată de o doamnă masivă in roşu.

- Ah, domnişoară Drake, veţi ghici câte boabe de fasole am in acest borcan? Preţul pentru un răspuns apropiat este o sticlă de sherry, sunt sigură că vreţi să vă încercaţi norocul.

-Da, sigur. Cât costă?

- Sase penny, dacă doriţi. Si cum vă place munca cu distinsul nostru botanist? întrebă doamna în roşu, viclean.

-Oh... foarte mult, mulţumesc. Clare se întrebă cine Dumnezeu era.

- Un bărbat încântător şi strălucitor în domeniul său, desigur. Admir bărbaţii inteligenţi. Din păcate, unii membri ai comunităţii noastre mici - "Doamna in roşu" urmări un potenţial client şi se grăbi intr-acolo, fără să-şi termine propoziţia.

Ce femeie extraordinară, se gândi Clare, urmărind-o cum se îndrepta spre un fermier cărunt care arăta de parcă nici el şi nici familia lui nu aveau nevoie de sherry.

Deci, credea despre David Lancaster că este un bărbat încântător? se întrebă ea. Farmecul era ultima calitate pe care Clare i-ar fi atribuit-o angajatorului ei. Paul avea farmec până la un grad primejdios, dar să aplici acest adjectiv specific, cu implicaţiile sale de prietenie degajată, era ca şi cum ai spune unui alsacian fioros "căţeluş drăguţ". Si totuşi, lipsindu-i farmecul, Lancaster avea ceva irezistibil, intr-un fel, căruia ii era greu să-i rezişti, ca apropierea dulceagă a lui Paul.

Dându-şi brusc seama că stătea tot acolo unde doamna în roşu o lăsase, Clare îşi opri şirul gândurilor şi se duse spre

cortul cu ceai. Firea lui Lancaster nu era problema ei. Dar pe când cumpăra un ceai dulce şi tare de la soţia cârciumarului, se văzu pe sine stând in hol la Creek House, privind in ochii lui David Lancaster, cu inima bătându-i neregulat ca, a unei păsări speriate.

Acum, gândindu-se la acel moment, mâna îi tremură atât de violent că aproape îşi vărsă ceaiul.

Cred că îmi pierd minţile, se gândi ea aiurea. N-are nici un sens. Nici măcar nu-mi place bărbatul.

Şi totuşi, realitatea incontestabilă era că în hol, pentru câteva secunde, cunoscuse o pâlpâire de emoţie pe care n-o mai simţise niciodată. Fără să realizeze că nu-şi băuse ceaiul, puse ceaşca înapoi pe masă şi îşi croi drum prin mulţime spre ieşirea cortului.

- Nu vii să vezi Competiţia Genunchilor Noduroşi? o trase Jenny de mânecă.

-Oh... da, dacă vrei, spuse ea cu un aer absent.

- Aş vrea ca unchiul David să încerce, spuse Jenny.

- Sunt sigură că ar câştiga, dar nu vrea să intre. Premiul este o sticlă de whisky.

Spre nefericirea fetiţei, whiskyul a fost câstigat de un lăptar ai cărui genunchi nu se comparau cu cei ai unchiului David.

- Ai obţinut semnătura domnişoarei Ashley? o întrebă Clare. Jenny încuviinţă din cap.

-Vorbea cu Paul. El i-a spus că ar trebui să facă un film despre Elena din Troia. Cine a fost ea, Clare?

Clare zâmbi:

-O frumoasă regină din Grecia.

Jenny digeră meditativ această informaţie.

-Deci, Paul a vrut să spună că domnişoara Ashley este frumoasă, remarcă

ea.

-O remarcabilă deducţie, dragul meu Holmes, spusese David Lancaster din spatele lor.

Jenny zâmbi:

-Simplu, dragul meu Watson, spuse ea cu înfumurare.

El se întoarse spre Clare:

- Aţi băut ceai?

-Da mulţumesc.

- Un bărbat care vinde îngheţată este lângă poartă, sugeră Jenny cu speranţă.

-Doriţi o îngheţată, domnişoară Drake?

-Mi-ar plăcea.

- Bine. Trei îngheţate, cadet Jenny. Te vom aştepta aici. El aruncă o monedă de doi şilingi către ea.

Pentru câteva minute, au stat tăcuţi. Apoi Lancaster zise:

-Ce credeţi despre festivalul nostru anual?

-îmi place enorm. Jenny şi cu mine ne-am uitat adineauri la Competiţia Genunchilor Noduroşi. A fost foarte dezamăgită că n-aţi vrut să participaţi.

El râse:

- Cred că respectivul eveniment a stârnit scrâşnituri de dinţi din partea comitetului. Unul sau doi conservatori au crezut că este sub demnitatea satului.

-Sunt sigură că nu este la fel de subversiv ca expoziţia bebeluşilor, spuse Clare.

-Mamele ale căror copii nu câştigă întotdeauna aruncă priviri ucigătoare campionului. Apropo,

cine este femeia cu borcanul de boabe de fasole? Tocmai o zărise pe doamna în roşu încercând să agaţe alţi concurenţi.

-Unde? Oh, este domnişoara Bassett, venerabila noastră învăţătoare. V-a bătut şi pe dumneavoastră la cap să ghiciţi numere?

Clare încuviinţă din cap:

- Se pare că este o admiratoare a dumneavoastră.

- Doamne fereşte! Hai să ne ascundem după această dugheană în cazul în care ne vede şi încearcă să ne vîndă restul biletelor ei.

Se ascunseră în spatele cortului Institutului pentru Femei şi el îi ofei o ţigară.

- Domnişoara Bassett este o persoană onorabilă, dar vorbeşte de îţi vine să-ţi iei tălpăşiţa. Trebuie să ai grijă să nu te ademenească într-una din Evenimentele ei Culturale.

Odată m-a pisat să vorbesc despre botanică.

- Oh, aici eraţi! Am crezut că aţi plecat. Jenny alergă spre ei cu trei îngheţate de vanilie.

- Cred că ar trebui să mă duc să văd dacă domnişoara Lancaster nu are nevoie de ajutor, spuse Clare după ce tremină îngheţata.

- Bine.... voi veni cu tine, spuse David.

Treceau pe lângă cortul ghicitoarei când marchiza fu dată la o parte şi ieşi Andrea Ashley, urmată de Paul.

- Bună, spuse el vesel.

- Domnişoară Ashley, vi-i prezint pe domnişoara Drake şi pe domnul Lancaster. Actriţa dădu mâna cu ei.

- Ni s-a citit în palmă de către ţiganca Lee. Este foarte bună, spuse Paul.

- Nu vă uitaţi atât de sceptic, domnule Lancaster. Pentru că mi-a spus că voi întâlni un străin înalt şi brunet în viitorul apropiat şi uite, sunteţi aici în faţa cortului ei, ii zâmbi Andrea Ashley.

- Uimitor! spuse el sarcastic.

Clare ştia că dacă i-ar fi răspuns ei pe acel ton tăios, s-ar fi înroşit. Dar actriţa râse pur şi simplu şi spuse frivol:

- Oh, ştiu că este un nonsens, dar este amuzant, nu

credeţi?

- Din păcate, unii oameni sunt destul de aiuriţi să le ia în serios, spuse Lancaster.

- Si ce dacă? Nu cred că face rău nimănui dacă va crede că se va căsători cu un milionar sau că va trece oceanul. Ea îl privi cu ochii ei mari şi negri provocator. Era un truc pe care Clare văzuse că-l folosea în filmele ei, şi eroul din film ceda întotdeauna, imediat. Dar expresia lui Lancaster se înăspri şi mai tare.

- Ghicitori, horoscop, pariuri de fotbal sunt toate forme prosteşti de
evadare din realitate, spuse el răspicat.

- Ei bine, cred că acest lucru se aplică şi la filme. Nu aprobaţi nici filmele, nu-i aşa, domnule Lancaster? observă actriţa glacial.

El dădu din umeri:

- Merg des la cinema, dar trebuie să remarc că filmele obişnuite sunt desemnate să apeleze la un nivel scăzut de inteligenţă.

- Aşa este, spuse Paul vesel.

- Merg la film să mă recreez, nu să mă scald într-o dramă sumbră. Deşi tonul lui era amuzant, Clare văzu o scânteie de furie în ochii lui, şi ştia că se înfuriase pe Lancaster din cauza criticii lui usturătoare.

- Cred că ar trebui să avansăm spre tarabă, sugeră ea în grabă.

- Atunci ne vedem mai târziu. Paul zâmbi către ea, şi o conduse pe domnişoara Ashley mai departe. Era imposibil de văzut dacă ea se simţise ofensată.

- Ce încântătoare este, spuse Clare intenţionat, când se depărtară de ei.

- Dacă admiri înfăţişarea aceasta înzorzonată, răspunse

Lancaster scurt.

- Da, o admir. Cred că este una dintre cele mai frumoase fete pe care le-am văzut vreodată.

- Şi probabil rezistentă.

- De ce naiba credeţi că este aşa? Mă gândeam că arăta destul de natural şi prietenos.

Gura lui se strâmbă dispreţuitor.

- Da, o înfăţişare frumoasă are un efect hipnotic asupra majorităţii oamenilor. Din păcate ascunde o fire mai puţin atractivă.

- Este absurd, spuse Clare tăios.

- Niciodată n-am fost de acord cu zicala că frumuseţea este doar la suprafaţă. De ce oamenii atractivi sunt mai puţin plăcuţi decât cei anoşti?

- Deoarece ştiu că sunt atractivi, cum le spuneţi dumneavoastră. Şi îşi folosesc aspectul în beneficiul lor.

- Este o greşeală să generalizaţi, argumentă Clare.

- Este ca şi cum aţi spune că oamenii cu bărbie scurtă sunt slabi sau că oamenii graşi sunt buni. Este doar un clişeu.

El nu răpunse şi, iritată de expresia lui batjocoritoare, ea îi spuse:

- Nu vă plac prea mult femeile, chiar dacă sunt frumoase sau nu, nu-i aşa, domnule Lancaster?

El se încruntă, şi ea ghici că acuzaţia aceasta impulsivă îl atinsese. Pe moment, crezu că va ignora această remarcă, dar el spuse apoi încet:

- Am descoperit că femeile nu sunt foarte de încredere.

Era pe punctul de a dezminţi această acuzaţie cu oarecare forţă când îşi dădu seama că au ajuns la chioşcul mătuşii lui. Domnişoara Lancaster vindea ultimul articol din stoc, o acoperitoare pentru a păstra ceaiul fierbinte in ceainic, împletită de culoarea mazărei.

-Gata. s-au vândut toate! spuse doamna bătrână cu satisfacţie în timp
ce cumpărătorul se depărta.

-Acum trebuie să verific încasările noastre şi să depun banii la vicar. Se pare că ne-am descurcat mult mai bine decât anul trecut. Vreţi să mă ajutaţi să număr banii, dragii mei? Nu vreau să pierd expoziţia de bebeluşi de la ora cinci şi jumătate.

în după-amiaza următoarei zile, Clare se pregăti pentru o plimbare. Vroia să iasă de pe şosea şi să cerceteze o potecă de câmp când un claxon puternic se auzi din spatele ei şi-l văzu pe Paul în maşina lui crem decapotabilă, zburând de-a lungul drumului.

-Venisem să te iau, spuse el, oprind maşina lângă ea.

-Mi-au spus că s-ar putea să nu fi ajuns departe. Mă întrebam dacă n-ai vrea să mergem până la Sheringham?

-Nu sunt prea îmbrăcată pentru civilizaţie, spuse Clare, uitându-se la fusta ei din dril şi la pantofii ei comozi.

Vremea era mohorâtă şi îşi pusese un jerseu călduros vechi deasupra cămăşii de bumbac.

- Arăţi destul de civilizat pentru mine! Vino! Nu este cine ştie ce zi şi acea potecă duce doar la o carieră de piatră veche, spuse Paul, ţinând uşa deschisă.

Numai când au ajuns la Sheringham şi s-au instalat intr-un colţ liniştit al unei ceainării au început să vorbească despre festival.

-Arătai foarte încântător ieri in rochia aceea verde, spuse el în timp ce o chelneriţă veni şi luă comanda pentru o plăcintă caldă cu unt şi prăjiturele.

-Mulţumesc. La fel de încântătoare ca domnişoara Ashley? întrebă Clare răutăcios. Spre surprinderea ei, el nu pară întrebarea cu galanteria uşoară cu care s-ar fi aşteptat.

-Este o fată foarte atrăgătoare. Dar mă îndoiesc să aibă altfel de fire, spuse el serios.

-După părerea ta, caracterul este important? întrebă Clare.

-Nu prea corespunde cu remarcile tale de pe plajă de ziua trecută. Ai spus atunci că femeile sunt ori frumoase ori bune.

-Poate îmi revizuiesc ideile. De ce ai fost aşa de ruşinată când ne-am întâlnit în faţa cortului ţigăncii?

-Mi-a fost teamă că domnişoara Ashley s-a ofensat din cauza remarcelor despre filme ale domnului Lancaster.

Paul rânji:

-A fost un pic prea sincer. De fapt, ea a primit cu bucurie acest lucru. Femeile cad deseori pradă acestei maniere dure a lui.

Chelneriţa le aduse ceaiul şi Clare îşi turnă în ceaşcă.

-Cum te afectează pe tine acest lucru? întrebă Paul

-Cum mă afectează pe mine ce anume?

- Atitudinea lui David, de persoană sensibilă.

-Firea domnului Lancaster nu este problema mea, spuse ea vag.

-Oh, haide, nu pretinde că eşti aşa de detaşată. Este chiar un tip arătos, sau n-ai remarcat?

-Da, presupun că este, admise ea.

-Nu te distrage de la muncă acest lucru?

- Bineînţeles că nu. Ce absurd! Se pare că eşti obsedat de relaţiile emoţionale ale oamenilor, spuse ea aspru.

El râse şi spuse:

-Nu mai fi aşa de vehementă. Te voi suspecta că îţi ascunzi adevăratele tale sentimente.

Spune-mi, ce vei face când cartea lui se va termina?

-Nu m-am hotărât încă. Am un frate în Kenya, poate mă voi duce la el. îndrăznesc să spun că îmi voi găsi de lucru şi

îmi place să călătoresc.

După ceai s-au plimbat pe faleză, şi Paul o distra cu descrieri amuzante despre persoanele excentrice pe care le întâlnise în ultima sa vizită de pe Rivieră. Era un excelent povestitor şi depresia inexplicabilă ce o împinsese spre o plimbare solitară dispăru complet. în timp ce se întorceau la maşină, ochii ei erau luminaţi de râsete.

-Aşa este mai bine. Păreai destul de abătută mai devreme, spuse el in timp ce porneau înapoi.

-Da eram, dar mă simt mult mai bine acum, spuse ea cu recunoştinţă. Era dificil să te simţi oropsit în compania lui Paul. Nu că ar fi avut motiv să se simtă deprimată. Deşi in ultimul timp, lăsând cu totul la o parte visul tulburător, temperamentul ei de obicei liniştit a lăsat loc stărilor schimbătoare de orgoliu şi deprimare.

- Am auzit că domnişoara Lancaster îţi pictează portretul, spuse Paul.

Clare încuviinţă din cap:

-Nici nu ştiam că este atât de greu să stai nemişcat o perioadă de timp. Problema este că ar trebui să fiu o sirenă, şi ele stau în poziţii foarte ciudate.

-Ţi-am spus că arăţi ca o sirenă. Ce porţi? Costumul de baie verde?

-Nu, o ghirlandă de alge marine. Si domnişoara Lancaster va cumpăra un somon şi va reproduce solzii pentru coada mea.

Văzându-i expresia, ea spuse:

- Stiu că sună aiurea, dar în realitate este o pictură serioasă. Domnul Lancaster s-a prăpădit de râs când a auzit de somon şi mătuşa era destul de supărată. Vezi tu, vrea s-o expună la Academia regală.

- Bravo ei! Sper să am la fel de mult cuget la vârsta ei.

Este permis s-o vedem înainte?

-Nu. Urăşte ca oamenii să-i vadă lucrările înainte de a fi terminate. Nici mie nu îmi dă voie să mă uit.

-Care este poza? întrebă Paul. Ţii o scoică la ureche sau îţi piepteni părul cu un os de peşte?

-Nu-ţi voi mai spune nimic dacă îţi baţi joc, spuse Clare sever.

-îmi pare rău, spuse el pocăindu-se.

-Nu ar trebui să fiu surprins dacă va avea mare succes. De fapt, bătrâna doamnă este un artist neaşteptat de cult, şi nu-mi pot imagina un model mai bun pentru Lorelei decât tine.

Văzând sclipirea răutăcioasă din ochii ei, spuse:

-Mă întreb dacă mă vei lua vreodată în serios?

- Ar trebui? întrebă ea tachinându-l.

Spre surprinderea ei, o expresie destul de sumbră traversă faţa lui atrăgătoare.

Apoi, el ridică din umeri şi rânji.

-Poate că nu. Dar să ştii că până şi craii au momentele lor de sobrietate.

Mai târziu, Clare îşi aminti acea remarcă.

-Te simţi indispusă, draga mea? Arăţi palid şi abia te-ai atins de cină.

Clare abia reuşi un zâmbet şters.

- N-am dormit prea bine. Cred că este din cauza vremii furtunoase, recunoscu ea.

-Da, te încearcă, consimţi domnişoara Lancaster.

-Totuşi, prognoza spune ploaie, deci se pare că va fi aşa. Nimănui nu-i place să fie abătut într-o vreme frumoasă când anul trecut a fost foarte frig, dar trebuie să spun că această căldură excesivă este extrem de obositoare, şi rea pentru organism. Grădina este de-a dreptul pârjolită.

Ea începu să compare recentul val de căldură prelungit cu sezonul uscat şi musonii torenţiali din India, şi Clare se simţi uşurată că nu se mai făcea referire la paloarea sa şi la lipsa ei de apetit.

Se făcuseră trei zile de când sosise o telegramă din Kenya, informând-o că Hal a fost rănit într-un accident de motocicletă. Trei zile de tensiune şi nelinişte de nesuportat.

Din fericire era singură acasă când băiatul de la telegraf îi adusese telegrama. în prima fază, nu a simţit decât o stranie toropeală. Dar pe urmă, efectul total al ştirii o lovise ca un pumn sub inimă, şi se dusese în camera ei şi se întinsese cu faţa în jos pe pat. îngrijorată. Dacă Hal a murit.....

La vremea când familia se întoarse, Clare se forţă să arate calm, temându-se de simpatia şi grija lor dacă ar afla ce se întâmplase.

Zilele păreau interminabile şi nopţile erau şi mai cumplite. Dacă Kenya n-ar fi fost aşa de departe! Dacă ar fi putut fi acolo, cu el!

Extenuată de lipsa somnului, aşteptă a doua telegramă.... "cu părere de
rău vă informăm Oh nu! Nu Hal! Nu singura persoană pe care o mai avea
pe lume!

-Domnişoară Drake!

Ea ridică privirea, năucă; era atât de adâncită in gândurile ei, că nu îl auzise pe Lancaster intrând în cameră.

-Aş dori să mai fac câteva revizuiri la ultimul capitol, spuse el.

Ea îl urmă in birou, forţându-şi mintea îngrijorată la concentrare.

Lucrară neîntrerupt o jumătate de oră până când Lancaster spuse:

- Vreţi vă rog să recitiţi ultimul paragraf?

Simbolurile prescurtate păreau că joacă în faţa ochilor ei: "Dragă Domnule, cu referire la consignaţia de nuci de cocos - Ea se opri brusc. Aceasta nu avea nici o legătură cu vegetaţia dunelor de nisip.

- Ei bine? spuse Lancaster.

Ea îşi muşcă buza şi spuse:

- îmi pare rău. Nu mă concentram.

Aşteptându-se la un reproş usturător, tresări când el spuse încet:

- Care este problema? Poate pot să vă ajut.

- Păi, nimic ...

- Uitaţi, nu v-am dictat acele prostii doar ca să vă fac să vă simţiţi prost. Este clar că nu vă simţiţi bine sau vă faceţi griji pentru ceva.

- Sunt puţin obosită, spuse ea.

Scrâşnetul paşilor pe aleea de pietriş le distrase atenţia.

- Alo, ce este aceasta? O telegramă pentru cineva? spuse Lancaster, uitându-se afară pe geam.

Inima lui Clare părea că nu mai bate. Se simţi rece ca gheaţa şi foarte slăbită. Asta este. Sosise momentul de care se temuse. Auzi soneria sunând şi paşii greoi ai Hildei traversând holul. Se auziră nişte murmure de voci şi apoi uşa se deschise.

- O telegramă pentru dumneavoastră, domnişoară Drake.

Cu o oroare totală, se uită la plic. Trebuie să fiu calmă, se gândi ea frenetic. Nu trebuie să vadă ... "Operaţie reuşită. Fratele dumneavoastră face progrese. Nu trebuie să vă mai temeţi".

Era atât de sigură că va auzi veşti proaste, că pentru câteva clipe cuvintele nu avură sens. Apoi, cu o mare uşurare care o lăsă ameţită şi tremurând, realiză că totul este bine.

Hal nu va muri.

-Sunteţi bine? întrebă Lancaster.

Ea îşi dădu seama dintr-o dată că el îi ţinea braţul şi atât el cât şi Hilda se uitau la ea de parcă stătea să cadă la picioarele lor.

-Da, desigur. Nu sunt veşti rele, se bâlbâi ea, copleşită de uşurare.

- Nu mi-au plăcut niciodată mesajele telegrafice. Te zguduie un pic, spuse Hilda, mormăind dezaprobator în timp ce ieşea din cameră.

- Ar trebui să staţi jos, o sfătui Lancaster.

-Da cred că voi sta jos. Vedeţi, aşteptam să aflu; vocea ei se stinse uşor şi-i înmână telegrama.

-Ştiaţi că este bolnav, nu-i aşa? spuse Lancaster după ce o citi.

-Da. A mai sosit o telegramă acum trei zile. Au spus că este foarte bolnav, că nu sunt deloc speranţe.

-Draga de tine. Deci, asta era problema! Compasiunea din vocea lui o uimi.

-Cred că un păhăruţ de rom îţi va face bine, spuse el blând.

îl privi cum traversează biroul şi îi umple un păhărel.

-Poftim. El zâmbi şi o atinse pe umeri, liniştitor.

Apoi, spre ruşinea ei, Clare îşi simţi buzele tremurând. Lacrimile care nu se vărsaseră în acele zile şi nopţi lungi, izbucniră dintr-o dată şi-i udară faţa, şi tremură atât de violent, că romul se vărsă pe mâna ei.

-îmi cer mii de scuze Un hohot de plâns o înecase şi bâjbâi orbeşte
după o batistă.

Lancaster îi luă paharul din degetele tremurânde şi o ridică în picioare. Dar numai după ce reacţia se potoli, ea

realiză că o ţinea în braţele lui.

Capitolul 5

înroşindu-se puternic, Clare se îndepărtă. Oare ce gândeşte el despre ea!?

- Acum, suflă pe nas şi bea romul, spuse Lancaster calm.

Părea netulburat de furia ei, dar ea era sigură că sufletește trebuie să fi fost dezgustat de astfel de manifestări. Era vorba de înduioşarea lui - tonul compătimitor cu care el i se adresase care o făcuse să-şi piardă controlul.

îşi bău romul ascultătoare, respirând mai greu din cauza tăriei lui.

-îmi pare rău că m-am purtat astfel, domnule Lancaster, se scuză ea, cu o voce tremurândă.

-Stii, cred că este timpul să-mi spui David.

-Oh....da, dacă vrei, se bâlbâi ea.

-Ar fi trebuit să ne spui când a sosit prima telegramă. Nu este bine să te ocupi singură de toate problemele importante. Presupun că n-ai dormit mult în ultima perioadă. Poate ar fi o idee bună să mergi să te odihneşti după cină...

-Nu mă simt deloc obosită. în plus, există şi secţiunea de dună de nisip de terminat, spuse ea zâmbind pentru prima oară după câteva zile.

- Aceea poate să aştepte, spuse el ferm.

Conştientă că lacrimile trebuie să-i fi stricat machiajul, Clare spuse:

-Pot să merg sus şi să mă schimb?

-Bineînţeles. Si eu aş putea să-mi schimb tricoul.

Pentru prima oară ea observă că era o urmă umedă pe umărul tricoului

-îmi pare foarte rău, spuse ea înroşindu-se din nou.

-Nu-ţi mai face probleme, spuse el politicos, deschizându-i uşa.

La ora ceaiului, Jenny le spuse că se împrietenise cu doi copii americani care îşi petreceau vacanţa în afara satului.

-Numele lor erau Annabel şi Tod, scurtarea de la Todhouse, spuse ea. Şi mama lor poartă costum de baie şi tatăl lor are părul tuns periuţă.

-Presupun că ne aşteptăm să găsim bucăţele de gumă de mestecat peste tot în casă dacă relaţiile cu americanii se leagă, spuse David plictisit.

-Da, mi-au dat două pachete, spuse Jenny. Pot să merg iar la ei după ceai?

-Dacă eşti sigură că nu se simt deranjaţi de tine.

- Oh, nu. Domnişoara Harker a spus că pot merge la ei ori de câte ori vreau.

- Şi eu trebuie să merg la întâlnirea Asociaţiei Feminine, spuse domnişoara Lancaster.

-Clare, ai vrea să vii cu mine? Avem o conferinţă despre vasele cositorite prezentată de un director din Collingford.

înainte ca ea să răspundă, David spuse:

-O iau pentru o lecţie de navigat, mătuşă Leo.

- Fii atent la vreme, dragă, îi recomandă domnişoara Lancaster. Sunt convinsă că în scurt timp va fi o furtună.

-Vom vedea.

El privi rochia lui Clare.

-Eu ar trebui să mă schimb în pantaloni largi şi tu adu-ţi un pulover în cazul în care ne prinde vreo ploaie torenţială.

Clare îşi dădu seama că, departe de a fi iritată de metoda lui arogantă de a o invita la pescuit, simţea deja o nelinişte în emoţia anticipată a acestei posibilităţi. După confuzia ei de a fi izbucnit în hohote pe pieptul lui, îşi dădu seama că întâmplarea avea şi o parte amuzantă.

în mod normal, ar fi fost ultima persoană pe care cineva şi-ar fi putut-o imagina mângâind o femeie în lacrimi - o astfel

de situaţie era mai degrabă valabilă pentru Paul - el depăşise însă criza ei cu un tact surprinzător şi cu bunătate.

Ce enigmă era bărbatul, reflectă ea. Ea nu uitase remarcele lui dispreţuitoare în noaptea în care sosise acolo; şi apoi urmase incidentul de la sărbătoare, când el fusese atât de bădăran cu Andrea Ashley. Acum arătase că putea fi foarte fermecător. Totul era foarte confuz.

O oră mai târziu acostară barca intr-un golfuleţ mic şi merseră până la plajă..

Imediat ce trecuseră prin canalul complicat dintre albiile mlăştinoase, David ii dăduse voie ei să ţină cârma, explicându-i cum să se folosească de vânt astfel încât Curlew să plutească uşor pe apă. Se dovedi a fi un instructor răbdător şi deşi exista un număr confuz de termeni tehnici, încrederea şi plăcerea ei creşteau cu fiecare curs.

-Ai fost cumva un ghid pentru fete? întrebă el în timp ce amândoi se aşezară pe nisip.

-Nu, n-am fost. De ce?

El scoase două lungimi de funie din buzunarul de la pantaloni.

- Nu este de prea mare importanţă să ştii să navighezi dacă nu poţi să legi barca în siguranţă atunci când ancorezi. Acesta este nodul de măr.

înfipse o bucată de lemn în nisip şi reuşi să arate un nod de măr şi un cerc în jurul lui.

în timp ce ea exersa nodurile, el spuse:

- Ai fi vrut mai degrabă să mergi la conferinţă?
- Nu, nu sunt interesată în mod special de cositorie. Nu prea am avut mult de ales, nu-i aşa?

El ii aruncă o privire scurtă.

-M-am gândit că ţi-ar face bine să ieşi aici pentru o oră.

- Da, aşa e. Există ceva calm în sunetul mării. Ca muzica

organică. îmi aduc aminte că am citit cândva o poezie despre asta. Cred că era de Byron... îşi încreţi fruntea, încercând să-şi aducă aminte cuvintele.

-Există un farmec în pădurile neumblate... spuse el încet.

-Da, aşa este. Ce urmează?

"Există bucurie şi pe un ţărm pustiu
Există un loc, unde nimeni nu e străin nimănui
Lângă marea cea nesfârşită şi lângă muzica din glasul ei."

Ea tăcu un timp, mişcată de cuvintele poemului şi de modul în care el le rostise.

-Ce trist sună, spuse ea. Ca o renunţare.

-îmi imaginez că este ceea ce şi-ar dori să facă cei mai mulţi dintre noi, spuse el. Să renunţi la lume şi să găseşti un ţărm liniştit departe de haosul vieţii moderne.

Din păcate chiar şi izolarea costă bani, în aceste vremuri.

-Chiar ţi-ai dori aşa ceva? întrebă Clare, curioasă. Sigur. Dificultatea este să găseşti un refugiu adevărat. Acum cincisprezece ani oricine ar fi putut să navigheze pe mările sudului, dar acum există foarte puţine locuri unde condiţiile de viaţă sunt favorabile şi au scăpat aşa-numitei noastre civilizaţii.

-Tu ai putea să-ţi construieşti o colibă pe aceste dune şi să devii sihastrul din Clint.

- Pe lângă acestea, ar urma să fiu asaltat de reporterii de ziare şi de clarvăzători, urmaţi de inspectorul sanitar şi de membrii consiliului local.

Clare râse.

-Da, presupun că aşa este. în plus, acum că iepurii au fost exterminaţi, vei avea mai degrabă o dietă limitată.

Ea luă o mână de nisip şi privea cum nisipul se scurgea printre degetele
ei..

-Presupun că majoritatea oamenilor au vise secrete

despre o viaţă ideală. Din acest motiv am ajuns să urăsc Londra - sentimentul de a fi prins într-o enormă rutină.

-Ce ai alege să faci dacă ai putea să-ţi schimbi modul de viaţă?

Clare privi gânditoare marea, cu braţele ei încolăcite în jurul genunchilor ridicaţi.

- Viaţa mea ideală nu depinde de o moştenire neaşteptată sau de o insulă izolată. Aş vrea să mă mărit , să am o casă la ţară şi trei copii.

- Acest ideal nu este greu de împlinit.

-Nu...cu excepţia căsătoriei, care pare să fie chiar mai mult decât un joc de noroc.

-Căsătoria este ca orice alt parteneriat, îmi imaginez. îţi spune să asumi contractul având o idee dară despre obigaţiile şi răspunderile pe care le implică. Dar dacă chestiunile practice sunt amestecate cu multe nonsensuri emoţionale.... El dădu din umeri foarte expresiv.

- Adică te gândeşti la iubire? spuse ea monoton.

-Bănuiesc că o poţi numi aşa.

-Eu nu cred că trebuie să îmi fac griji pentru o căsătorie de tipul unui contract de afaceri, răspunse ea repede, îngheţată de tonul lui sarcastic.

-El funcţionează foarte satisfăcător în alte ţări.

-Posibil, acolo unde femeile sunt mulţumite să fie gospodine adulate. Nu poţi să te aştepţi ca un astfel de sistem să fie aplicat în Anglia, unde majoritatea fetelor îşi câştigă existenţa de la vârsta de optsprezece ani sau chiar mai devreme, şi care sunt obişnuite să fie tratate ca inteligente şi responsabile intr-o sferă mai largă decât bucătăria şi odaia copiilor.

-în mod sigur, din punctul de vedere al unei femei, obiectul căsătoriei este să-şi câştige siguranţa financiară -

luxul, dacă este norocoasă - şi pentru toate acestea îşi asumă conducerea casei şi naşterea copiilor.

-Probabil că acest fapt a fost adevărat pentru bunicile noastre, dar astăzi nu mai este aşa. Am cunoscut multe femei al căror standard de viaţă a scăzut brusc atunci când s-au căsătorit.

-Aceasta trebuie să fi făcut viaţa soţilor lor un adevărat infern, spuse el sarcastic.

-Deloc, se opuse Clare, indignată. Noi nu suntem toate nişte materialiste lacome, să ştii.

Apoi se întrerupse brusc.

-îmi pare rău, începusem să vorbesc ca un consilier al apărării. Mai există şi alte moduri pe care ar trebui să le cunosc?

-Două sunt suficiente pentru o singură lecţie. Mai bine ne-am întoarce. Mareea se va întoarce intr-o jumătate de oră.

Clare se ridică în picioare şi scutură nisipul de pe costumul de baie.

în apusul de soare, marea era străbătută de un roşu-intens şi auriu.

H urmă îndeaproape, privind paşii lui mari. I se părea că modul în care un bărbat merge este un indiciu asupra caracterului său. Paul se mişca încet, fără grabă, cu o graţie indolentă care reflecta o atitudine uşoară şi leneşă faţă de viaţă. David păşea hotărât, cu capul drept, astfel că trebuia să se grăbească să ţină pasul cu el.

La marginea apei, el se întoarse şi o aşteptă s-o ajute.

-Crezi că te porţi descurca pe tot parcursul canalului?

-Voi încerca.

Un vânt vijelios se ridică brusc în timp ce ei se apropiau de canal şi David luă cârma. Primele picături uşoare de ploaie atinseră faţa lui Clare când atinseră duna de acostare şi

încetiniră barca. Atunci, începu să plouă torenţial.

-Haide! Va trebui să alergăm repede.

Ii prinse mâna şi o trase pe ţărmul noroios spre drumul de edec.

Abia ajunseră acasă când un bubuit de trăsnet deschise cerurile.

- Ne-am întors exact la timp, spuse David. Observasem acei nori îngrămădindu-se spre est, dar n-am crezut că vor ajunge deasupra noastră atât de repede.

- Sper că Jenny n-a ieşit afară pe furtuna asta, spuse Clare neliniştită, în timp ce o rază de lumină spintecă cerul întunecat.

-Hilda, Jenny s-a întors? strigă David.

Hilda veni de la bucătărie, arătând îngrijorată.

-Nu, nu este aici, domnule David.

El îşi privi ceasul.

- Nouă şi un sfert, mă gândesc că trebuie să fi plecat de la prietenii ei americani până acum.

Poţi să conduci? o întrebă el pe Clare.

Ea încuviinţă din cap.

-Poţi să vii cu maşina pe drumul principal? Eu voi merge peste câmpuri, în cazul în care a luat-o pe scurtătură. Nu-mi place deloc că este afară singură pe vremea asta.

-Da, bineînţeles, voi lua maşina, spuse Clare grăbită.

Ea luă cheile când afară se auzi o bătaie in faţa uşii şi Jenny şi Paul Mallinson îşi făcură apariţia înăuntru.

-Au, ce noapte! gâfâi Paul, trântind uşa în urma lor.

- Dumnezeule, eşti udă leoarcă, copilă! exclamă Hilda când o văzu pe Jenny cu rochia lipită de corp şi cu părul şiroind.

- Noi tocmai plecam să te căutăm, spuse David.

- Mai bine te-ai duce să te schimbi de hainele astea ude.

- Pot să beau nişte rom? întrebă Jenny.

- Rom, chiar aşa! O baie fierbinte şi pâine şi lapte pentru tine, domnişoară, o mustră Hilda pe Jenny.

- Eu am luat-o de pe drumul principal, spuse Paul, ştergându-şi faţa cu o batistă. Cred că ea vizitase familia care a parcat caravana în lunca bătrânului Harrison.

- Da, sunt americanii cu copii de vârsta lui Jenny, spuse David.

- Presupun că a fost plăcut când a plecat sau poate n-ar fi trebuit s-o lase să plece. Această vijelie s-a dezlănţuit în câteva minute, spuse Paul, ridicându-şi vocea din cauza unui bubuit de tunet.

- Pofteşte in sufragerie. Noi tocmai ne-am întors de la o plimbare cu barca. Mătuşa Leo este la o conferinţă a Asociaţiei feministe.

- Să fac o cană de cafea, Hilda este ocupată cu Jenny spuse Clare.

- Dacă nu te deranjează.

- Să te ajutăm? întrebă Paul.

- Nu, mulţumesc. într-un minut sunt gata.

Când aduse tava cu ceştile de cafea in sufragerie, cei doi bărbaţi stăteau la fereastră şi priveau furtuna. Amândoi săriră in picioare când intră şi Paul luă tava şi o aşeză pe o măsuţă joasă.

- Hm, miroase excelent. Se pare că ai tot felul de talente, spuse el zâmbind.

Clare turnă cafeaua şi apoi se aşeză intr-un fotoliu.

- Eu credeam că femeile sunt nervoase cînd tună, spuse Paul după ce se auzi o bubuitură puternică de tunet.

- îmi plac furtunile - atâta timp cât nu sunt afară, răspunse Clare.

- Nu-mi spune că îţi plac şi şoarecii!

- Da, chiar îmi plac. Eu şi cu fratele meu păstrăm o "prinzătoare de şoareci", de ani de zile de când eram copii. Eu nu ţip şi nu mă urc pe cel mai apropiat scaun atunci când văd un şoarece, dacă asta este ceea ce crezi.

- Nimic nu este mai înnebunitor decât o femeie care face isterii într-o situaţie de urgenţă, continuă David.

Paul îi aruncă o privire mai degrabă sfidătoare.

- Da, sunt de acord în cazul unei urgenţe adevărate, spuse el. Dar în general, deplâng această tendinţă a femeilor de a fi practice şi independente, adăugă el cu răutate.

-Bine. Data viitoare când va fi o furtună sau văd un şoarece, îmi voi aduce aminte să mă arunc în braţele tale şi apoi voi leşina, spuse Clare râzând.

Era atât de obişnuită cu acest schimb de replici cu Paul, încât când observă o încreţitură expresivă pe faţa lui David roşi, simţindu-se ca şi cum ar fi fost vinovată de o remarcă de prost gust.

Pentru a înrăutăţi şi mai mult situaţia Paul spuse:

- Din păcate, David se găseşte în poziţia de a te face mai fericită decât mine.

- Se pare că furtuna a trecut. Cerul este din nou strălucitor, spuse Clare în grabă. Mai doriţi cafea?

- Eu nu, spuse David. Cred că am scăpat briceagul pe drumul de edec. Dacă mă scuzaţi, voi merge să-l caut. După ce el plecă, Paul spuse:

-Ştii, sperasem că ai putea avea o influenţă asupra bătrânului, dar mă tem că s-a vindecat de trecut.

-Nu putem fi cu toţii frivoli, spuse Clare cu o notă de asprime.

-Este o împunsătură pentru mine? întrebă el.

-Nu ... dar vorbeşti ca şi cum este senil. Nu este cu mult mai bătrân decât tine.

-Bine, gata despre David, spuse Paul. Eu venieam să te văd atunci când am întâlnit-o pe Jenny. Mă întrebam dacă ai dori să iei cina şi să dansezi într-o seară săptămâna viitoare, la un club bun pe care îl ştiu. Nu este bine să nu te distrezi deloc.

-Mi-ar plăcea să vin. Mulţumesc, Paul.

-Ce spui de miercurea viitoare?

- Ar fi super.

-Bine. Este mai bine să plec. Bănuiesc că David crede că am o influenţă nu prea bună asupra ta.

-Ce nonsens!

Se ridică pentru a-l conduce.

-Probabil că dacă aş fi în locul lui, aş simţi la fel. Chiar dacă nu îţi este frică de furtuni şi de şoareci, ai o iscusinţă de a dezvălui un instinct puternic de apărare, păpuşică, spuse el.

După ce el plecă, Clare se întoarse in cameră şi deschise ferestrele. Cerul era acum întunecat dar la fel de clar ca şi cum nu ar fi fost nici o furtună. îl văzu pe David urcând prin grădină şi strigă:

-Ţi-ai găsit briceagul?

-Da. Printr-un noroc neaşteptat a căzut pe un teren de pietriş şi nu in noroi, răspunse el.

-Paul a plecat acasă. Cafeaua mai este caldă, dacă mai doreşti.

-Mulţumesc.

-Cred că domnişoara Lancaster va sosi curând acasă, spuse Clare în timp ce el intra în cameră.

Stătură tăcuţi câteva minute şi apoi David spuse brusc:

-Ai spus că nu te temi de furtuni atâta timp cât nu eşti afară. Mai devreme, ai fost de acord să iei maşina s-o cauţi pe Jenny.

-Da, dar asta este altceva.

-Si dacă am fi fost prinşi în timp ce străbăteam golfuleţul?

—Tu ar fi trebuit să ştii ce ai de făcut.

El o privi şi Clare adăugă:

-Ai sentimentul că eşti singur cu elementele naturii care sunt mai degrabă înfricoşătoare. Ce s-ar fi întâmplat dacă am fi fost prinşi?

-Nimic. Am fi fost puţin zdruncinaţi şi uzi leoarcă.

- Cred că o furtună adevărată in mijlocul oceanului trebuie să fie o experienţă terifiantă.

- Da, este chiar terifiant, spuse el. Te face să-ţi dai seama cât suntem de firavi. Odată îmi aduc aminte că ... El se opri brusc.

- Da? spuse Clare, încurajându-l.

- Oh, nimic. Tocmai eram pe punctul de a te plictisi cu câteva amintiri de pe mare.

- Nu m-ar fi plictisit.

-Totuşi nu voi risca. Unele lucruri sunt mai plictisitoare şi mai monotone decât experienţele altor oameni.

Clare îl analiză atentă. De ce era atât de înţepător? Atât de refractar să răspundă cu prietenie? O dată sau de două ori se relaxase şi vorbise simplu şi natural, dar aceste stări nu au durat niciodată. Nimeni nu poate fi sigur că următoarea sa remarcă nu va fi primită cu o tăcere de gheaţă sau un refuz.

Atenţia ei pentru această problemă fu întreruptă de întoarcerea domnişoarei Lancaster.

- Voi urca să-i spun lui Jenny noapte bună, spuse David când mătuşa lui relata părţile cele mai interesante ale conferinţei.

-Voi v-aţi distrat cu lecţia de navigaţie? o întrebă ea pe Clare când el ieşi afară.

- Da. Aţi avut dreptate despre vreme. Aproape că am fost prinşi de furtună, iar Jenny a venit acasă udă leoarcă. Din

fericire, Paul a întâlnit-o pe drum şi a condus-o acasă.

- Mi-a fost teamă că vă poate prinde afară, spuse domnişoara Lancaster. Ai fi fost cu totul în siguranţă cu David, dar ar fi fost neplăcut pe apă.

Mai târziu, în timp ce Clare se schimba pentru noapte în camera ei, fraza "cu totul în siguranţă cu David”, îi revenea mereu în gând.

Capitolul 6

- Eşti gata, Clare? a sosit Paul. Ţi-a adus nişte flori. Oh.. .ce rochie superbă! Arăţi grozav.

Jenny intră în dormitor, plină de admiraţie.

-Aş fi dorit să fiu suficient de mare ca să port rochie lungă, spuse ea cu regret.

Clare zâmbi.

-Mai ai puţină răbdare, doar vreo cinci ani.

-Cinci ani sunt o veşnicie. Hilda spune că vom fi luaţi de val înainte să ştim unde suntem. Mătuşa Leo i-a spus să nu fie aşa de pesimistă. Ce înseamnă de fapt pesimist?

-Cineva care vede partea goală a paharului.

-Te intorci foarte târziu diseară?

-Nu ştiu. Nu foarte târziu; de fapt nu pot şti. Oricum, îţi voi povesti totul mâine dimineaţă.

-Vei bea probabil şampanie, sugeră Jenny, oftând cu invidie.

Clare îşi puse mănuşile şi eşarfa şi mai aruncă o ultimă privire în oglindă.

După cum spusese şi Jenny, rochia ei era de efect. Era un cadou de despărţire de la Hal, când acesta plecase în Africa. Era făcută dintr-un material alb creţ, se mula pe coapsele ei zvelte şi cădea în falduri în jurul gleznelor. Pelerina era ca o tunică grecească, purtată pe ambii umeri şi prinsă cu un clips cu perle.

Pentru a se asorta cu rochia, îşi aranjase părul într-un coc clasic în vârful capului şi-l prinsese cu o agrafă cu perle.

Observând o expresie speculativă pe faţa lui Jenny, o întrebă:

-Ce spui?

-Mă gândeam că ar fi distractiv dacă Paul s-ar îndrăgosti de tine. Ai putea sta în continuare aici pentru totdeauna, în loc

să pleci după ce unchiul David termină cartea.

-Nu cred că este realist, spuse Clare fără să fie îngrijorată.

-Paul te place foarte mult. Ţie nu-ţi place de el?

-Ba da, desigur. Dar oamenii nu se căsătoresc doar pentru că se plac.

Paul apăru imediat ce ea intră în cameră.

-Bună seara.

Cu o plecăciune, el îi oferi o ghirlandă cu orhidee.

-Ce drăguţ! îţi mulţumesc!

Clare voia să o prindă de pelerină când el îi spuse:

-Nu face asta! Dacă aş fi ştiut că vei arăta ca o zeiţă grecească, ţi-aş fi adus liliac. Pune-o te rog în geantă.

- Vom lăsa uşa din faţă deschisă. Să aveţi o seară frumoasă, draga mea. Să ai grijă de ea, Paul, spuse doamna Lancaster amabil.

în timp ce mergeau cu maşina prin sat, Paul îi spuse:

- Ai o rochie foarte atractivă. Ai trăit o viaţă tumultuoasă în Capitală?

-Moderată. Ador să dansez. Mai puţin când este foarte aglomerat şi n-ai loc să te mişti.

-Clubul din sat este destul de spaţios şi are şi o terasă în caz că înăuntru este prea aglomerat. Este de fapt un conac pe care proprietarii nu l-au putut întreţine financiar.

începuse să se întunece când ajunseră la club şi parcară în faţa porţilor. Terasa era iluminată cu beculeţe colorate. Un grup de militari americani împreună cu soţiile lor se îndreptau agale către fântâna luminată. Muzica de dans era purtată de aerul serii.

Paul o ajută pe Clare să coboare din maşină. Urcară scările şi intrară în hol.

-Bună seara, doamnă. Bună seara, domnule Mallinson.

V-am rezervat o masă lângă fereastră, domnule.

Seful de sală o luă înainte şi-i conduse către o masă aflată sub o fereastră înaltă franţuzească.

-Ce încăpere încântătoare, spuse Clare când Paul terminase de vorbit cu chelnerul.

-M-am gândit că îţi va plăcea. în plus, au un bucătar şef elveţian de primă clasă şi o pivniţă excelentă.

-Proprietarii locuiesc în continuare aici? întrebă ea.

- Nu, s-au mutat în căsuţa de la intrarea în curte. Camerele de sus sunt folosite pentru petreceri private şi cred că ofiţerul comandant al uneia dintre bazele americane are un apartament in aripa de vest. Ca fapt divers, am vizitat casa cu trei ani în urmă, când încercau să o vândă. Era intr-o stare destul de proastă şi nu puteau găsi un cumpărător. Au pus ceva capital împreună şi au deschis un club. A demarat lent, dar pe urmă jumătate din ţinut l-a descoperit brusc şi acum.. .uite, poţi vedea şi singură.

-Ce poveste drăguţă, spuse Clare.

-Este păcat când case vechi deosebite trebuie demolate sau transformate în birouri

După o masă plăcută, Paul sugeră că puteau servi o cafea şi un lichior pe terasă. Se întunecase deja şi fântâna strălucea in lumină.

- Jenny ar fi invidioasă dacă m-ar vedea acum. Este nerăbdătoare să crească şi să meargă la dans. Cred că mă va trezi in zori şi îmi va cere o descriere amănunţită a întregii seri, spuse Clare.

Paul râse.

-Peste vreo cinci, şase ani va fi o tânără atrăgătoare şi răsfăţată. Pe vremea aceea eu voi fi deja in vârstă cu părul grizonant şi cu gută, adăugă el amuzat.

-Hai să dansăm şi să uităm de asemenea perspective deprimante.

După cum se aştepta, era un excelent dansator. O ţinea strâns dar delicat
ca să nu aibă dificultăţi în a-l urma şi pentru a putea savura muzica. La sfârşitul unui dans vioi, părăsiră ringul de dans şi Paul sugeră să facă o mică plimbare.

-Ţi-e bine sau să-ţi aduc pelerina? o întrebă el.

-Nu, mulţumesc. Este o seară plăcută, nu mi-e frig.

El o luă de braţ şi traversară gazonul. O luară pe o alee care ducea printr-o grădină italiană împrejmuită cu brazi. La capătul celălalt al grădinii era un umbrar acoperit de liane. Când trecură pe lângă el, auziră un râs vesel, apoi tăcere întreruptă de şoapte vesele.

Involuntar, Clare deveni nervoasă, iar Paul se uită spre ea.

-Ce s-a întâmplat? Ţi-e teamă că te-am adus aici să fac dragoste cu tine ? întrebă el încet.

Ea nu răspunse, iar el se aşeză în faţa ei, ca să-l privească în ochi.

-Ei?

-Ce întrebare imposibilă, Paul!

-Poate că da. Dar reacţia ta mă interesa. Nu te-ai gândit mai devreme că poate aş vrea? Ea se eliberă din strânsoarea lui şi o luă înainte.

-Ca să fiu sinceră, m-am gândit.

-Şi te-ai gândit ce ai fi făcut dacă apărea situaţia?

-Nu. Nu plănuiesc astfel de lucruri.

-Desigur, ştiai dacă avansurile mele erau acceptate sau nu.

Ea făcu o pauză şi rupse o frunzuliţă dintr-un tufiş, pe care o frecă între degete.

-Ce conversaţie extraordinară!

El râse şi o luă de mână, mergând mai departe.

-De asta m-ai adus aici?

-Nu. M-am gândit că va fi plăcut să fim singuri aici, dar nu pentru acel motiv.

-Dar ce nepoliticos. Desigur, ar fi fost mult mai politicos să spui că eşti nerăbdător să mă iei în braţe, dar convenienţele îţi interzic asta, protestă ea amuzată.

-Nu m-ai fi crezut.

-Nu, desigur, admise ea.

-Nu cred că dai două parale pe convenienţe şi cred că nu ţi-ai dorit niciodată nimic cu adevărat.

- Am descoperit că viaţa îţi oferă sau nu ce îţi doreşti - caz în care nu prea ai ce să faci.

-Aceasta este o filozofie cam retrogradă. Dacă toată lumea ar abandona speranţa de a obţine lucruri care la prima vedere sunt imposibile, încă am locui în peşteri.

- Ah, dar eu vorbeam despre dragoste, ii aminti el.

-Ceea ce tu numeşti dragoste, îl corectă ea.

-Cred că acum îmi vei ţine o morală. E timpul să ne întoarcem.

Dansară din nou. De data aceasta o ţinea mai strâns decât înainte şi se
priveau în ochi.

între dansuri, stăteau pe terasă şi beau şampanie până când Clare spuse:

-Nu mai pot Paul. Dacă mai beau un pahar, încep să văd dublu.

-Un pic de şampanie nu-ţi va face rău.

-Nu, sincer. Nu vreau să stric seara şi să mă simt rău ca după o beţie, insistă ea.

-Mica mea Puritană! râse el dar fără să fie răutăcios şi fără să insiste să mai bea un pahar.

Se făcuse miezul nopţii când plecară de la club.

-Te-ai simţit bine? întrebă el.

-Da, foarte bine. A fost o seară perfectă.

Ea oftă şi îşi lăsă capul pe spătarul scaunului, simţindu-se foarte relaxată.

Paul vru să-i ia mâna iar ea îl lăsă.

- Ce pierdere a unei nopţi divine - mă refer la toţi cei ce dorm deja, murmură ea.

- Dar pentru un cer înstelat superb, trebuie să mergi in Orientul îndepărtat. Am fost în China cu ani în urmă şi stelele erau ca diamantele, întregul cer strălucea, spuse Paul.

în timp ce traversau satul, ceasul de bord arăta că trecuse de miezul nopţii cu douăzeci de minute. Clare îşi puse eşarfa pe umeri. I-ar fi plăcut să se plimbe cu maşina prin noapte, legănată de viteza redusă a maşinii, cu degetul cel mare al lui Paul mângâindu-i palma.

-Iată că am ajuns acasă, spuse el, oprind la capătul potecii.

O ajută să coboare şi merseră pe potecă până la intrare. El deschise poarta şi Clare ar fi putut să intre dar el o strângea mai tare.

Se uită întrebător la el şi în secunda următoare buzele lor se atinseră.

-Nu ţipi după ajutor? întrebă el încet.

Ea dătină din cap.

Se sărutară din nou. Al doilea sărut nu a mai fost aşa de delicat. Iniţial se lăsă dusă de val, dar pe urmă se desprinse din braţele lui.

-îţi mulţumesc pentru seara frumoasă, Paul, spuse ea repede şi alergă în casă traversând grădina.

Stătea încă rezemată de uşă când auzi maşina plecând.

Dragul de Paul, se gândi ea cu afecţiune. Atrăgător şi generos - şi mult mai puţin dur decât vrea să pară. Acum ştia că nu va simţi niciodată pentru el ceva mai profund decât

prietenie. Al doilea sărut dovedise asta. Cât timp o sărutase tandru, a simţise plăcere la atingerea buzelor lui, dar când o strânsese mai tare şi-i simţise bătăile inimii, nu mai răspunsese cu aceeaşi pasiune.

Era aceeaşi poveste veche. Arăta bine, era agreabil şi era aproape tot ce-şi putea dori o femeie. Dar nu era şi nu putea fi vreodată îndrăgostită de el.

De ce? se gândi ea. De ce? Ce este în neregulă cu mine?

Pe urmă îşi aduse aminte că un alt bărbat o privise şi întreaga ei fiinţă se înflăcărase.

Brusc holul se umplu de lumină. Ea clipi.

-Mi s-a părut că aud paşi, spuse David Lancaster.

Stătea în sufragerie în dreptul uşii, cu o pipă într-o mână şi cu o carte în
alta.

-M-ai speriat. Credeam că toată lumea doarme, se bâlbâi ea.

- Ai avut o seară frumoasă?

-Da. încântătoare. Pelerina îi căzu pe podea şi se aplecă să o ridice.

-Este nişte cafea pe aragaz, dacă doreşti o cană.

-Mulţumesc. Ar fi grozav.

El dispăru în bucătărie, iar ea se duse tiptil în sufragerie şi se aşeză în balansoarul galben.

Oare o aşteptase pe ea sau citind, nu şi-a dat seama cât era ceasul?

Apoi îşi deschise geanta şi scoase o oglindă. Ar fi păcat să arate roşie şi răvăşită. Asta ar justifica toate suspiciunile lui legate de ea.

Când se întoarse cu tava cu cafea, ea stătea la fereastră, fără să fie conştientă că draperia verde ii scotea în evidenţă rochia albă şi părul roşcat.

Ea se aşeză din nou în balansoar şi luă ceaşca pe care el i-o oferi.

-Vrei o ţigară?

-Nu, mulţumesc.

El ii privea picioarele iar ea uitându-se în jos, realiză că îşi dăduse jos sandalele.

- Ah, îmi pare rău.,

-Nu fi stânjenită de mine. Te înţeleg că eşti obosită dacă ai dansat toată seara.

- Aşa este.

Ea ii povesti despre club.

-Hm, cred că eşti foarte bine tratat acolo. Nu am fost acolo până acum. E un local scump, spuse el.

-Cred că da, confirmă Clare, gândindu-se la cină şi la şampanie.

-începe să te obosească viaţa noastră liniştită? o întrebă el.

-O nu, răspunse ea imediat. M-am simţit bine în seara aceasta dar dacă ieşi în fiecare seară poate deveni plictisitor şi banal.

Ceasul din bibliotecă bătuse de ora unu fără un sfert şi terminându-şi cafeaua, ea spuse:

-Mai bine merg la culcare, altfel voi întârzia mâine dimineaţă. Mulţumesc pentru cafea.

-Poţi să te trezeşti mai târziu dacă vrei, spuse el.

-Da.. .noapte bună.

-Noapte bună.

în patul lui, Paul Mallinson bea un pahar cu brandy. îşi schimbase hainele de seară cu un halat de mătase. Deşi era trecut de unu noaptea, nu-i era deloc somn.

Era desigur ridicol, dar seara aceea îl dezamăgise.

Se gândea la timpul de când se întorsese din capitală că

două luni în acel loc erau suficiente pentru a-l indispune. Stia totuşi în adâncul inimii că nu atmosfera banală din sat ii alungase nepăsarea obişnuită.

Clare era cauza tulburării lui.

Paul, băiete, eşti în pericol... mare pericol, îşi spuse el. Dacă nu vei fi atent, te vei îndrăgosti de ea. Şi de ce nu? Este atrăgătoare, foarte atrăgătoare şi are şi minte, ceea ce nu prea poţi să spui despre multe fete.

Asemenea multor bărbaţi care trăiau intens şi îşi pierdeau vremea fără vreo urmă de conştiinţă, acum se gândea la căsătorie cu o fată inocentă faţă de experienţa lui.

Da, se gândi el serios, puteam să fiu şi mai rău. Mult mai rău. Merită să iau în calcul.

în timp ce mergea la baie pentru a face un duş, nu se gândea că va veni vremea când atitudinea lui încrezută se va dezumfla ca un balon, şi nici nu ar fi ghicit că în patul ei din Creek House, Clare se gândea nu la sărutările lui, ci la un alt bărbat.

Capitolul 1

Săptămâna următoare, domnişoara Lancaster plecă la Edinburgh, să stea la un prieten invalid pentru câteva zile. După plecarea ei de dimineaţă, domnul Alfred Cobble, meşterul satului, sosi să zugrăvească bucătăria şi in timpul micului dejun, David se gândi să ia un picnic pe plajă, lăsându-i pe Hilda şi pe Alfred să se certe netulburaţi. Jenny fu încântată şi fugi sus să îşi ia costumul de baie, dar Clare spuse că mai bine ar rămâne acasă, pentru că nu terminase de retranscris ultimele notiţe.

-Oh, lasă-le pe mai târziu, spuse Lancaster nepăsător.

-Trebuie să profităm de vremea aceasta şi în orice caz nu te vei putea concentra o dată ce Hilda şi Alfred încep să se certe. Nu-l poate suporta pe bătrân, deşi este un zugrav destul de bun. Apropo, ai primit deja veşti de la fratele tău?

-Da, indirect. Arătându-i scrioarea care stătea pe tava ei: "Braţul drept ii este bandajat", a scris o asistentă pentru el. Pare foarte vesel şi spune că va ieşi din spital cam în zece zile.

-Este bine. A fost o perioadă plină de griji pentru tine.

-Era mult mai rău dacă aş fi fost la Londra. Toţi aţi fost foarte amabili cu mine, spuse Clare cu recunoştinţă.

David ii aruncă o privire plină de pasiune. Ar fi vrut să spună ceva dar pe urmă se răzgândi.

Pe la ora zece erau deja pe plajă.

Jenny îşi aruncă sandalele.

-Mă duc să înot. Hai să ne întrecem până la apă, unchiule David!

Atât ea cât şi David aveau costumele de baie sub tricou şi blugi, dar Clare trebuia să se schimbe.

îi urmări cum se grăbeau spre plajă, înainte să se ascundă după o dună de nisip pentru a-şi pune costumul de baie.

Era foarte priceput cu copiii, reflectă ea. Era păcat că nu

avea şi el copii, pentru că Jenny îl adora şi indiferent cum se purta cu alţi oameni, cu nepoata lui neastâmpărată era tot timpul bun şi răbdător. Dar ca să ai copii, trebuie să ai şi nevastă, şi buna dispoziţie şi răbdarea îi lipseau în totalitate în atitudinea faţă de femei.

Cât timp se schimbă, ei ieşiră din apă şi se jucau de-a capra. Marea era foarte caldă, şi intrând în apă până la brâu, Clare se cufundă, se întoarse pe spate şi plutea leneş spre mal, savurând legănatul valurilor şi razele soarelui de pe faţa ei.

Era pierdută într-un vis idilic când simţi lângă ea o mişcare în apă. Capul strălucitor al lui Jenny ieşi la suprafaţă.

-Nu este magnific? Mai are puţin şi fierbe. Mi-aş fi dorit ca Josh să nu fie aşa un locuitor de uscat. încercăm să îl convingem să intre în apă, dar nu vrea să se clintească. Uite!

Amândouă se ridicară în picioare în apă şi Clare văzu că David stătea aproape de mal şi scotea sunete de încurajare către boxer, care stătea dispreţuitor la mal, retrăgându-se grăbit când un val se spărgea prea aproape de lăbuţele sale.

-Nu-re nici un rost, nu este un câine de apă, ţipă David.

înaintă în apa mai adâncă şi începu să înoate către ele cu mişcări puternice de crawl.

-Să aduc mingea, unchiule David?

-Da, dacă vrei, scumpo.

-Cred că aveţi un peşte în familie, spuse Clare uitându-se după fata care înota înapoi spre mal.

- Are mişcări foarte sigure pentru vârsta ei.

- Da, este o jucăuşă, aprobă David. în ciuda tonului său degajat, exista o scânteie de mândrie drăgăstoasă in ochi lui.

Stătea în apă până la piept, şi umerii lui laţi străluceau în razele soarelui. Aşa ar trebui să fie un bărbat, se gândi Clare dintr-o dată. Nu pirpiriu, palid şi cu umeri mici, ci bronzat,

drept şi puternic. El se întoarse pe jumătate, şi ea văzu îi muşchii încordaţi sub pielea netedă bronzată. Absorbită în contemplare nu observă un val care se retrăgea de pe bancul de nisip şi care o dezechilibra

- Eşti bine?

O mână ii prinse braţul şi fu scoasă la suprafaţă. încercă să ia aer după izbitura valului. încuviinţă din cap, icnind şi tuşind.

- Este mai bine acum?

Ea încuviinţă din cap.

- A fost numai vina mea. Nu eram atentă.

- Hm, nu este o senzaţie plăcută când un val trece peste tine.

- Mulţumesc că m-ai pescuit.

- Fereşte-te, mai vine unul, o avertiză el.

Instinctiv, ii prinse braţul pentru sprijin, dar al doilea val se spărsese înainte să ajungă la ei şi trecu mai departe leneş.

- Nu stăm bine aici. Ar trebui să stăm în apă mai adâncă sau mai aproape de plajă, spuse el.

- Da? Nu cred.

Vocea ei amuţi când ii întâlni ochii. Inima începu să-i bată mai repede. O senzaţie pe care nu o mai simţise niciodată, trecu prin ea; o amestecătură stranie de teamă şi dorinţă.

Pe sub apă, mâinile lui ii atinseră mijlocul, întâi uşor şi pe urmă dureros de puternic. Muşchii fălcii sale se încleştară şi ochi lui străluciră straniu. Deja erau foarte aproape unul de celălalt, dar se simţea trasă ori de mâinile lui de pe mijlocul ei, ori de fluxul mării, ori de voinţa ei, nu putea să-şi dea seama. Stia doar că în câteva secunde va fi în braţele lui.

- Hei! vocea lui Jenny răsună pe suprafaţa apei.

- Clare! David! Veniţi!

Capul lui David se înălţă brusc şi un spasm sau ceva

asemănător cu o furie îi traversă chipul. Pe urmă trecu şi expresia lui era din nou nepăsătoare. Fără nici un cuvânt, o eliberă şi se aruncă mai încolo în apă şi picături de apă căzură pe umerii ei goi.

Restul dimineţii îl petrecură jucând volei. După prânz, Jenny plecă cu Josh să caute chihlimbar şi David îşi aprinse o ţigară şi dispăru în spatele dunelor.

Clare îşi aşeză prosopul şi se întinse. Era bucuroasă că pentru un timp rămase singură, pentru a-şi pune ordine în gândurile confuze. Dar efortul de dimineaţă o moleşise şi după câteva minute, pleoapele sale clipiră şi se închiseră.

Strigătul ascuţit al unui pescăruş o trezi, se rostogoli pe o parte şi se întinse după ceas, care era în buzunarul genţii de plajă. Trei şi zece minute. Adormise de peste o oră. Nu că ar fi contat în mod deosebit, se gândi ea, întinzându-se voluptuos. Ce albastru era cerul, exact nuanţa ceainicului ei de Bristol, era una din comorile ei.

-Cerul, arca albastră interminabilă, fără o briză, o aripă, un nor...!

Dintr-o dată îşi dădu seama că nu era singură. Cineva era aproape,
privind-o. Cu o grabă pe care numai oamenii ruşinaţi o au când sunt prinşi într-o relaxare completă, se ridică şi se uită împrejur.

La câţiva centimetri de ea, David era întins pe nisip.

- Am crezut că te-ai dus să te plimbi, spuse ea scurt.
- Am fost. M-am întors acum o jumătate de oră. Dormeai buştean.

Ochii lui o priviră o secundă, şi alunecară în jos spre corpul şi spre
picioarele ei frumos bronzate.

Un val de roşeaţă acoperi obraji ei. Cum îndrăznea să se

uite aşa la ea?

-Unde este Jenny? întrebă ea înţepată.

-La o jumătate de milă mai sus, pe plajă.

Clare luă jacheta ei de lână şi şi-o puse pe umeri.

-Ţi-e frig? întrebă el.

-Da, îmi este un pic răcoare, spuse ea.

Soarele era arzător. Nimănui nu-i era frig într-o astfel de după-amiază. Ea ştia, şi ştia că şi el ştie şi că râde de minciuna ei.

-O ţigară?

-Mulţumesc.

-De ce te-ai enervat adineauri? întrebă el, după ce îşi aprinseră ţigările.

-Credeam că sunt singură. Este destul de enervant să te privească cineva.

-înţeleg, îmi cer scuze. Data viitoare te voi trezi.

Dintr-o dată, enervarea ei se evaporă. Nu exista nici un motiv să fie supărată. Dacă Paul s-ar fi uitat la ea în acel mod, nu s-ar fi ofensat.

- Ai un păr frumos, spuse el încet.

Surprinsă, se miră. Era prima dată când ii adresa observaţii personale, şi nu ştia cum să se comporte.

înainte să-i răspundă, el ridică mâna şi-i atinse o şuviţă rebelă de pe frunte. încă o dată, ea simţi teamă şi plăcere.

Degetele lui ii atinseră tâmpla şi rotunjimile delicate ale feţei ei. Cu o mişcare rapidă ii prinse capul in mâinile sale şi o trase brutal spre el.

Pentru un minut, stătea lipită de inima lui în timp ce el se apropia de faţa ei întoarsă în sus. Cu un val de bucurie, simţi bătăile rapide ale inimii lui sub mâinile ei şi încordarea mâinilor care o îmbrăţişau. Apoi, la fel de brusc cum o cuprinsese, tot atât de rapid ii dădu drumul.

Şocată de gestul lui, vru să spună ceva, dar văzu la timp cauza comportamentului lui ciudat.

- Doamne, ce sete îmi este! Mai este vreo sticlă de limonadă în coş? întrebă Jenny cu speranţă, aşezându-se lângă ei.

-Cred că da, scumpo.

Lancaster căută în coşuleţ.

-Vrei să bei ceva, Clare?

- Da, te rog. Ea ii ocoli privirea. Era atât de calm! Inima ei bătea încă nebuneşte şi i se părea greu să ţină paharul de plastic pe care i-l dădu el..

-Un bănuţ pentru gândurile tale? spuse el şi ochii lui luciră maliţios.

-Mintea mea este goală, spuse ea cu răceală, provocându-l.

-Mă duc să mai înot, anunţă Jenny sărind in sus.

Sprâncenele lui David se arcuiră ironic. Clare ştia ce vrea să spună. Ori o vor însoţi pe Jenny în apă, ori vor rămâne acolo. Alegerea era a ei. Pentru moment, era tentată să rămână, să fie îndrăzneaţă şi obraznică. Apoi îi trecu prin minte că, în starea lui, era capabil s-o lase în urmă. Era mai bine s-o creadă laşă decât să rişte umilirea de a rămâne singură. Dacă măcar n-ar avea această dorinţă înşelătoare de a fi în braţele lui.

- Vin cu tine, Jenny, spuse ea, privindu-l din coada ochiului.

Dar faţa lui era de necitit, şi pentru o secundă, se întrebă dacă nu-i lua decizia ca pe un refuz. Totuşi, ar trebui să vadă că nu putea să-i provoace mângâierile lui oricât şi-ar fi dorit.

Mergând spre mare, se întrebă dacă era o nebunie să lase lucrurile să scape de sub control.

Până astăzi, nu se arătase deloc atras de ea, ar putea fi doar o stare trecătoare, provocată de vremea frumoasă.

Apoi,mai putea fi luată în considerare relaţia lor de zi cu zi. Deoarece trăiau în aceeaşi casă şi lucrau la ore flexibile, era greu să-ţi închipui că el este angajatorul ei şi ea este secretara lui. Oricine se poate gândi că eu sunt o servitoare şi el este stăpânul conacului, se gândi ea glacial. Oh Doamne, ce complicată este viaţa!

- Nu vrei să te joci cu mingea? O mână mică îi trase braţul şi o văzu pe Jenny privind-o curios.

- îmi cer scuze, m-am zăpăcit. Da, mă joc, spuse Clare în grabă.

In următoarea oră, era prea ocupată cu aruncatul şi prinsul mingii galbene pentru a se gândi la complexitatea vieţii.

în timpul ceaiului, Jenny flecări volubil, dar nici Clare nici David nu prea aveau ce să spună. După aceea, şi Jenny obosi de atâta flecăreală; se întinseră pe nisip, încercând fără tragere de inimă să rezolve cuvinte încrucişate din The Times.

- Ce cotrobăie câinele ăla? îţi miroase geanta de vreo cinci minute, spuse David pe neaşteptate.

-Josh, ce vrei să faci?

Clare se întinse şi-l plezni pritenos pe boxer.

- Oh, la naiba! Am uitat că am o ciocolată în geantă. Vino înapoi imediat, bestie lacomă. Josh! Arunc-o!

Josh, simţindu-se neglijat, îşi învârti ochii şi se retrase, dând spasmodic din coada lui scurtă.

Clare se ridică în picioare şi se întinse după el, dar el ţâşni şi ea râzând de figura lui caraghioasă cu ciocolata in gură, renunţă să-l urmărească. Nu-şi pusese espadrilele după înot, şi alergând în nisip după câine, simţi o durere ascuţită in talpa piciorului drept. A fost suficient să cadă, şi în momentul in care se ridica, David şi Jenny erau deja lângă ea.

-Ce s-a întâmplat? Eşti rănită?

-Nu, numai o căzătură. Cred că mi-am tăiat piciorul drept.

Se echilibră pe un picior şi verifică rana.

-Doamne, sângerează, spuse Jenny înspăimântată.

- Josh, câine rău ce eşti, uite ce i-ai făcut bietei Clare!

-N-a fost vina lui. Cred că este doar o zgârietură. Probabil de la o bucată de sticlă. Trebuia să îmi pun espadrilele în picioare.

-Este o tăietură afurisită, spuse David. Primul lucru este să spălăm nisipul cu apă de mare. Ţine-te bine!

Fără a aştepta permisiunea ei, o ridică in braţe şi o luă spre mare.

-Serios, nu este necesar. Nu este atât de grav, protestă Clare.

-Poţi să faci tetanos şi de la o înţepătură de ac, spuse el scurt.

-Jenny, prinde blestematul ăla de câine, te rog. Dacă a mâncat ciocolata, va lua o mamă de bătaie.

-Doar se juca, protestă Clare.

-Nu te contrazice, fetiţo.

La marginea apei, o lăsă jos şi o puse să se ţină de umerii lui cât timp ii spăla piciorul.

-Hm, adâncă dar curată, spuse el îndată.

- Ar trebui să avem iod in coş, şi am o batistă curată să te bandajăm până ajungem acasă. Cu toate acestea, nu vei putea merge pe picior o oră, două.

-Ce întâmplare tristă. îmi pare rău, spuse Clare necăjită.

El vroia s-o ridice din nou.

-Pot să ţopăi, spuse ea cu stângăcie.

-Protestezi să fii dusă in braţe?

-Nu, desigur că nu. Dar nu sunt prea grea?

-O să supravieţuiesc.

David o ridică şi spuse:

-Puneţi braţele în jurul gâtului meu, ca să mă echilibrez.

Dorind să nu fi făcut atâta caz, Clare îşi strecură braţele în jurul gâtului lui. Feţelor lor erau foarte aproape şi ea avu un impuls nesăbuit să-şi aşeze obrazul pe umărul lui.

Jenny îi întâlni la jumătatea drumului pe plajă, trăgându-l pe Josh de lesă.

- A mestecat doar puţin din ea. Cred că îi pare rău.

-Bine, de data asta a scăpat. Fugi până la barca pneumatică, te rog. Ar trebui să fie nişte vată în dulăpior, spuse David

Instruind-o pe Clare să nu-şi pună piciorul jos, o aşează jos şi căută în buzunar după o batistă curată.

-Strânge din dinţi. Iodul va ustura ca naiba, spuse el scurt.

A usturat. Clare tresări şi strânse pumnul, dar când David se uită la ea, se chinui să zâmbească, deşi se albise.

-Bravo. E un remediu vechi, dar te face bine. Ia o înghiţitură de suc de portocale.

îi umpluse paharul şi i-l înmânase. După ce-l bău, usturimea mai trecuse.

-Vrei să îţi pui jacheta? întrebă el.

Ea încuviinţă din cap.

-Da, te rog. S-a făcut cam frig în ultima jumătate de oră. Trebuia să-mi fi schimbat costumul de baie.

- Cred că putem pleca acasă după ce îţi bandajăm piciorul, spuse el, ajutând-o să-şi pună jacheta.

-Doamne Dumnezeule, ai mâinile îngheţate. Dă-le încoace!

Ii luă mâinile între mâinile lui calde şi le frecă energic.

-N-ar fi trebuit să te las să stai în apă aşa de mult. Vocea lui suna curios de tandru, de parcă ar fi fost un copil care trebuia protejat şi alinat.

Spre mâhnirea ei, Clare simţi lacrimi înţepându-i

pleoapele. încercă să-şi retragă mânile, dar el le ţinea în continuare.

-Clare, uită-te la mine!

încet, îşi ridică faţa. Nu mai râdea de ea acum. Expresia lui era gravă, şi ochii lui albaştri păreau că cercetează atent reacţia ei.

Apoi se aplecă şi gura lui o atinsese uşor pe a ei.

Era cea mai scurtă dezmierdare, dar când dădu drumul mâinilor ei şi se ridică, ea ştia cu certitudine şi bucurie că-l iubea.

- Uite-o pe Jenny cu vata, spuse el încet.

Zece minute mai târziu, rana era frumos bandajată şi coşul împachetat. De data asta, Clare aprobă cu încântare să fie luată în braţe. Era imaginaţia ei sau o ţinea mai aproape acum? încercă să-şi ferească faţa şi să nu-şi încordeze mâinile pe umerii lui. Dorea să se uite la el, să-i atingă părul închis şi ondulat de la baza gâtului. Dar cu Jenny mergând în spatele lor era imposibil să-şi dezvăluie sentimentele.

Ajunşi la barca pneumatică, o aşeză atent la pupă.

- Stai confortabil?

- Da, mulţumesc.

Cuvintele, atât de banale singure, păreau acum că au o semnificaţie mai adâncă.

Tot drumul înapoi spre locul de ancorare vroia să strige în gura mare fericirea ei. S-a întâmplat. S-a întâmplat in sfârşit. Sunt îndrăgostită.

Hilda ii întâmpină la uşa dinspre grădină, plescăind îngrijorată la vederea piciorului bandajat al lui Clare.

- Ce mai este şi asta?

- Doar o tăietură, Hilda, spuse David calm. Cum merge zugrăveala?

- Acest Cobble! Este de-ajuns să mă scoată din minţi,

spuse Hilda concis. Nu vă puteţi imagina ce mizerie a lăsat! îmi va lua o săptămână să fac curat. Am o cină caldă pentru voi, deci nu întârziaţi prea mult aranjându-vă.

- Poate ar trebui s-o ajuţi pe Clare, sugeră el.

- Nu, nu. Mă descurc, insistă Clare.

Cu ajutorul lui Jenny, ţopăi până sus. Singură în camera ei, nu putea să se abţină să nu strige in gura mare. îl iubesc. îl iubesc pe David.

Amintindu-şi târziu afirmaţia Hildei de a nu întârzia, îşi luă pieptenul şi începu să-şi aranjeze părul răvăşit. Reacţia ei imediată era să se îmbrace cu cea mai frumoasă rochie, dar îşi dădu seama că nu putea face acest lucru fără comentariile provocatoare ale Hildei şi Jenny. Dar nu exista nici un impediment să nu poarte noul pulover de caşmir pe care îl cumpărase în Norwich în ultima duminică, atunci când fuseseră la cumpărături.

îşi dădu jos repede costumul de baie şi scotoci în sertar după lenjerie curată.

Fusese o zi lungă. Jenny probabil se va duce devreme în pat şi cu domnişoara Lancaster plecată, vor fi singuri. Singură cu David. Un tremur de excitaţie trecu prin ea şi îşi încheie pantalonii marinăreşti cu degetele nesigure.

-Eşti gata, Clare? o strigă Jenny prin uşă.

-Nu chiar. Du-te jos. Pot să cobor şi singură scările.

Scoase puloverul din celofan şi-l puse pe ea. Avea nuanţa pală de turcoaz, cu ţesătura pufoasă de lână. Se dădu cu un ruj de culoarea corai şi cu parfum pe încheieturi şi pe gât.

Jenny şi David erau deja în sufragerie când ea şchiopăta înăuntru. El se ridică imediat şi-i trase un scaun.

-Cum mai este piciorul? Mai doare?

-Nu, aproape. Probabil voi putea pune mâine un plasture. Pielea mea se vindecă foarte rapid.

Hilda pregătise o caserolă de pui urmată de şarlotă de zmeură şi Clare se miră ce poftă nebună avea.

Ca de obicei, au luat cafeaua în salonaş şi după câte sperase ea, nu dură mult până Jenny începu să caşte şi să clipească des.

-Scumpo, du-te la culcare, spuse David, ciufulind părul copilei.

-Oh, încă nu, unchiule David, este destul de devreme.

-Du-te, spuse el ferm.

-Pot să citesc un pic?

El îşi privi ceasul.

- Jumătate de oră, nu mai mult. Nu uita să te speli pe dinţi.

Jenny adună colecţia zilei de scoici şi pietre şi-i sărută de noapte bună. După ce uşa se închisese după ea, Clare simţi o tulburare. Acesta era momentul pe care-l aşteptase, şi acum că sosise, calmul ei părea că dădea înapoi, lăsând-o nervoasă şi sfioasă ca o şcolăriţă.

-încă o ceaşcă de cafea? întrebă repede.

-Mulţumesc. îşi aduse ceaşca şi aşteptă până i-o umplu. Când ii oferi o ţigară, ea acceptă cu nerăbdare, in speranţa că fumatul ii va calma nervii.

în loc să se întoarcă la scaunul lui, se aşeză pe canapea lângă ea, cu un braţ întins astfel încât degetele lui aproape ii atingeau umerii.

-Ţi-a plăcut ziua de azi? întrebă el.

Ea ii aruncă o privire rapidă. Era o întrebare sinceră sau nu?

-Da, foarte mult. Pe Riviera cred că nu era mai cald.

-Era sigur mai aglomerat. Am fost convins să merg o dată la Nisa. A fost mai rău decât la Blackpool.

-Nu mi te imaginez tolănindu-te sub o umbrelă într-o

staţiune elegantă, spuse ea, zâmbind.

-Este un compliment?

- Speram să fie. Mi-am imaginat că Riviera era împânzită de oameni de afaceri scorţoşi sau gigolo linguşitori.

-Mulţumesc că m-ai exclus din ambele categorii, spuse el politicos.

Ea aşează ceaşca goală pe tavă. Ţigara ei aproape se terminase şi avu senzaţia ciudată că el aşteaptă s-o stingă. Degetele ei tremurară şi capătul ţigării căzu în poala ei.

Mâinile lui luară scrumul înainte să-i ardă pantalonii. îndepărtă o părticică de scrum roşu-aprins.

-Pari destul de distrată. Ce te supără?

-Nimic. Nu mă concentram.

Ca şi cum ar fi fost hipnotizată, îl urmări cum aruncă ţigara in scrumieră şi o stinge.

- încerci să ocoleşti inevitabilul, Clare? întrebă el calm şi în aceeaşi secundă mâna lui alunecă de pe canapea pe umerii ei. Apoi, cealaltă mână ii luă bărbia, apropiindu-i faţa spre el. Câteva minute o examină atent, faţa lui neexprimând nici ironie, nici gingăşie. Ochii lui străluceau în aşa fel încât i se puse un nod in gât.

- Clare... vocea lui era răguşită.

Nici unul dintre ei nu auzi paşii care traversau holul, dar o bătaie în uşă îl făcu pe David să sară în picioare, rostind înăbuşit o înjurătură.

- Domnişoară Clare, am uitat complet să vă spun că a sosit pentru dumneavoastră, astăzi, această cutie.

Hilda stătea în pragul uşii, faţa ei rotundă exprimând scuze, ţinând în mâini o cutie albă.

- Oh... mulţumesc Hilda. Clare spera ca vocea ei să sune normal.

-Am fost atât de tulburată cu Cobble, care a murdărit

bucătăria, că mi-a ieşit complet din minte, explică Hilda, punând cutia pe canapea.

- Dacă nu m-aş fi întins după nişte hârtie, ar fi stat acolo până dimineaţa. Am ascuns-o din calea lui Cobble, în cazul în care ar fi picurat-o cu vopsea.

-Nu-i nici o problemă. Nu cred să fie ceva important. Noapte bună, Hilda.

-Noapte bună, domnişoară. Noapte bună, domnule David. Să închid uşa principală acum sau veţi ieşi din nou?

- închide-o, desigur. Noapte bună. Vocea lui era aspră, dar Hilda nu observă nimic neobişnuit, şi încă murmurând scuze din cauza neglijenţei ei, ieşi.

- Suntem sortiţi să fim întrerupţi, spuse el amuzat.

- Poate ar trebui să mă duc la culcare, spuse Clare

- Pentru numele lui Dumnezeu!

- Ei bine, mătuşa ta este plecată şi în acest caz ...

Privirea lui se îndreptă către cutie.

- Nu o deschizi?

- Oh... da, cred că ar trebui.

El îi dădu un cuţitaş şi ea tăie panglica şi deschise cutia. înăuntru, pe o bucată de vată stătea o splendidă crenguţă de gardenia. Cu un strigăt involuntar de plăcere, o ridică din cutie şi mirosi floarea delicată.

Apoi, văzu cartea de vizită pusă între frunzele lucioase.

Pe ea, era scris neglijent: cu cuvintele cântecului, "Eşti ca lumina lunii. Voi veni vineri. Vei lua cina cu mine încă o dată? Paul".

Un zâmbet îi apăru pe buze.

Tipic pentru el să trimită flori tocmai din Londra când putea foarte bine să sune la Hall şi comande un buchet de flori pentru a-i fi adus din sera lui.

-De la Mallinson? Tonul lui Lancaster era tăios.

-Da. Nu-i aşa că sunt frumoase?

Le pusese uşor înapoi în cutie şi cartea de vizită o strecură in buzunar.

-Crezi că este înţelept să îl încurajezi?

-Nu te înţeleg, spuse ea, cu o sinceritate uimită.

- Vreau să spun că un bărbat de genul lui nu oferă cadouri unei femei fără să aştepte ceva in schimb.

Dacă ar fi lovit-o, n-ar fi fost aşa de şocată. Pentru câteva secunde, îl privi împietrită, uimită de ce aude. Dar expresia rigidă de pe faţa lui ii confirmă că auzise bine.

Fără să-şi căute cuvintele ea spuse distant:

-Nu este o afirmaţie cam neplăcută despre un om care se presupune că este prietenul tău?

-Se întâmplă să fie adevărat, răspunse el tăios.

-Nu sunt de acord.

Paul este o persoană încântătoare, nu aşa .... ca tine.

El râse, un fel de sunet ironic fără voioşie.

-Bărbaţii bogaţi sunt consideraţi de sexul vostru încântători.

Ea înţepeni, ochii ei luceau furios.

- Adică, ce vrei să sugerezi?

-Nu sugerez nimic. Doar te avertizez - deoarece pari destul de naivă - că Paul nu este un partener adecvat pentru o flirt idilic. Tu eşti genul care o păţeşte. Dacă îţi dai seama de acest lucru şi vrei să-ţi asumi acest risc... Ridică din umeri expresiv.

-Cum îndrăzneşti? explodă ea, rigidă din cauza indignării. Dintre toate manifestările condamnabile ale necredinţei faţă de mine - acesta sigur este cel mai dezgustător!

-Codul nostru moral se pare că este diferit, spuse el cu răceală.

-Cât faci parte din această casă, este problema mea să nu

te faci de râs.

Gura lui Clare se curbă dispreţuitor.

-Poate sunt angajata dumneavoastră, domnule Lancaster, dar asta nu vă dă dreptul să vă amestecaţi în viaţa mea personală. îmi aleg singură prietenii, şi mi-e teamă că insinuările dumneavoastră nu îmi vor schimba sentimentele faţă de Paul Mallinson.

El trase din ţigară, privind-o într-un fel în care o făcu să-şi strângă pumnii.

-Deci, am avut dreptate în estimările mele de la început. Eşti ca restul sexului tău, în definitiv.

-Cred că pot să am grijă de mine fără supravegherea ta, spuse ea cu înfocare.

-Nici nu mă îndoiesc, conveni el dezagreabil.

-Evenimentele de azi au fost foarte amuzante pentru tine. Presupun că în absenţa lui Mallinson te plictiseai.

-Eşti insuportabil!

Tremura de furie acum, mai supărată decât fusese vreodată în viaţa ei.

-Nu-ţi face griji. Nu voi mai fi înşelat nici o secundă, spuse el mieros.

Controlându-şi firea cu un efort suprem, Clare luă cutia cu gardenii şi se
îndreptă către uşă, dar el îi tăie calea

-Lasă-mă să trec, te rog! vocea ei tremura din cauza furiei reprimate.

-Desigur. Dar mai întâi, avem nişte treburi nerezolvate. Mi-e teamă că până acum am fost un înlocuitor slab pentru Mallinson. Poate nu este târziu să-mi îmbunătăţesc tehnica.

Cu o mişcare rapidă, îi prinse încheieturile şi o trase către el.

-Nu te zbate. Nu poţi să scapi.

-Lasă-mă! Lasă-mă... te rog ...

Dintr-o dată, i se făcu teamă de el, vocea ei îl implora.

-Poate asta te va învăţa minte să fii mai puţin încrezătoare în a-ţi purta de grijă, spuse el brutal.

Pentru câteva secunde, ea se zbătu disperat să se elibereze şi după aceea, dintr-o dată, cedă şi stătu fără vlagă şi supusă în braţele lui. Strânsoarea lui cedă puţin şi ea crezu că-i va da drumul, dar cu un murmur o înclină şi puse stăpânire pe gura ei.

Capitolul 8

Clare aprinse veioza şi privi ceasul. Douăsprezece şi jumătate. Se întinse din nou pe pat, arajându-şi părul dezordonat de pe faţa fierbinte.

Trecuseră doar trei ore de când urcase sus în camera ei? Buzele ei încă ardeau de la ferocitatea sărutului lui şi se simţea slabă şi tremurândă ca şi cum ar fi trecut printr-o încercare fizică zguduitoare şi abia putea să creadă că se terminase.

Prima ei reacţie fusese furia: o furie teribilă împotriva ei însăşi, pentru că cedase şi capitulase puterii lui superioare. Apoi furia se transformase în ruşine deoarece, cu părere de rău, recunoscuse adevărul. Indiferent de sentimentele pe care le avusese mai înainte, în mometul în care gura lui pusese stăpânire cu o furie sălbatică pe gura ei, simţise durere dar şi plăcere. Chiar şi acum, gândindu-se cât de neputincioasă fusese, simţi un val de bucurie primitivă.

Si mai rău încă, atunci când ii dăduse drumul, nu se dăduse înapoi din faţa lui, cu dispreţ şi cu împotrivire. Dacă el şi-ar fi cerut iertare şi ar fi sărutat-o din nou, mai tandru de această dată, s-ar fi cuibărit în braţele lui. în schimb, el o dăduse deoparte şi dispăruse în grădină, lăsând-o să-şi vină în fire.

Unde era acum? Nu-i auzise paşii pe scări sau în dormitorul lui. Trebuia să fie încă afară. La ce se gândea oare? Ea nu putea nici măcar încerca să ghicească. Nu era de înţeles cum o astfel de scenă l-ar fi afectat, pentru că nimic din comportamentul lui anterior nu i-a dat vreun indiciu despre ieşirea din această noapte.

N-ar fi visat niciodată că purtarea lui glacială ar fi ascuns o pasiune atât de vulcanică.

Dar nici n-ar fi bănuit că ea însăşi ar fi capabilă de astfel

de sentimente furtunoase. Cu luni în urmă, un bărbat îi spusese că avea o inimă de piatră, şi ea îl crezuse. Acum ştia că nu era adevărat şi nu fusese niciodată. Adevărul era că nici un bărbat nu trezise vreodată în ea emoţii atât de adânci - până în această noapte. în braţele lui David, întregul ei corp tremurase ca răspuns şi pentru prima oară atinsese culmile extazului. Cât de diferit de săruturile lui Paul, care nu treziseră decât afecţiune şi o slabă plăcere.

Cu mintea plină încă de gânduri confuze, adormi.

David nu apăru la micul dejun dimineaţa următoare, dar cum mergea dimineaţa frecvent la mlaştini şi îşi lua micul dejun la întoarcere, absenţa lui trecu neobservată.

Era ocupată cu dactilografiatul în birou -găsind că era foarte dificil să se concentreze -când îl auzi vorbindu-i Hildei în bucătărie şi un moment mai târziu apăru în uşă, aducându-şi tava cu micul dejun.

-Bună dimineaţa. Nimic la poştă?

-Ba da, trei scrisori.

El închise uşa, aşează tava pe pervazul ferestrei şi luă scrisorile pe care ea i le întinse.

-înainte de a începe să lucrăm, spuse el ar trebui să discutăm o problemă personală.

Clare simţi cum un val de roşeaţă îi acoperă obrajii, dar nu spuse nimic.

- Mai întâi, trebuie să-mi cer scuze pentru ce s-a întâmplat noaptea trecută.

El stătea în faţa ferestrei, cu spatele la ea, astfel încât nu putu vedea expresia lui dar vocea lui suna straniu.

-îmi cer scuze pentru comportamentul meu. N-am nici o îndoială că te-ai gândit să-ţi dai demisia. Ar fi foarte normal, în situaţia dată. Cu toate că nu am nici un drept să fac aşa ceva, aş vrea totuşi să te rog să-ţi schimbi decizia. După cum ştii,

am avut deja o secretară şi dacă tu pleci voi avea nevoie de ceva timp să găsesc pe cineva, ceea ce înseamnă că voi întârzia cu cartea. Sunt foarte neliniştit s-o termin până la sfârşitul lui septembrie şi acesta este motivul pentru care te rog să rămâi. Te asigur că incidentul din noaptea trecută nu se va repeta.

Clare îl ascultă intr-o tăcere năucitoare. Gravitatea a ceea ce spusese el era convingerea lui că ea era pe punctul de a-şi da demisia, şi ei nici nu-i trecuse prin cap aşa ceva.

Pentru că timp de câteva minute nu răspunse nimic, el se întoarse şi spuse:

-Să o iau ca pe o neacceptare a scuzelor mele?

-Oh, nu. Accept scuzele tale, spuse Clare în grabă.

-Este mai mult decât merit. îţi mulţumesc. îţi propun să uităm amândoi tot ce s-a întâmplat. Acum, dacă eşti gata, voi răspunde la aceste scrisori.

Până după-amiază târziu, Clare avusese posibilitatea să creadă că problema era încheiată. Ea îşi dădu seama că exact acela era modul în care trebuia să se aştepte ca el să reacţioneze. Nimic nu avea voie să interfereze cu munca lui.

David chiar crezuse că puteau uita ce se întâmplase? Poate că el putea. Dar
ea?

Voia ea să uite totul?

Sunt depăşită de această situaţie, gândi ea, suspinând.

Următoarele trei zile fură lipsite de orice eveniment. Domnişoara Lancaster se întoarse din Scoţia; Paul se întoarse de la Londra şi el cu Clare luară cina intr-un hotel de pe coastă, dar ea nu avea starea necesară pentru tachinările lui şi sub pretextul unei dureri de cap, îl rugă să o ducă acasă mai devreme.

în cea de-a patra după-amiază, lucra cu David în birou,

când se auzi gălăgie pe hol.

-Unchiule David! S-a întâmplat ceva îngrozitor. L-am pierdut pe Josh!

Jenny intră în cameră ca o vijelie, cu faţa plină de suferinţă.

-L-ai pierdut? Unde?

-Noi ne jucam de-a indienii în pădure şi el a dispărut. L-am strigat, l-am tot strigat, dar el n-a apărut. Sunt convinsă că i s-a întâmplat ceva îngrozitor.

Gura ei tremura şi două lacrimi i se prelinseră pe obraji.

-Ia-o uşor, puiule. Lancaster o trase în braţele lui. Acum spune-mi exact ce s-a întâmplat.

Jenny îşi înghiţi lacrimile şi se scotoci după o batistă.

-Ţine-o pe asta, i-o întinse David pe a lui.

- Acum, începe cu începutul.

-Păi ... Jenny îşi suflă nasul şi inspiră adânc.

-Domnişoara Harker a făcut un picnic pentru noi şi l-am lăsat pe Josh să păzească totul lângă copacul mare de pe plajă, ştii, acela pe care ţi-ai crustat numele când erai copil. Când ne-am întors înapoi să mâncăm, el nu mai era acolo şi am crezut că plecase să cunoască împrejurimile, cum face adesea. Noi am continuat să ne jucăm o perioadă şi apoi Annabel şi-a tăiat piciorul într-o sârmă ghimpată şi sângera, aşa că Tod a spus că trebuia să meargă acasă. Josh nu se întorsese aşa că am început să-l căutăm peste tot şi apoi Tod a spus că probabil s-a plictisit şi s-a dus acasă. Dar nu este în grădină şi Hilda nu l-a văzut, aşa că s-a pierdut, săracul.

- Nu plânge Jenny scumpă, spuse în grabă David, pentru că faţa ei pistruiată se strâmbă din nou. Mă aşteptam să hoinărească prin jur şi să se întoarcă la timp. Trebuie să fi fost foarte plictisitor pentru el să păzească mâncarea. Poate că a auzit un şoarece şi l-a vânat. Uite, dacă nu este înapoi până la

cină, o să mă duc să-l caut; totuşi, sunt sigur că se va întoarce acasă pentru mâncarea lui, ticălosul mic.

-Chiar crezi aşa ceva? întrebă Jenny, plină de speranţă.

-Se va întoarce, o asigură unchiul ei. Acum, du-te şi spală-te pe faţă.

După ce plecă, el îşi frecă bărbia plin de gânduri.

-Nu este genul lui Josh să hoinărească departe, îi spuse el lui Clare.

-Sper să se întoarcă repede, zise ea.

- Jenny îl iubeşte atât de mult, încât va fi într-o stare de panică dacă nu se va întoarce până la ora ei de culcare.

-Da, cred că aşa va fi.

La ora cinei, nu era încă nici un semn că Josh s-ar fi întors. Jenny abia se atinse de frigănelele de pâine unse cu brânză topită în bere care era mâncarea ei favorită şi deşi membrii mai în vârstă ai casei îşi ascunseră grija crescândă, conversaţia fu forţată.

La ora opt şi jumătate, David spuse:

-Arată de parcă s-ar fi ascuns intr-o vizuină sau adăpost. O să merg să cercetez prin împrejurimi. Fără nici o îndoială, schelălăie după ceaiul lui, aşa că nu va fi dificil să-i dau de urmă.

-Lasă-mă şi pe mine să vin, unchiule David, stărui Jenny.

-Mai bine ai sta acasă în cazul in care se întoarce, răspunse David.

-Poate Clare nu se va supăra să meargă cu tine. Este mai uşor să acoperi o distanţă mare în doi, sugeră domnişoara Lancaster.

-Da, aş fi bucuroasă să fiu de ajutor, spuse repede Clare.

-O să-mi pun o cămaşă veche. Pădurile sunt pline de mure. Vom lua maşina până la pârleaz, spuse David. Urc să mă schimb şi cobor în două minute.

David era deja la volan când ea alergă spre garaj. El fixa o baterie nouă cu ajutorul unei lanterne.

- Am pregătit totul şi pentru cazul în care vom căuta prin întuneric, explică el.

- Ce crezi că ar fi putut să i se întâmple? întrebă Clare când ieşiră pe poartă.

-Mă tem că ar fi putut cădea intr-o capcană veche.

-Oh, nu!

Cu câţiva ani in urmă ea şi Hal găsiseră un câine prins într-una dintre acele capcane crude de primăvară şi îşi aminti modul înfiorător în care ii fusese prins piciorul. H duseseră acasă, dar tatăl lor aruncase o privire la câinele amărât, spusese brusc că ar fi fost mai bine să omoare animalul. Gândul la Josh zbătându-se să se elibereze singur dintr-o capcană era oribil.

-Avem nevoie de şase oameni pentru aşa ceva, spuse David in timp ce treceau pârleazul.

-Pădurea este aproximativ rectangulară şi se întinde pe aproape un sfert de milă, aşa că dacă

tu poţi acoperi partea din stânga, atunci eu voi lua dreapta.

Există o mlaştină la marginea ei. Cine ajunge primul, ar fi bine să-l aştepte şi pe celălalt.

O jumătate de oră mai târziu Clare se târa prin tufăriş şi se găsi singură la marginea pădurii. Nu fusese nici un semn de la Josh, deşi făcuse pauză după fiecare câţiva metri ca să asculte un scheunat înăbuşit. Singurele semne fuseseră foşnetele de crengi şi o dată sau de două ori îl auzise pe David strigând de la distanţă.

Dacă Josh fusese prins într-o capcană, era firesc să fi fost prea epuizat ca să poată răspunde la strigătele lor, caz în care ar fi putut colinda regiunea toată noaptea fără să-l găsească.

Ea privi de-a lungul şanţului şi în acel moment David apăru de la marginea pădurii.

-Nici un semn, strigă el, îndreptându-se spre ea.

-Ce este acolo? întrebă Clare arătând de-a lungul câmpului de orz de cealaltă parte a şanţului.

-Tufişurile acelea, vrei să spui? Aceea este o veche carieră de piatră. Am putea să aruncăm o privire. Poţi să sari şanţul?

Ea privi plină de îndoieli şuvoiul lent care se afla la patru picioare adâncime sub ea. Malul îndepărtat arăta ca un loc nesigur şi nu avea nici o dorinţă să plonjeze până la genunchi în noroi.

-Stai. O să trec eu primul şi o să te prind dacă aluneci, spuse el.

El sări peste şanţ şi în timp ce Clare se temea.

-Hai, n-o să te las să cazi.

Scrâşnind din dinţi şi aşteptându-se să cadă în apă, se aruncă dincolo de şanţ. Picioarele ei aterizară pe marginea malului care se surpă chiar înainte ca ea să se dezechilibreze. David o prinse de braţe şi o săltă cu multă siguranţă.

-Tocmai ai reuşit! Te simţi bine?

-Da, cred că da.

Ea scoase un oftat de uşurare.

- Ascultă!

Un strigăt neputincios răsună de-a lungul câmpului.

-Este Josh. Trebuie să fie la cariera de piatră. Vino!

El începu să fugă de-a lungul lanului de orz. Clare îl urmă, poticnindu-se în pământul bolovănos. Un ciulin o zgârie, dar nu simţi nimic. Abia era conştientă că se mişca.

-Uită-te pe unde calci, este aproape de râpă pe partea aceasta, o avertiză el. Uite-l. Uită-te la acele tufişuri.

O să cobor. Tu rămâi aici.

-Este mult prea prăpăstios aici, ţipă Clare, dar el deja se

îndepărtase de margine.

îngrozită că ar fi putut cădea, ii privi statura cum se depărta. I se păru o veşnicie până ajunse pe fundul carierei.

-Si-a fracturat piciorul din spate, ţipă David. O să am nevoie să-l scot de aici. Există o fermă dincolo de deal. Spune-le ce s-a întâmplat şi roagă-i să ne dea o funie.

O oră mai târziu, Clare stătea cu capul lui Josh în poala ei, pe bancheta din spate a maşinii de la fermă.

-Sărmanul băieţel! Doctorul va veni şi va îngriji rănile tale şi piciorul tău va fi ca nou foarte curând.

Josh îi linse mâna ca semn de mulţumire, dând ochii peste cap ca şi cum s-ar fi scuzat pentru necazul pe care îl produsese.

Cu ajutorul fermierului şi al fiului său, reuşiseră să-l scoată din cariera de piatră şi acum că rana cea adâncă de pe coastă fusese spălată şi bandajată temporar, părea că rezistase bine chinului.

Domnişoara Lancaster aştepta la poartă atunci când ajunseră acasă.

-Mă gândeam că nu o să mai veniţi niciodată, spuse ea.

-Jenny a plâns continuu ultima oră. Tocmai a aţipit, complet epuizată, săraca.

-Totul este bine. L-am găsit la vechea carieră de piatră. S-a rănit la un picior, dar se va vindeca, spuse David.

Duseră câinele în casă pe o targă improvizată, când Jenny tocmai ieşea din sufragerie, cu ochii adormiţi.

în clipa când îl văzu pe Josh, scoase un ţipăt de bucurie şi o zbughi spre el cu faţa radiind de bucurie.

Când în cele din urmă emoţia scăzu şi Hilda hrăni câinele cu o tavă plină de jumări şi bunătăţuri pe care Josh le înghiţi cu o poftă nemaipomenită, David îşi aduse aminte că lăsase maşina lângă barieră.

- Nu poţi să o laşi acolo, doar în noaptea asta? sugeră domnişoara Lancaster.

- Constable Potter îmi va trimite citaţie că am blocat drumul, spuse el cu un zâmbet obosit ...

- Haide Jenny, este timpul să mergi la culcare.

- Nu s-ar putea ca Josh să doarmă în camera mea doar noaptea asta? se rugă ea.

- Pentru el este mai bine aici. Eu cred că va dormi douăzeci şi patru de ore, spuse David ferm.

- Tu trebuie să fii obosită, dragă, spuse domnişoara Lancaster când el plecă să aducă maşina. Noi nu îl vom aştepta pe David.

Clare abia protestă că nu era deloc obosită şi dorea foarte mult să-l aştepte pe David, aşa că îi urmă sus şi le spuse noapte bună. Se decisese să doarmă jos, dar cu mâna pe clanţa uşii îşi dădu seama că domnişoara Lancaster le-ar fi putut auzi vocile.

Cu părere de rău, se dezbrăcă şi se spălă pe dinţi. Tocmai intrase în pat când auzi maşina întorcându-se.

Cu bătăi rapide de inimă, îi ascultă paşii urcând pe scări. Minutele trecură şi liniştea se aşternu din nou.

O aştepta oare pe ea? Ce proastă fusese că se dezbrăcase.

în cele din urmă îl auzi urcând şi închizând uşor uşa de la dormitorul lui.

îşi puse picioarele pe cearşafurile reci şi se întinse. Aşa era deci cântecul inimii .. .farmecul lin al iubirii. Cât de oarbă fusese că nu putuse să-l recunoască mai înainte.

Clare se trezi devreme şi era deja îmbrăcată când Hilda îi aduse ceaşca cu ceai.

- Jenny încă doarme. Ar fi bine să se odihnească puţin şi după-amiază, spuse ea.

- Da, aşa este. Mulţumesc, Hilda.

Clare îşi făcu patul şi coborî. Se opri un moment în uşa de la sufragerie, simţind o stare de agitaţie, puţină timiditate. Ca de obicei, David citea The Times.

-Bună dimineaţa.

-Bună dimineaţa.

Spre surprinderea ei, abia îşi ridică privirea de pe articolul pe care-l citea. Terminându-şi cafeaua, el împături ziarul.

-Medicul va fi aici la nouă şi jumătate, aşa că n-are sens să începem lucrul până nu termină cu Josh.

- Da, presupun că da. Acum că se uita la ea, simţea că rămăsese fără glas. El îşi împinse scaunul şi ea crezu că va veni in jurul mesei şi o va lua in braţe, arătându-i cu buzele tot ceea ce spuseseră ochii lui noaptea trecută. Dar, spre uimirea ei, el luă scrisorile şi plecă din cameră.

Când masa fu curăţată, Clare urcă în camera ei. Era o prostie să fie supărată pe plecarea bruscă a lui David de la micul dejun. La urma urmei, Hilda ar fi putut vârî capul pe uşă in orice moment.

Nu trecuse ora prânzului când veterinarul plecase deja, iar David stătea jos şi-i dicta. Ea ştiu încă o dată că adoptase tactica de a ignora ce se petrecuse. Orice ii spuseseră ochii lui noaptea trecută, in această dimineaţă ei erau la fel de reci ca albastrul mării.

Capitolul 9

Două săptămâni înainte de festivalul de dans de la Primărie, Clare o întâlni pe Penny Conyers la poşta satului.

-Cred că lucrezi prea mult, spuse ea, văzând cât de slăbită şi palidă arăta tânăra.

-Sunt puţin obosită, recunoscu ea. A fost o săptămână foarte încărcată. Domnişoara Tubbs, femeia noastră care vine în fiecare zi, este bolnavă, şi eu a trebuit să mă ocup de toate, şi marţi a fost şi excursia cu şcoala de duminică, care trebuie întotdeauna organizată.

Si peste toate acestea, miercuri am făcut dulceaţă din producţia noastră de căpşuni.

- îţi place să te ocupi de casă? întrebă Clare atunci când îşi făcură cumpărăturile şi traversară împreună.

-Da, nu m-am gândit, spuse Penny. Bineînţeles, casa noastră este prea mare pentru doi oameni, iar bucătăria este îngrozitor de învechită. Dacă am avea un cuptor modern şi un boiler electric, totul ar fi mai uşor. Eşti grăbită sau ai timp să bem o cafea?

- Aş bea una cu mare plăcere, spuse Clare.

Cu toate că Penny nu vedea nimic neobişnuit să aibă grijă de casa tatălui ei ca şi de alte sarcini la parohie.

Clare nu putu să nu simtă că pentru o fată de vârsta ei responsabilitatea era prea mare.

Stând în bucătăria de la casa parohială, urmărind-o pe Penny cum pregătea cafeaua, Clare îşi dori să o poată ajuta să depăşească acea însuşire veche pe care o căpătase din copilărie: lipsa încrederii.

-O să mergi la bal? întrebă ea.

Penny dădu din cap, dar nu păru foarte entuziasmată.

-Cu ce te vei îmbrăca? o întrebă Clare.

-Cea albastră de mătase, cred. N-am nici o altă rochie

lungă şi mi se pare prea costisitor să cumpăr una nouă doar pentru o seară.

-Nu, sunt foarte scumpe, încuviinţă Clare. Cum arată cea albastră?

-Ţi-o arăt imediat, spuse Penny.

-M-am gândit să-i schimb gulerul. Poate mă poţi sfătui ce să fac cu el. Tu porţi întotdeauna haine atât de drăguţe. Ea privi rochia turcoaz a lui Clare, cu cureaua ei de velur de culoarea scorţişoarei.

-Da, bineînţeles. îmi plac combinaţiile, spuse Clare repede.

Penny urcă scările şi coborî repede cu o rochie de mătase albastră în braţe. O expuse în faţa ei şi Clare îşi reprimă o grimasă de groază. Nu numai că era de un albastru prea strident pentru tenul fetei, dar stilul era demodat şi mult prea încărcată pentru vârsta ei.

- Ştii, albul este cel mai potrivit pentru tine, spuse ea prudent. Nu te supăra pe mine, dar nu cred că această rochie este potrivită pentru un bal. Te-ai gândit să-ţi faci una nouă? Ar costa jumătate din cât te-ar costa una cumpărată şi mi-ar plăcea să te ajut dacă nu ai mult timp de pierdut.

-Chiar ai face asta pentru mine? spuse Penny plină de ardoare.

Apoi îşi muşcă buza şi spuse cu părere de rău:

-Chair n-am nevoie de o rochie nouă. Pe asta am purtat-o doar de patru sau cinci ori.

-Câţi bani ai putea să-ţi permiţi pentru una nouă? spuse Clare vioaie, pe un ton aspru. Era hotărâtă ca Penny să nu meargă la bal în rochia aceea oribilă de mătase albastră, dacă putea să o ajute..

- Am pus şase peni deoparte, dar nu sunt sigură,

-Doamne Dumnezeule ai putea să ai o rochie splendidă

pentru jumătate din această sumă, spuse Clare cu nerăbdare.

Bumbacul este foarte ieftin şi ai putea să îţi faci o rochie lungă cu patru metri.

-Dar de unde să cumpăr materialul? întrebă Penny

Clare ezită un moment, apoi se ridică şi spuse plină de convingere:

- Ai încredere să ţi-l cumpăr eu? Noi mergem la Norwich în fiecare sâmbătă, aşa că aş putea să cumpăr materialul săptămâna aceasta şi atunci ne-ar rămâne zece zile să facem rochia. Ai un creion? îţi voi desena modelul care cred că ţi se potriveşte. Ceva foarte simplu, cu o urmă de albastru care se potriveşte cu ochii, uite aşa...

Căută în geantă după o bucată de hârtie şi luând creionul pe care Penny i-l întinse, făcu rapid o schemă.

-Uite. Ce zici de asta?

Penny se întinse peste umerii ei şi studie desenul făcut in grabă.

-Dar o astfel de rochie ar costa o avere, spuse ea nesigură.

- Nu, nu va costa. Eu am închiriat pe vremuri un apartament cu un manechin şi ea m-a învăţat nişte trucuri să fac tipare pentru haine superbe. Dacă mi-l laşi mie, îţi voi face o rochie care va arăta ca una de un milion de dolari şi practic nu va costa nimic. La urma urmei, este o ocazie specială!

I-a luat ceva timp să o convingă pe Penny că planul nu era deloc exagerat. în cele din urmă Penny se lăsă convinsă şi insistă să-i dea patru peni din economiile ei şi, pentru că încă era puţin neliniştită, Clare luă banii şi îşi luă rămas-bun înainte ca Penny să-şi schimbe părerea.

în timpul după-amiezii Paul o sună şi o întrebă dacă i-ar plăcea să facă o plimbare cu maşina în seara aceea. După ce verifică dacă David nu va avea nevoie de ea după ce va bea

ceaiul, acceptă invitaţia şi stabili să se întâlnească undeva pe drum, la ora şase.

în timpul ceaiului, David spuse că o va scoate pe Jenny cu barca la o plimbare de o oră şi o întrebă pe Clare dacă dorea să vină cu ei.

-îmi pare rău, dar am o întâlnire, spuse ea.

-Cu Paul? întrebă Jenny.

- Da. O să mergem undeva la un han pe care l-a descoperit el, spuse Clare.

- Probabil o să te distrezi mai mult decât să navighezi în jurul golfului, remarcă David. Ea bănuia că nu era de acord cu ea, pentru că-i displăcea prietenia ei cu Paul, şi niciodată n-ar fi crezut că ea ar fi preferat mai mult să petreacă seara plimbându-se cu barca.

Nu mai spera în nici o posibilitate de prietenie cu el, deşi scena din noaptea când Paul îi trimisese buchetul de flori, ca şi incidentul de pe canal, când îl căutaseră pe Josh, îi arătau că nu era indiferent la prezenţa ei. Nu avea nici un motiv să presupună că el simţea ceva mai mult decât o atracţie fizică faţă de ea.

Plecă îngândurată să-l întâlnească pe Paul, şi deşi, ca întotdeauna, răspunse imediat la veselia lui, rămăsese totuşi cu un sentiment uşor de nelinişte.

Ei merseră undeva într-un han la ţară, pe malul unui râu. Era foarte plăcut să stai pe pajişte în spatele hanului şi să priveşti o familie de lebede alunecând în jos spre sălcii.

Erau la o distanţă nu prea mare de un alt cuplu, care stăteau îmbrăţişaţi, cu capetele lipite unul de celălalt. Din când în când fata râdea, la ceva ce bărbatul spunea şi o dată Clare îl văzu cum se apropie şi mai mult de ea şi o sărută pe obraz. Probabil că erau logodiţi şi mai târziu, când se va întuneca, probabil vor hoinări împreună spre casă, îmbrăţişaţi,

făcându-şi planuri pentru viitor.

Mă întreb dacă vreodată voi fi aşa, gândi Clare. Câteodată, avea sentimentul că timpul trecea pe lângă ea şi rămânea undeva în urmă, despărţită de lucruri de care celelalte fete se bucurau. Douăzeci şi şase de ani nu era foarte mult, dar tinereţea nu dura pe vecie şi părea că nu ajunge la nici un rezultat cu viaţa ei. Era posibil să fie destinată să rămână singură, să nu aibă niciodată o casă a ei şi copii? Părea o perspectivă deprimantă.

-Ai o expresia mai mult decât stranie, spuse Paul zâmbindu-i. La ce te gândeai?

Clare sorbi din Cinzano şi râse.

-Mă gândeam la mine însămi dăruindu-mi-se un ceas şi un biscut uriaş de argint după treizecei de ani de serviciu cu dăruire, spuse ea.

-Ce idee extraordinară!. El îşi ridică sprâncenele, uluit.

-Serviciu credincios? Doar nu consideri această muncă de secretariat ca o activitate pe viaţă, nu-i aşa?

-Nu am gândit aşa până cum de curând. Dar acum cred că este posibil să fie aşa, admise ea.

-Doamne, ce perspectivă! Asta este ceea ce vine după ce te-ai îngropat la ţară.

-Nu ştiu, nu toată lumea se căsătoreşte, spuse ea cuminte. Să-l luăm pe domnul Lancaster, de exemplu. Eu nu cred că el o va face.

-Oh, David este excepţia de la regulă. El a lăsat ghinionul să-i răvăşească viaţa. Bănuiesc că ştii despre ce este vorba?

-Nu.

- A fost părăsit, spuse Paul scurt.

-Dar de ce? întrebă Clare, surprinsă.

El ii aruncă o privire ciudată şi ea spuse în grabă,

-îmi pare rău, n-ar fi trebuit să te întreb aşa ceva. Nu mă

priveşte pe mine.

-Nu este nici un secret, spuse Paul. A fost logodit acum câţiva ani cu o fată şi ea a găsit pe cineva mai bogat şi l-a părăsit în ultimul moment. El era in spital în acel timp şi a suportat greu lovitura.

-Ce cruzime înfiorătoare! N-am ştiut nimic despre aceasta.

-Majoritatea oamenilor au uitat totul - mai puţin David. Acesta este motivul pentru care nu este entuziasmat de farmecul tău.

-Nu. Acum pot înţelege, spuse Clare uşurată.

Această informaţie întâmplătoare ii clarifică multe despre angajatorul ei care o indusese în eroare. Bietul David! Nu era de mirare că n-avea încredere in femei.

-Era o fată drăguţă? întrebă ea.

-Da, o frumuseţe de femeie, cred. Eu n-am întâlnit-o niciodată, dar din toate spusele, era o mică prostituată care mergea până la capăt.

Aceasta l-a condus pe David la un dispreţ faţă de frumuseţe. Atunci când el spusese Andreei Ashley că frumuseţea era superficială, se gândea la fata care-l tratase cu atât de multă cruzime. Clare era atât de cufundată in aprecierile pe care le Paul le făcuse asupra complexităţii caracterului lui David,încât când el spuse că este timpul să plece, îşi dădu seama că deja se întunecase.

întrebându-se dacă o suspecta de a fi interesată exagerat de trecutul şefului ei, făcu un efort să fie vorbăreaţă pe drumul de întoarcere.

Când ajunseră în capătul străzii, el opri maşina.

-Presupun că nu te pot ademeni până acasă la mine pentru un pahar înainte de culcare?

-Nu, dar îţi mulţumesc pentru această ieşire.

-Nu este târziu. Nu aprobi vizitele la celibatari acasă sau

mă suspectezi încă de intenţii dezonorante?

-Bineînţeles că nu, dar ştii cum este satul.

El îşi dădu capul pe spate izbucni într-un hohot de râs.

-Dumnezeu să te binecuvânteze, scumpo. Tu eşti prima femeie care a fost vreodată îngrijorată de păstrarea reputaţiei mele, dar mă tem că este deja o cauză pierdută.

-De ce te crezi drept un ticălos? îl întrebă ea.

-Tu nu crezi că sunt?

-Nu, nu cred. Eu cred că doar pretinzi că eşti unul, spuse ea hotărâtă.

-Mă tem că nu este multă lume de aceeaşi părere cu tine.

-Probabil că nu te cunosc foarte bine.

-Chiar crezi asta?

-Da, cred.

El îşi puse mâinile peste ale ei şi le strânse.

-Ştii, ai un efect foarte liniştitor asupra mea, spuse el calm. Nu ştiu cum se întâmplă aceasta. Te-ar deranja dacă te-aş săruta de noapte bună?

înainte ca ea să poată răspunde, îşi înclină capul şi o sărută uşor pe buze.

-Cred că ar fi mai bine să pleci înainte să fiu tentat să-ţi schimb părerea aceea bună pe care o ai despre mine.

Sâmbătă dimineaţă, David îi conduse la Norwich şi Clare merse să caute materiale pentru rochia de bal a lui Penny. Cumpără un cupon de bumbac albastru cu flori albe.

Materialul o costă exact cei patru peni pe care-i dăduse Penny şi puse ceva din proprii ei bani şi alese un satin franţuzesc scump.

în drumul spre restaurantul unde trebuia să-i întâlnească pe ceilalţi să mănânce, trecu pe lângă un magazin de pantofi unde observă în vitrină o pereche de sandale de mătase albastră şi dintr-un impuls, intră înăuntru şi-i cumpără,

sperând că nimerise mărimea lui Penny.

- Ce pachete interesante, comentă domnişoara Lancaster când Clare ajunse la restaurant şi se aşeză pe scaunul pe care David i-l reţinuse.

- O ajut pe Penny să-şi facă rochia de bal. Cea pe care o are nu este potrivită şi am convins-o că ar avea nevoie de ceva mai strălucitor pentru o schimbare, explică ea.

- Nu ştiam că femeile se ajută unele pe altele să-şi îndeplinească acea condiţie extrem de supraevaluată, răspunse David ridicându-şi sprâncenele.

-Depinde de femei, răspunse Clare uitându-se în ochii lui.

-Si chiar dacă nu eşti de acord cu ceva strălucitor, cred că totuşi admiţi că Penny are trăsăturile unei fete foarte drăguţe.

-Sigur. Mă întrebam doar dacă pudra şi machiajele elaborate erau chiar necesare, fu el de acord

- N-am nici cea mai mică intenţie s-o încurajez să folosească trusele de machiaj, cum le numeşti, şi dacă tu crezi că hainele ei actuale sunt potrivite, atunci nu prea apreciezi modelele, spuse Clare vioaie.

El nu ii răspunse nimic, aşa că se întrebă dacă nu cumva fusese prea deschisă.

-Sunt cu totul de acord cu tine, spuse decisă domnişoara Lancaster.

- Biata fată, nu are nişte haine decente, care i se potrivesc. Este foarte frumos din partea ta că vrei s-o ajuţi.

Tu ai un gust excelent, draga mea, şi sunt convinsă că o vei face să arate superb.

în seara aceea, în timp ce restul casei se uita la televizor, Clare întinse materialul pe o masă de bucătărie şi croi rochia lui Penny. Alesese un model foarte simplu, cu o linie plină de volănaşe la gât şi mâneci puţin umflate, ştiind că lui Penny nu i-ar fi plăcut să poarte ceva sofisticat.

Curând după ora nouă, David trecu prin bucătărie ca să-l ia pe Josh la o plimbare. El privi materialul de pe masă, dar nu făcu nici o remarcă. O jumătate de oră mai târziu, se întoarse şi-i dădu câinelui biscuitul de seară şi apă.

Clare era aplecată peste masă, scoţând acele din materialul tăiat după modelul de hârtie. îşi spălase părul după-amiază şi-l ondulase uşor pe fruntea ei .

- Ai făcut multă croitorie de damă? întrebă David, uitându-se la materialul croit.

Ea îi aruncă o privire.

- Obişnuiam să-mi croiesc singură majoritatea hainelor atunci când am început să lucrez, dar n-am câştigat prea mult din asta. Nu este complicat.

El atinse bumbacul. Materialul fragil părea să pună în evidenţă puterea şi masculinitatea mâinilor lui bronzate.

-Îţi place această culoare? îl întrebă ea.

- Da, îmi place albastrul. Există o floare numită ceapă de mare de primăvară.

Nu este ceva obişnuit de-a lungul acestei coaste. Se obişnuia să se facă din această plantă medicamente contra tusei, acum câţiva ani.

- Adică Scilla verna? spuse ea zâmbind.

-De unde ştii despre această plantă?

-Tu ai menţionat-o in capitolul despre plantele de mlaştină, spuse ea.

-Trebuie să ai o memorie foarte bună.

-Unele dintre nume sunt atât de drăguţe. Ca lăptuci de miel şi tamarisc, spuse ea

-Da, ele sunt. Nu mi-am dat seama că te interesau.

-La început n-am fost. Apoi am mers să mă plimb de-a lungul mlaştinii şi am observat o floare galbenă cu ţepi pe care n-o văzusem înainte şi am căutat-o într-una din cărţile

tale şi am aflat că se numea iarbă grasă de mare. După aceea, am început să învăţ numele tututor plantelor de pe lângă mlaştini, recunoscu ea.

El tăcu un moment.

- Mă tem că în timpul cinei ai gândit că sunt foarte iritabil - despre toate aceste lucruri, spuse el indicând materialul.

- Da. Am gândit chiar aşa, spuse ea serioasă.

- îmi pare rău. îndrăznesc să spun că sunt foarte depăşit de timp in multe privinţe, spuse el

Ea îşi plecă fruntea, pentru a ascunde înţelegerea din ochii ei. David întorsese spatele la orice ar fi putut să-i amintească faptul că femeile sunt de dorit, gândi ea. Trebuie s-o fi iubit foarte mult pe fata aceea, dacă amărăciunea durase toţi aceşti ani.

Luni seara, Clare duse rochia la casa parohială pentru prima probă.

- Ţi-au ajuns banii? întrebă Penny, neliniştită.

- Uite, ai aici restul, spuse Clare.

Simţi ea că intr-un astfel de caz, o mică minciună era justificată.

Când Penny îşi scoase bluza şi fusta, lăsând să se vadă un furou uzat dar curat, Clare o ajută să îmbrace rochia pe care o însăilase cu o zi înainte.

- Hm, trebuie să ridicăm puţin linia de talie. Unde am pus boldurile? Aşa este mai bine. Acum, întoarce-te şi lasă-mă să văd dacă spatele cade corect.

- Oh, ce drăguţ! exclamă Penny cu o plăcere copilărească pe măsură ce se rotea uşor.

- Da, este o mare şansă că aceste stiluri sunt încă la modă, spuse Clare. Apropo, am un mic cadou pentru tine.

Se îndreptă spre cutia pe care o pusese pe un scaun.

- Un cadou! Oh, ce este? spuse Penny, curioasă.

- Deschide şi uită-te!

- Oh, Clare, sunt superbe, dar nu pot să le accept. Trebuie să fi costat o avere. Ea se uită la sandalele de mătase cu mare pasiune.

- în acest caz eu ar trebui să le arunc, spuse Clare nepăsătoare.

- Picioarele tale sunt mult mai mici decât ale mele. Cel puţin aşa arată. încearcă-le să vezi dacă ţi se potrivesc.

- Penny îşi scoase pantofii ei de fiecare zi şi îşi vârî picioarele in sandalele de dans.

- Uau, se potrivesc perfect.

Faţa ei se întunecă.

-Dar nu pot ...

- Oh, ba da, poţi. Dacă nu crezi că pot să-ţi termin rochia şi că este o pierdere de timp, sublinie Clare.

-Oh ... sunt atât de drăguţe. Nu cred că pot le rezista. îţi mulţumesc foarte mult, Clare. Nu-mi dau seama de ce eşti atât de drăguţă cu mine.

-Te rog, spuse Clare. Acum, dacă scoţi rochia, o să o trag la maşina ta. Ai o poşetă de seară? Dacă nu, mă gândesc să facem una din bucăţile de material rămase.

Penny tocmai terminase de îmbrăcat când se auzi o ciocănitură în uşă şi cineva strigă "Este cineva aici?

-Este Paul, spuse Penny încremenită. Ce Dumnezeu poate să vrea?

-Poate să-l vadă pe tatăl tău, sugeră Clare.

Penny îşi aranjă părul ciufulit şi ieşi repede afară. Un moment mai târziu, se întoarse urmată de Paul.

- Bună. Mi s-a spus că erai aici. Mă întrebam dacă ai vrea să facem o plimbare pe coastă în sus. Câţiva prieteni de-ai mei dau o petrecere şi le-am spus că voi veni, îi spuse el lui Clare.

-îmi pare rău, nu pot, Paul. Noi suntem foarte ocupate cu croiala.

-Nu poţi s-o laşi pentru mâine? întrebă el.

-Nu. Este foarte important. în plus, nu sunt nici îmbrăcată potrivit. Dar îţi mulţumesc pentru invitaţie.

Penny luă câteva ace care căzuseră pe podea şi Clare îi aruncă lui Paul o privire plină de înţeles: “Ce spui dacă ai invita-o pe ea? “

El îşi ridică sprâncenele şi dădu din cap.

-Bine, dacă nu te pot convinge să vii, atunci plec. îmi pare rău că am picat aşa. El spuse noapte bună şi plecă.

- Ar fi trebuit să te duci, spuse Penny când uşa din faţă se închise în urma lui. Aş fi putut să fac toate acele încreţituri.

-Da, dar nu voiam să merg în mod special, răspuse Clare.

Ea observă că obrajii lui Penny se coloraseră şi în timp ce punea boldurile la locul lor în cutie, mâna îi tremura uşor.

Este îndrăgostită de el, gândi Clare. Iar dacă nu este, atunci are o stare de paralizie laţă de el. Săraca, mai degrabă ar ajunge la stele. Este firesc, bineînţeles. El este chiar genul de tip care atrage o fată de vârsta ei. Sau să fi fost doar timiditatea care să aibă un astfel de efect? Nu, sunt convinsă că este ceva mai mult.

La sfârşitul săptămânii, Clare termină rochia şi făcu o mică poşetă care să se asorteze. O invită pe domnişoara Lancaster să o vadă, iar aceasta fusese încântată.

-Mă simt ca Cenuşăreasa, spuse Penny, plimbându-se prin faţa oglinzii.

-Eu cred că ar fi un plan bun dacă aş veni din nou după-amiază şi te-aş ajuta să-ţi aranjezi faţa şi părul, sugeră Clare.

-Nu te-ai supăra, nu-i aşa, domnişoară Lancaster?

-Deloc. Draga mea, tu ce vei purta la bal?

-Nu ştiu încă, spuse Clare. Am aruncat o privire prin

magazine sâmbăta trecută, dar n-am văzut nimic care să-mi placă.

Voi merge mâine din nou, dacă ieşim. Am deja o rochie prezentabilă, dar simt nevoia să-mi cumpăr ceva special. Am cheltuit foarte puţini bani de când sunt aici, aşa că o rochie nouă nu-mi va goli contul.

- Aş putea să-ţi împrumut colierul meu negru. Are aproape cincisprezece ani, dar la vârsta mea moda nu este importantă, spuse domnişoara Lancaster

Duminică după-amiază Clare îl întâlni pe Paul pe plajă.

-Te-ai distrat bine la petrecere? îl întrebă ea.

- A fost un stoc enorm de gin şi blonde, răspunse el.

- Atunci, a fost chiar foarte bine că n-am mers cu tine, răspunse ea amuzată de tonul lui, ghicing că voia s-o supere.

-Îmi pare rău. A fost o tristeţe pură. De fapt, nu m-am distrat deloc. Se pare că mi-am pierdut gustul pentru astfel de lucruri, spuse el repede

-De ce ai făcut faţa accea atât de ciudată când am sugerat că ar trebui să o întrebi pe Penny? întrebă ea.

-Dumnezeule, nu era genul ei de petrecere, spuse el.

-Si dacă ar fi fost, ai fi rugat-o să vină?

-Nu mi s-ar fi întâmplart aşa ceva. Penny este doar un copil.

Poate îţi vei schimba părerea atunci când o vei vedea la bal, gândi Clare.

- Uite că vine David, spuse Paul.

Ea se întoarse şi-l văzu îndreptându-se spre ei, cu un prosop de baie atârnând pe umărul lui. Ar fi trecut pe lângă ei salutându-i, dacă ea nu s-ar fi îndreptat spre el, spunându-i:

- Mergi să înoţi? Pot să vin cu tine?

După aceea, nu i-a fost clar de ce făcuse un astfel de gest. Atât el cât şi Paul rămăseseră miraţi, dar înainte ca să poată

refuza, ea spusese în grabă:

- Mă duc până în casă să-mi iau lucrurile. Revin într-un minut.

Când se întoarse, Paul plecase şi David arunca leneş pietricele în apă. Fluxul crescuse şi navigară până la promontoriu, apoi se plimbară pe plajă. Nici unul dintre ei nu spuse nici un cuvânt.

Tăcură tot timpul cât înotară, se uscară şi se plimbară înapoi până la barcă. Apoi, Clare rupse tăcerea spunând:

- Sper că nu te-a supărat venirea mea.
- De ce ar trebui să mă supăr?
- Poate că ţi-ai dorit să fii singur.
- Nu crezi că ţi-aş fi spus dacă ar fi fost cazul? spuse el cu o licărire de umor în ochi.

Ea râse:

- Da. Cel puţin nu ocoleşti adevărul de dragul politeţii, râse ea
- Cel puţin...? întrebă el cu o urmă de ironie. Găseşti că totuşi caracterul meu lasă de dorit în alte privinţe?
- N-am vrut să sune aşa, răspunse ea roşind.

El râse şi o ajută să urce în barcă.

- Şi eu am o piele foarte subţire, spuse el.

Brusc, râseră împreună.

Atmosfera ţinu până ajunseră acasă.

- Vrei nişte cafea? sugeră Clare.
- Bună idee.

El o urmă până în bucătărie şi se rezemă de dulap în timp ce ea umplu ibricul şi scoase ceştile şi farfurioarele. Ea era foarte conştientă de intimitatea scenei şi ridicându-şi privirea, văzu că o privea într-un fel care spunea că şi el simţea căldura şi armonia dintre ei. Apoi, fără nici un motiv aparent, căldura din ochii lui dispăru şi trăsăturile feţei se înăspriră.

Clare se întoarse pentru a-şi ascunde disperarea. Nu exista nici o îndoială că simţise şi el la fel; dar sentimentul nu durase. El nu dorise să dureze.

Capitolul 10

In după-amiaza balului, Clare merse cu bicicleta până la casa parohială. Penny o aştepta la poartă, cu ochii strălucind de emoţie.

- Deci, in primul rând trebuie să-ţi aranjăm părul, şi pe urmă îţi fac manichiura, spuse Clare în timp ce intrau înăuntru.

-Sper să nu arăt ca o proastă, spuse Penny, brusc nesigură.

-Desigur că nu. Arăţi încântător.

-Mi-aş dori să am siguranţa ta.

Tu nu eşti niciodată agitată sau neîndemânatică, murmură Penny meditativ.

"Ce puţin ştii, lata mea", se gândi Clare.

După ce ii spălă şi aranjă părul fetei, ieşiră în grădină.

-După ce îţi termin unghiile, voi face un ceai. Ce culoare de ojă îţi place cel mai mult? spuse Clare.

-Nu cred că ar trebui să mă dau cu ceva prea sclipitor, spuse ea nesigur.

- Sunt de acord. Nu ţi s-ar potrivi. Ce zici de nuanţa asta de roz închis? sugeră Clare.

După aceasta Penny se supuse cu blândeţe ajutorului lui Clare. In sinea ei, dorea să ajungă la bal arătând strălucitor şi impecabil. Visase zile întregi la admiraţia care va apărea în ochii lui Paul când o va vedea în rochia albă. Dar era doar un vis, un vis mirific care nu se va putea realiza. In ciuda încurajării lui Clare, încrederea ei oscilă astfel încât din când în când şi-ar li dorit să nu meargă deloc la bal, sau să meargă în rochia ei albastră de mătase în care ea se simţea în normalitatea ei modestă.

La ora cinci fetele întinseră masa de ceai şi bătură în uşa

biroului unde parohul îşi pregătea slujba de Duminică.

-Bună, ce este? spuse el, zâmbind la bigudiurile de pe capul fiicei lui când li se alătură.

- Clare îmi aranjează părul. Uite, îţi plac unghiile mele? Penny îşi arătă unghiile date cu ojă roz.

-Foarte frumos, draga mea. Văd că voi însoţi două frumuseţi în seara asta. Cât timp avem să ajungem acolo?

-Tată, trebuie să fii gata la opt fără un sfert. Ţi-am scos costumul negru şi ţi-am făcut pantofii.

- Ah, mi-am amintit că am ceva pentru tine, spuse el, scoţând un şerveţel din buzunarul de la piept.

Penny desfăcu şerveţelul cu nerăbdare şi ridică un şirag de perle.

-Oh, tată, sunt superbe! Sări de la locul ei şi-i sărută faţa ridată.

- Caroline le-a purtat în ziua nunţii noastre. Erau un cadou din partea bunicului ei, care era un om foarte bogat, spuse domnul Conyers

-Vrei să spui că sunt perle adevărate?

El încuviinţă din cap.

- Cred că închizătoarea merge încă. Am vrut să le păstrez până împlineai douăzeci şi unu de ani, dar cred că aceasta este o ocazie deosebită.

- Perle adevărate! murmură Penny cu neîncredere, pipăind şiragul cu admiraţie. Oh Clare, sunt atât de frumoase, mă voi simţi ca o regină!

După ceai, făcură baie şi se întinseră în pat până când veni timpul să se îmbrace.

-Parcă ar fi Ajunul Crăciunului. Abia aştept să vină ora opt. Ştii, anul trecut am avut gripă şi nu m-am putut duce la bal. Am fost foarte dezamăgită, spuse Penny fără suflare

Ea flecări mai departe, prea exaltată ca să mai poată

dormi.

în sfârşit, limba ceasului arătă şase şi jumătate şi sări agitată, nerăbdătoare să se îmbrace.

-Acum, nu vei spune nimic până nu termin machiajul şi aranjatul părului tău, o avertiză Clare, punând un prosop peste umerii ei.

- Bine, fu de acord Penny. N-ar fi caraghios dacă nimeni nu m-ar recunoaşte?

Ea râse, dar Clare văzu că mâinile ei tremurară şi ghici cât era de nervoasă.

Peste jumătate de oră, se dădunapoi şi-şi examină munca. Transformarea era incredibilă.

-Poţi să te uiţi acum, spuse ea calm.

Penny fugi către oglindă. Un minut întreg se holbă la imaginea ei cu suspiciune.

-Nu-mi vine să cred! Vai... arăt drăguţă foarte drăguţă, şopti ea

-Bineînţeles că arăţi drăguţă, spuse Clare blând.

Experimentul ii depăşise aşteptările. Părul auriu al lui Penny se răsucea in inele lucioase in jurul feţei ei mici în formă de inimă. Machiată corespunzător, tenul ei lăptos devenise transparent ca petalele unei camelii, şi un fard de pleoape discret de culoarea safirului ii accentua ochii de un albastru genţian. Pentru a accentua delicateţea tenului ei, Clare folosi un ruj roşu-deschis şi pudră simplă.

De la o fată palidă şi nesemnificativă, Penny înflorise.

-Oh, Clare... cum aş putea să-ţi mulţumesc? Nu am visat niciodată că aş putea arăta aşa, se bâlbâi ea.

Ochii ei se umplură de lacrimi şi Clare spuse în grabă:

- Să nu îndrăzneşti să plângi. îţi vei strica machiajul şi trebuie să mă pregătesc şi eu, altfel voi ajunge acolo arătând ca o ceapă degerată.

Penny râse.

-îmi pare rău că sunt aşa de proastă, dar poţi să-ţi imaginezi cum este să te priveşti în oglindă şi să vezi o faţă cu totul nouă.

-Este aceeaşi pe care o ai de douăzeci de ani, numai că ţi-ai vârât în cap că erai urâtă. Haide, îmbracă-te şi pe urmă du-te şi buimăceşte-l pe tatăl tău!

La şapte şi jumătate, amândouă erau gata.

-Ce bine contrastăm, ca Trandafirul Roşu şi Albă ca Zăpada, spuse Penny.

-Să sperăm că vor fi doi Feţi-Frumoşi la bal, răspunse voios Clare.

Pentru câteva secunde privirile lor se întâlniră, fiecare dintre ele întrebându-se dacă cealaltă îi ştie secretul.

- Acum, trebuie să ne prezentăm tatei.

Penny îşi strânse fusta şi ieşi pe palier.

-Penny, tu eşti? Nu-mi găsesc mănuşile, dragă, strigă domnul Conyers de pe hol.

Penny zâmbi.

-Priveşte-l cum leşină din cauza şocului! şopti ea.

Clare se aplecă peste balustradă şi o privi cum cobora. Deja avea o altă ţinută şi fără nici un dubiu arăta încântător în rochia ei simplă alb-albastră, cu fusta lungă cu volănaşe şi şiragul de perle în jurul gâtului subţire, alb.

Domnul Conyers căuta mănuşile în scrinul din hol şi o zări pe fiica sa numai când coborâse deja la jumătatea scărilor.

Se aşternu un moment de tăcere cât timp o privi, apoi Penny spuse:

-Ei bine... arăt frumos?

Fără nici un cuvânt, tatăl ei desfăcu braţele, şi ea sări ultimele trepte aruncându-se în braţele lui.

-Pentru câteva secunde, am crezut că este mama ta. Arăţi

minunat, draga mea. Atât de minunat ca şi ea, spuse el blând.

Nedorind să întrerupă acest moment intim, Clare se retrase în umbră până când Penny o strigă:

-Clare, unde eşti? Tata nu te-a văzut încă.

Apoi, zâmbind, coborî la ei.

-Am pus un pled în spatele maşinii, să ne protejăm rochiile, spuse Penny în timp ce tatăl ei o complimenta pe Clare pentru înfăţişarea ei.

- Acum, dacă îmi spui şi unde sunt mănuşile, plecăm.

-în camera de zi. Am cârpit unul dintre degete.

Penny alergă să le recupereze.

- Cred că în seara asta vă voi vedea foarte puţin, spuse parohul vesel, ajutând-o pe Clare să-şi pună mantoul. Ea râse:

- Nu se ştie niciodată. Poate Paul a adus o grămadă de frumuseţi şi noi vom fi complet eclipsate.

-Mă simt ca Cenuşăreasa, spuse Penny pe când urcau cu grijă pe locurile din spate ale maşinii,

întinzându-şi fustele.

-Oh Clare, cum poţi să fi aşa de calmă? Nu eşti emoţionată?

-Ba da, sigur că sunt.

Sunt îngrozită, se gândi ea. Acum că nu mai ridica moralul lui Penny, se simţi cu nervii la pământ. Pentru ea, balul avea o semnificaţie specială. Era mai mult decât o ocazie festivă. Astă seară îl va întâlni pe David pe teritoriul ei şi nu pe al lui. Dacă influenţa romantică a lumânărilor, a muzicii vesele şi a bunei dispoziţii nu va schimba atitudinea lui faţă de ea, atunci episodul de lângă şanţ va fi în opinia lui numai un accident nefericit. în adâncul inimii, credea totuşi că nu este chiar aşa, dar următoarele ore vor clarifica situaţia.

Acest sentiment al aventurii viitorului o împinsese să caute o rochie specială în magazinele din Norwich. în final,

deşi preţul era de două ori mai mare decât ar fi vrut să dea, alese un costum cu pantaloni largi din dantelă albă pe care cu siguranţă David îl va găsi somptuos şi spectaculos. în timp ce se apropiau de Hall, era plină de îndoială.

Paul era la uşă, să-i întâmpine. Clare fu distrasă de la propriile ei îndoieli, de expresia comică de uimire de pe faţa lui când o văzu pe Penny. Spre amuzamentul ei, Penny reuşi să-şi ascundă emoţia şi-l salută, nu cu timiditatea care o caracteriza, ci cu o oarecare demnitate calmă. învăţa repede!

O slujnică ii conduse sus pentru a-şi da jos mantourile.

-Domnişoara Lancaster a sosit deja? o întrebă Clare.

-Nu, domnişoară.

Deci, încă nu este aici.

Cu un sentiment de uşurare, se dezbrăcă de haină.

- Ascultă! A început să cânte orchestra, exclamă Penny.

-Eşti gata? Nu vreau să pierd nici un minut.

Pe moment doamna Harker, mama prietenei americane a lui Jenny, se arătă. Clare o întâlnise in sat şi o prezentă pe Penny.

- Ei bine, este un sfârşit minunat pentru vacanţa noastră, spuse Janine Harker cât timp o aşteptau.

- Mi-am dorit dintotdeauna să văd interiorul unei case vechi, şi soţul meu l-a întâlnit de domnul Mallinson şi el ne-a invitat aici. Şi am un mesaj pentru dumneavoastră, domnişoară Drake. Ştii, nu suntem prea entuziasmaţi să lăsăm copiii singuri în rulotă şi presupun că Annabel i-a spus lui Jenny că noi venim aici, deoarece cu puţin timp în urmă domnul Lancaster a venit la noi şi a sugerat ca ei să-şi petreacă seara acasă la dumneavoastră şi mi-a spus să vă anunţ că vor ajunge aici la opt jumătate.

- Ce idee bună. Jenny nu va fi dezamăgită că nu va veni, dacă o să fie cu Annabel şi cu Tod.

- Aşa este. Sper numai ca bucătăreasa dumneavoastră drăguţă să-i poată struni pe teroriştii mei, spuse doamna Harker, râzând.

în rochia ei neagră sofisticată arăta prea tânără şi vioaie ca să fie mama a doi copii adolescenţi.

- Domnul Mallinson ne-a rugat să aducem şi câţiva prieteni cu noi, adăugă ea.

- Cliff şi-a sunat câţiva prieteni de la bază şi au venit aici în după-amiaza asta. Presupun că este o lipsă de bărbaţi prin locurile acestea, deşi nu cred că dumneavoastră amândouă duceţi lipsă de parteneri. Mergem jos?

Prietenii soţului ei se dovediră prea înalţi, blonzi, tineri uriaşi cu uniforme imaculate, care nu au pierdut vremea rotindu-le pe Penny şi Clare pe ringul de dans.

După ce reuşise să obţină informaţia că partenerul ei era din Texas, locotenentul Joe Wilder era nerăbdător să proslăvească splendoarea statului lui de baştină. Era un tânăr plăcut şi un dansator nemaipomenit, astfel încât Clare se simţi încântată.

- Fii atentă, parcă am fi la Hollywood, exdamă el.

Muzica se termină şi se retraseră pe terasă.

- în Texas avem nişte conace frumoase, dar presupun că nu aceeaşi atmosferă. Trebuie să le scriu alor mei despre acest lucru, spuse locotenentul.

Henderson, majordomul, apăru în spatele lor cu o tavă de cocteiluri, şi locotenentul fu şi mai impresionat.

Privindu-şi rapid ceasul, Clare văzu că este aproape opt jumătate.

Musafirii soseau unii după alţii şi poate chiar in acest moment David o ajuta pe mătuşa lui să coboare din maşină.

-Vrei să mai dansezi? întrebă locotenentul.

-Mi-ar face plăcere.

Când David o va vedea, vroia să fie veselă şi bine dispusă.

Sala de bal devenea din ce în ce mai plină, rochiile femeilor ca nişte aripi de fluture străluceau în contrast cu lambriul alb şi auriu. Estrada muzicienilor era înconjurată de o mare banchetă de hortensii, şi miresmele grădinii se strecurau prin uşiile terasei, amestecându-se cu parfumul de Chanel şi Lanvin.

Rotindu-se sub candelabrele de cristal, Clare înţelese ce dorise să spună tânărul american despre atmosfera din casă. Aproape două sute de ani această frumoasă sală a fost scena dansurilor, râsetelor şi flirturilor solemne şi frivole.

La sfârşitul dansului, s-au dus spre canapeaua în stil rococo unde stăteau şi ceilalţi. Abia spunând ceva, Clare se alătură flecărelii vesele. Minutele păreau nesfârşite, când deodată bărbaţii se ridicară în picioare şi întorcându-se, o văzu pe domnişoara Lancaster venind spre ei, cu David în spatele ei.

Nu-l văzuse niciodată în haine de gală, şi arăta foarte distins, astfel încât inima ei tresări de admiraţie.

îşi permise să arunce o privire la el după ce tânărul american fu prezentat. Domnişoara Lancaster şi grupul făcu loc nou-veniţilor. David se aplecase spre Penny, şi după roşeaţa bucuroasă din obrajii fetei, Clare presupuse că ii complimenta rochia.

Pe urmă, căpitanul Jacobs se ridică şi spuse:

-îmi acordaţi următorul dans, domnişoară Drake?

Căpitanul Jacobs era şi el un dansator desăvârşit, dar deşi se bucura de naturaleţea cu care o învârtea prin sală, trebuia să facă un efort să nu se uite la grupul de pe canapea.

Următorul dans aduse un al doilea partener lui Clare, un bărbat în vârstă în haine militare, cu o mustaţă zburlită care se prezentase drept colonelul Lyndon din satul vecin,

Greenstaithe.

-în seara aceasta este ca in vremurile de demult, gâfâi el, prinzând-o de talie şi învârtind-o prin mulţime cu mai multă vigoare decât fineţe. Stiţi, obişnuiam să vin aici când tatăl tânărului Mallinson trăia. întotdeauna a fost una dintre cele mai frumoase case din regiune. Nu ştiu cum se descurcă băiatul ăsta atâta timp cât Guvernul încearcă să ne jupoaie. Ar trebui să se însoare. Are nevoie de o femeie frumoasă pentru rolul de stăpână într-un loc ca acesta.

Următorul ei partener fu vicarul.

- Te distrezi? întrebă el cu bunăvoinţă.

- într-o casă aşa de frumoasă nici nu se poate altfel, spuse ea.

- Da, este o casă frumoasă. Păcat că Paul n-are familie, dar cred că se va însura într-una din zile, aprobă el

Clare se întrebă dacă ştia că fiica lui era îndrăgostită de Paul. Părea că nu.

Pe moment, Penny trecu pe lângă ei, dansând în braţele locotenentului Wilder. Arăta de milioane, şi buzele ei zâmbeau radios, iar ochii ei albaştrii străluceau ca nişte bijuterii.

- Cred că sunteţi foarte mândru de ea, spuse Clare uşor.

Vicarul părea supărat.

- Ştiţi, domnişoară Drake, mi-am dat seama în seara aceasta că în preocupările mele pentru bunăstarea parohiei sunt vinovat de neglijarea bunăstării copilului meu, spuse el sobru. "Mi-e teamă că Penny n-a avut ocaziile favorabile pe care o fată de vârsta ei ar trebui să le aibă. Am lăsat-o prea mult timp să mă ajute la parohie, în loc să aibă relaţii cu tineri de vârsta ei.

- Dar sunt sigură că lui Penny îi place să vă ajute, spuse Clare în grabă. Se pare că este complexată din cauza înfăţişării ei - deşi cred că începând cu seara asta nu va mai

crede despre ea că este urâtă, adăugă ea, zâmbind.

- Amândoi îţi suntem foarte recunoscători, spuse el cu sinceritate. Prietenia ta a însemnat foarte mult pentru ea. Am observat ce radioasă a devenit în ultima

vreme. Nu sunt un om bogat, dar am nişte bani puşi deoparte. Mă întrebam dacă eşti atât de amabilă s-o duci la Norwich într-una din zile şi să o ajuţi să-şi aleagă nişte haine noi.

- Da, desigur. Mi-ar face plăcere. Este ceea ce are nevoie, deşi presupun că va protesta spunând că este o extravaganţă.

Va fi o soţie minunată, deoarece este atât de dulce şi de generoasă.

- Da, seamănă cu mama ei. Dacă soţia mea ar fi trăit, aceste lucruri nu s-ar fi întâmplat, desigur. Pot numai să sper că neglijenţa mea n-a produs răni irecuperabile, spuse domnul Conyers cu blândeţe.

- Nu trebuie să gândiţi aşa, protestă Clare. Penny vă este devotată şi nu a fost nefericită, sunt convinsă de asta. Acum când ştie că este la fel de atrăgătoare ca orice altă fată, asta va schimba totul.

- Nu cred că va fi singura femeie tânără care va fi o soţie minunată. Domnişoara Lancaster mi-a spus că ţi-ai pierdut ambii părinţi şi că eşti aproape singură pe lume. Poate de aceea ai darul de a înţelege problemele altor oameni. Sper să-ţi găseşti fericirea, draga mea, spuse vicarul.

Muzica se termină şi se întoarseră la domnişoara Lancaster şi familia Harker. Peste câteva momente, Penny se înapoie cu David. Se ţineau de mână şi Clare simţi şocată un pic de gelozie. îmi pierd simţul măsurii, se gândi ea ruşinată. David o cunoaşte pe Penny de ani de zile şi este cu unsprezece ani mai in vârstă decât ea.

Orchestra începu un vals, şi vicarul o invită pe domnişoara

Lancaster la dans, urmaţi de Cliff Harker cu Penny şi locotenetul Wilder cu doamna Harker. Clare se juca tăcută cu paharul de cocteil gol.

- Ai vrea să dansezi?

Dacă ar fi fost un străin dintr-un vagon de tren cerându-i permisiunea să deschidă geamul, vocea lui n-ar fi sunat atât de amabil şi de impersonal. Pentru prima dată în acea seară, ochii lor se întâlniră şi ea ştiu cu certitudine că deja se prăbuşise.

Fără nici un cuvânt, îl urmă pe ringul de dans.

Si apoi, la atingerea mâinii lui, se întâmplă ceva miraculos cu ea. De săptămâni trăia emoţii pe muchie de cuţit, forţându-se să pară calmă şi nepăsătoare, când tot timpul fierbea de nesiguranţă şi dor. Acum, dintr-o dată, reţinerile ei se rupseră şi ştia numai că-l iubeşte şi că nu mai poate să-şi ascundă sentimentele. Mâine, dacă trebuie, va pleca de la Creek House departe, să nu-l mai revadă niciodată, dar în seara asta, pentru câteva ore, îşi va lăsa emoţiile să se dezlănţuie şi va uita consecinţele.

închise ochii, abandonându-se muzicii.

Şi apoi, simţi cu bucurie braţul care o trage mai aproape şi mâna lui strângând-o mai tare pe a ei, până când se lipi de el.

întrebător, deschise ochii şi se uită la el, şi inima i se înălţă, deoarece ochii lui albaştri nu mai erau ostili şi reci, ci plini de pasiune.

Nici unul dintre ei nu era conştient de privirile speculative şi curioase care-i urmăreau cât timp alunecau uşor prin sală într-o armonie perfectă, uitând de toată lumea. Melodia se sfârşi şi ei erau într-un impas.

-Vino pe terasă, spuse David răguşit.

Braţul lui era încă pe mijlocul ei şi nu şi-o retrase cât treceau prin uşile înalte în întunericul de afară.

într-un petic de umbră, o trase spre el, uitându-se la faţa ei cu o expresie atentă şi iscoditoare. în strălucirea difuză a felinarelor, pielea ei avea strălucirea de mărgăritar al alabastrului, şi mâna lui se mişcă şi-i mângâie spatele gol.

-Oh Doamne, de ce eşti atât de frumoasă? Crezi că sunt făcut din piatră? Că pot să lucrez cu tine zi după zi nebăgând de seamă cât de minunată eşti? Crezi că pot să-ţi rezist la nesfârşit? şopti el cu voce gravă.

-Vrei să-mi rezişti, David? întrebă ea blând.

O îmbrăţişă sălbatic, atingându-i uşor cu buzele tâmplele.

- Nu pot. Dumnezeu ştie cât m-am străduit. Dacă ai şti ce mi-ai făcut, Clare! spuse el violent

Sunetul unor paşi şi voci îi întrerupse.

David înjură încet şi-i dădu drumul.

-Trebuie să vorbesc cu tine.

Labirintul este singurul loc unde vom avea puţină intimitate în seara asta, spuse el repede

Traversară terasa, trecând pe lângă cuplul care-i deranjase. în momentul în care coborau scările spre peluză, o matroană zdravănă cu o rochie de dantelă gri năvăli din sala de bal şi ţipă cu viclenie:

- Aici eraţi, domnule Lancaster. Să nu-mi spuneţi că aţi uitat promisiunea de a dansa valeta împreună. Cred că nu vă deranjează să-l împrumut pentru câtva timp, îi spuse lui Clare.

Faţa lui David era furioasă, dar în această împrejurare cu greu putea să refuze dansul fără a fi obraznic.

-Nu voi zăbovi. Vrei să mă aştepţi aici? întrebă el reţinut.

Ea încuviinţă din cap şi-l strânse de mână, după care el o urmă pe matroană in sala de bal.

Clare stătu nemişcată câteva secunde, savurând bucuria ei. Apoi se întoarse şi fugi în jos pe trepte spre peluză. Inima ei era atât de plină de bucurie, încât ar fi vrut să strige în gura

mare. Era ca şi cum ar fi ieşit la lumină dintr-un tunel lung şi întunecat. întregul ei corp tremura de extaz, îşi ridică privirea spre stelele strălucitoare şi murmură o rugăciune de mulţumire şi uşurare.

Trecu pe lângă grădina cu trandafiri când auzi un zgomot în spatele ei şi cineva o strigă:

-Hei, aşteaptă-mă!

Era Paul. Uitase complet de existenţa lui.

-Unde te duci? Te-am căutat, spuse el, ajungând-o din urmă.

Clare zâmbi radios la el, şi cu un gest de bucurie spontan îşi întinse braţele. Dragul de Paul! Ar fi atât de bucuros dacă ar şti.

-Problema cu aceste întruniri este că sărmana gazdă este atât de ocupată să-şi întreţină musafirii că nu mai apucă să se distreze, spuse el cu tristeţe. Arăţi fermecător în seara asta, scumpa mea.

-Este o ocazie fermecătoare, râse ea. Oh, Paul, sunt atât de fericită!

Apoi, deoarece el era parţial responsabil de starea ei, ea se ridică pe vârfuri
şi-l sărută pe obraz.

Ce s-a întâmplat apoi a fost un coşmar. în loc de întrebările tachinatoare la care s-ar fi aşteptat, o cuprinse intr-o îmbrăţişare pasionată şi o sărută pe buze. înainte ca ea să-şi recapete simţurile, el spuse răguşit:

- Căsătoreşte-te cu mine, Clare! Spune că te căsătoreşti cu mine. Oh, draga mea, frumoasa mea, nu ştii că te iubesc? Te doream de săptămâni. Mă iubeşti şi tu, nu-i aşa? Nu, nu nega, micuţa mea timidă şi scumpă. Am văzut in ochii tăi. Spune da, îngerul meu, şi voi anunţa in seara asta. Va fi un final perfect pentru bal.

-Paul!

Cu un ţipăt de groază se smulse de lângă el.

Pentru câteva secunde, el o privi surprins; apoi, cu râsul lui binecunoscut, se întinse după ea şi spuse:

-Nu trebuie să fii sfioasă şi modestă cu mine, scumpo. Te-am speriat? N-ar trebui să arăţi atât de dezirabilă, Clare....

Cu un suspin de disperare, ea încercă să-i reziste, dar era prea puternic pentru ea, şi protestele ei chinuite erau înăbuşite de apăsarea flămândă a buzelor lui. Jumătate leşinată de şocul acestei izbucniri violente, Clare lovi ca o nebună cu pumnii încleştaţi pieptul lui, dar el îi prinse încheieturile şi o sărută mai departe cu patimă crescândă.

Se termină la fel de repede cum începuse. într-un moment, se dădu înapoi de groază din cauza îmbrăţişării lui brutale; în celălalt moment era liberă, eliberată atât de rapid încât îşi pierdu echilibrul şi căzu. Tremurând de silă, îşi îngropă faţa în palme, neputându-şi stăpâni hohotul de plâns ce se ridica din gâtul ei.

Un geamăt în surdină o trezi la realitate. Ameţită, deschise ochii. Paul era trântit pe iarbă, frecându-şi falca şi chircindu-se. între ei stătea David, cu faţa plină de furie, masându-şi mâna dreaptă.

-David.... oh, slavă cerului! Cu un strigăt de uşurare se îndreptă spre el.

- Adună-te! Nu ne trebuie o grămadă de martori.

înainte ca ea să se arunce în braţele sale binecuvântate, el se aplecă şi-l ajută pe Paul să se ridice în picioare.

-Ar fi mai bine să te strecori prin seră şi să te aranjezi dacă nu vrei ca musafirii tăi să ştie ce ai vrut să faci. Data viitoare când vrei să faci aşa ceva, ar fi mai bine să te duci într-un loc mai izolat, spuse el mânios

înspăimântată, Clare îl privi pe Paul dătinându-se spre

casă.

-L-ai lovit! bolborosi ea.

-Da, l-am lovit. Nu-ţi fie teamă. Va avea o falcă umflată mâine, dar se va face bine, spuse David scurt

- A fost groaznic, spuse ea. Era ca un maniac. Nici nu mi-aş fi închipuit..... Oh, de ce a trebuit să se întâmple în seara asta?

Apoi, privindu-l, îngheţă.

Cu siguranţă, nu se credea că ea era de vină.

-Nu-mi imaginez nimic, spuse el cu un accent crud. Paul n-o fi stâlpul cavalerismului, dar nici măcar el nu şi-ar pierde capul fără încurajar, şi fără să aştepte răspunsul ei, se întoarse şi plecă.

Capitolul 11

Clare stătea pe marginea patului, şi cu palmele îşi atingea fruntea care o durea. Prima rază de lumină a zorilor trecu prin fereastră şi ceasul arăta şase şi un sfert. Toată noaptea stătuse întinsă fără să doarmă, chinuită de suferinţă şi umilinţă. De două ori îşi aruncase hainele cu intenţia de a împacheta lucrurile ca să plece înainte ca restul casei să trezească, dar rămăşiţele bunului-simţ îi spuseseră că astfel de acţiuni ar fi de-a dreptul prosteşti, pentru că primul autobuz nu va pleca din sat înainte de ora zece şi nu putea să meargă pe jos cinci mile până la staţia Greenstaithe în noaptea întunecoasă, cu un geamantan greu de cărat.

Acum, tremurând de oboseală, îşi trase pe ea pantalonii şi costumul de baie şi se furişă pe scări, simţind că dacă ar mai sta în cameră încă o oră, ar înnebuni.

Josh se târa în patru labe în coşul lui atunci când intră în bucătărie şi când descuie uşa din spate, el o împinse şi sări în grădină. Aerul dimineţii era rece şi proaspăt şi când ieşi pe poarta mică, sentimentul groaznic de sufocare dispăru. Pe măsură ce se aproia de canal, durerea de cap se uşura şi putu să gândească mai clar.

Un lucru era sigur. Nu va sta nici o oră în plus mai mult decât era necesar la Creek House, pentru că de acum înainte nu putea fi decât o ură şi mai mare între ea şi David Lancaster.

Un val de repulsie o traversă.

Ce proastă fusese: ce prostie să creadă că era îndrăgostită de el. Nu fusese nimic mai mult decât o atracţie fizică irezistibilă care acum o umplea de dezgust.

Cât de spre David, el nu cunoştea înţelesul, sensul iubirii.

Ajungând la cotul canalului, se aşeză pe un bolovan şi

privi in gol ţinuturile mlăştinoase pustii. Poate că era mai bine în felul acesta. Deznodământul ar fi venit mai devreme sau mai târziu şi acum putea pleca şi să încerce să uite întreaga farsă ruşinoasă. El abia i-a putut răspunde atunci când i-a dat de ştire şi săptămâna viitoare pe timpul acesta va fi din nou la Londra.

Ceva cald se atinse de piciorul ei şi privind în jos, îl văzu pe Josh stând lângă ea, ochii lui căprui melancolici privind-o fix, ca şi cum ar fi simţit că avea necazuri şi oferindu-i multă afecţiune. Ea ii mângâie urechile catifelate şi el scoase un şuierat de plăcere şi-i linse glezna cu limba lui roză aspră.

"Oh, Josh, nu este adevărat! Nimic din toate acestea nu sunt adevărate. încă îl iubesc teribil. îl voi iubi întotdeauna. Oh, ce mă voi face?"

Cu un suspin deznădăjduit, alunecă jos lângă bătrânul câine şi îşi lipi faţa de gâtul lui. Aceasta era limita cea mai de jos a degradării ei: aceea in care mintea ei se umplea de silă şi dezgust la ideea că iubirea ei nu era dorită. în străfundurile inimii ei, flama iubirii continua să ardă. Oricât de mult încerca să se convingă că iubirea se transformase în ură, o voce slabă din sinea ei stăruia că totul era o slabă pretenţie, că iubirea o dată dăruită, nu poate fi niciodată redobândită.

Cum pot continua să-l iubesc când tot ceea ce simte pentru mine este dispreţ şi neîncredere? gândi ea cu amărăciune. Chiar şi acum, dacă vine şi îşi cere iertare, i-o voi acorda.

Dar el n-o va face. El nu şi-ar cere niciodată iertare de la nimeni. Si nu m-a iubit niciodată cu adevărat, pentru că în iubire există încredere şi el n-are încredere în nici o femeie.

Cum ar putea să creadă că aş merge din braţele lui direct în cele ale lui Paul? Oh, dacă nu ar fi promis să danseze cu femeia aceea mizerabilă, nimic din toate acestea nu s-ar fi

întâmplat. Astăzi ar fi fost cea mai frumoasă zi din viaţa mea şi acum este cea mai groaznică.

Oh, David, dragul meu, cum pot să te scot din gândurile mele când de fiecare dată când închid ochii, văd faţa ta, ascult ecoul vocii tale şi simt atingerea mâinii tale? Cum pot să înfrunt viitorul ştiind că nu te voi mai vedea niciodată şi că fiecare zi va fi un pustiu trist, fără scop şi fără sens?

Prima rază de soare străbătu ceaţa şi în cele din urmă se ridică în picioare şi luă drumul înapoi spre casă.

Hilda tocmai cobora scările cînd intră în casă şi, cu un salut abia mormăit, Clare trecu în grabă pe lângă ea.

îşi aranja patul când se auzi o ciocănitură la uşă şi apăru Jenny.

-Ei bine, a fost frumos? Te-ai distrat? Ai băut şampanie? Cu cine ai dansat? întrebă ea emoţionată.

Clare fu cumva obligată să povestească despre bal, deşi găsi dificil să simuleze entuziasmul pe care Jenny îl aştepta evident. Majoritatea detaliilor păreau să fi fost şterse cu totul din mintea ei de scena aceea groaznică din grădina de trandafiri.

Uitase că Tod şi Annabel Harker fuseseră în casă şi micul dejun fu un chin, pentru că cei trei copii erau nerăbdători să li se povestească festivităţile în toate detaliile lor.

Singura uşurare fu că David nu apăru la masă. Hilda spuse că anunţase că va fi în mlaştini până la prânz.

-Totuşi, ce s-a întâmplat cu el că nu s-a dus la culcare până la ora trei mă depăşeşte, adăugă ea pe un ton misterios.

După micul dejun, Jenny îi însoţi pe tinerii Harker înapoi la rulota lor şi Clare intră în birou. Se simţea foarte obosită şi tânjea după somn, dar îşi dădu seama că dacă mergea să doarmă, probabil că ar fi dormit douăsprezece ore şi acest fapt era imposibil. Trebuia să-l vadă pe David imediat ce se

întorcea.

Îşi aţinti ochii pe clapele maşinii de scris când auzi un zgomot prin fereastră şi, ridicând privirea, îl văzu pe Paul.

Se priviră un timp, apoi el spuse încet:

- Pot să-ţi vorbesc o clipă, Clare?

Reacţia ei instinctivă era să-l roage să plece şi s-o lase în pace, dar ceva de pe faţa lui o convinse să reacţioneze altfel. Răspunse cu indiferenţă:

- Da, bineînţeles.

- Am venit să-mi cer scuze pentru noaptea trecută. Nu mă aştept să mă ierţi - m-am purtat ca o brută - dar vreau să ştii că îmi pare sincer rău, spuse el după o pauză dificilă.

- Este in ordine, Paul. Stiu că n-ai vrut să te comporţi în felul acela. Hai să uităm, spuse ea cât se poate de firesc.

- Eu nu pot să uit ce-a fost, spuse el cu o voce nefirească. N-am dormit toată noaptea gândindu-mă la ce-a fost. Oh, ştiu că nu este o scuză să spun că am băut prea mult - nu există nici o scuză pentru comportamentul meu - dar îmi este foarte ruşine; şi dacă există vreun mod în care pot să dovedesc că aşa este...

Se întrerupse brusc, apoi continuă:

- Acum, voi pleca. Trebuie să fii foarte obosită. Nu te voi mai deranja.

- Paul ... aşteaptă!

- Da? Se uită la ea plin de nelinişte şi ea văzu cât era de tras de faţă, ce înfăţişare sălbatică avea. Avea cearcăne mari sub ochi şi o cută amară în colţul gurii.

- Nu pleca aşa, spuse ea repede. Bineînţeles că te iert. Nu a fost chiar aşa îngrozitor. Ai fost ... puţin bine dispus ... şi m-ai sărutat. Nu este sfârşitul lumii. Te rog, nu te simţi atât de rău.

El o privi cu adevărat surprins:

- Adică nu mă urăşti?

- Bineînţeles că nu. Cum aş putea? Noi am fost întotdeauna buni prieteni. Vino, hai să uităm ce s-a întâmplat. Apoi ii întinse mâna.

într-o mişcare curioasă plină de ezitare, ii luă mâna in mâna lui.

- Eşti un înger. Orice altă fată ... spuse el răguşit

- Mi-ai promis că vom uita, ii reaminti ea.

Nu este uşor să uiţi când ai rănit pe cineva pe care ... pe care-l iubeşti. Nu, nu te retrage, draga mea. Trebuie să spun adevărul. Am fost jalnic noaptea trecută, dar nu atât de jalnic încât să nu ştiu ce am spus. Te-am rugat să te căsătoreşti cu mine şi am vrut acest lucru. Dumnezeu ştie că n- am nici un drept să îţi spun aşa ceva acum, dar nu mă mai pot stăpâni multă vreme.

Pentru prima oară în viaţă m-am îndrăgostit - de tine, Clare. Nu credeam că exista ceva ca dragostea până ai venit aici şi de fiecare dată când te-am întâlnit, am simţit că mi se întâmpla ceva deosebit. Ştiu că nu sunt cu adevărat un bărbat, dar cu ajutorul tău aş putea face ceva din viaţa mea, chiar şi acum. Aş avea grijă de tine, Clare, ţi-aş dărui orice ai vrea tu. Am putea fi foarte fericiţi împreună. Vrei să te gândeşti la ce ţi-am spus, draga mea?

Sinceritatea lui era evidentă, iar expresiaa din ochii lui era diferită de vechea admiraţie plictisită.

Ce ironie, gândi ea. El îmi oferă toate lucrurile după care tânjesc - tandreţe, mângâiere şi iubire. Dar pentru că nu este omul potrivit, nimic nu are sens.

-Paul ... nu ştiu cum să-ţi răspund, spuse ea nesigură. Sunt foarte onorată că ai vrea să te căsătoreşti cu mine şi îmi placi foarte mult, dar ...

- Dar nu mă iubeşti? Ştiu asta, Clare. Dar mă gândesc că,

în timp, este posibil să ajungi să mă iubeşti şi până atunci nu-ţi voi cere nimic din ceea ce nu eşti pregătită să oferi.

-Nu înţelegi, spuse ea tristă. N-ar fi cinstit să mă căsătoresc cu tine în felul acesta, ştiind că niciodată nu-ţi voi putea oferi mai multă afecţiune.

-Niciodată? întrebă el încet.

Ea dădu din cap:

-Nu, niciodată.

El îi eliberă mâna şi se întoarse.

-Eşti îndrăgostită de David, nu-i aşa?

Faţa ei fu plină de durere şi el o strânse la piept, atingându-i părul cu multă afecţiune.

-Draga mea, ar fi trebuit să ghicesc acest lucru.

- El nu mă iubeşte, spuse ea dezamăgită. Dar cum aş putea să mă căsătoresc cu tine când ...

Ea nu putu termina fraza.

-Nu poţi să-ţi petreci restul vieţii singură, spuse el plin de tandreţe.

- Am putea pleca undeva departe, într-o croazieră. Ai spus adesea că ţi-ar plăcea să călătoreşti. Cu timpul, îl vei uita. Ai încredere în mine, nu-i aşa?

Stii că nu te-aş forţa niciodată.

-Oh, Paul, sunt atât de confuză. Atât de zăpăcită. Dă-mi timp să gândesc. Sunt atât de obosită, că abia ştiu ce spun, îl rugă ea.

El o sărută uşor pe păr:

-îmi pare rău, dulceaţa mea, spuse el plin de remuşcări. Trebuie să fii epuizată. Te voi lăsa in pace până mâine. Doar aminteşte-ţi că te iubesc foarte mult!

După ce el plecă, se aşeză in fotoliul de piele şi închise ochii. Ce încurcătură fără speranţă era totul! Că Paul, craiul incorigibil să se fi îndrăgostit de ea atunci când inima ei era

distrusă de David, era lovitura finală. De ce acest lucru numit dragoste face din oricine ce vrea?

Acum, Paul va suferi torturile pe care ea tocmai le indura.

El ii spusese că nu se aştepta ca ea să-l iubească, dar putea o căsătorie să reuşească fără iubire?

Bineînţeles, va veni timpul când va deveni neliniştit şi nesatisfăcut. El are atât de mult de oferit şi ea atât de puţin. Ca soţie a lui, ar avea tot ce şi-ar dori o femeie, dar ce ar putea ea oferi in schimb? Nimic decât o prietenie afectivă, un substitut sărac pentru focul strălucitor al iubirii. în ori ce caz, căsătoria cu Paul ar însemna existenţa la Hall, şi intr-o comunitate atât de mică ar fi imposibil de evitat întâlnirile ocazionale cu David. Se smulse din aceste gânduri. Nu, ar fi fost o adevărată nebunie chiar şi să ia în considerare un astfel de pas. Dacă n-ar fi fost atât de tristă şi de pustiită, i-ar fi spus imediat că nu putea niciodată să se căsătorească cu el in loc să pledeze pentru timp de gândire.

Trebuie să fi adormit, pentru că atunci când deschise ochii, Penny Conyers era aplecată asupra ei:

- Hello. îmi pare rău dacă te-am trezit. Am venit prin bucătărie, şi Hilda m-a rugat să-ţi aduc o gustare.

-Mulţumesc. Clare luă ceaşca de cafea pe care Penny i-o întinse.

- Arăţi foarte răvăşită, spuse ea.

- Da, mai devreme am simţit ochii puţin împăienjeniţi, dar este de la oboseală. Poate că ar trebui să mă odihnesc după-amiază.

Tu ce părere ţi-ai făcut despre bal?

- A fost ... extraordinar, spuse Clare foarte prudentă.

- După prima oră, nu te-am văzut prea mult. La ce oră ai plecat?

- Oh, în jur de ora două.

Clare încercă să-şi reamintească drumul spre casă, cu domnişoara Lancaster sporovăind bucuroasă cu David, şi cu ea cufundată într-o tăcere cumplită. Nu-şi aducea minte clar ce se întâmplase între scena din grădina de trandafiri şi plecarea lor. îşi aminti că dansase cu mai mulţi bărbaţi ale căror feţe îi apăreau din când în când estompate, şi asta era totul.

- Tu te-ai distrat? o întrebă pe Penny.

- Da, a fost nemaipomenit, spuse Penny veselă şi apoi, spre oroarea lui Clare, faţa ei se strâmbă şi izbucni în lacrimi.

- Penny! Ce Dumnezeu se întâmplă? strigă Clare sărind în picioare şi punându-şi mâinile în jurul tinerei.

- Nimic. Absolut nimic, rosti printre suspine Penny, căutându-şi batista. Aşa sunt eu. Sunt aşa o proastă!

Clare aşteptă până se linişti puţin şi apoi spuse calm:

- Ceva s-a întâmplat şi te-a întristat. Poţi să-mi spui ce este?

Penny îşi suflă nasul şi îşi şterse ochii.

- îl iubesc atât de mult, Clare. De ani de zile ... de când eram foarte mică. Noaptea trecută m-am gândit că totul va fi altfel, că mă va remarca şi mă va trata ca pe o femeie, nu ca pe un copil. Dar n-a fost deloc aşa, abia mi-a vorbit.

- Cine, Penny? Despre cine vorbeşti?

- Despre Paul, bineînţeles.

Aşadar avusese dreptate. Penny era îndrăgostită de Paul. Inima lui Clare era chinuită de milă pentru ea.

- Eşti sigură că-l iubeşti? o întrebă.

- Este mult mai mare decât tine, draga mea.

- Ştiu, spuse Penny, nefericită. Se opri din plâns, dar expresia ei era a unei fiinţe oropsite. Ştiu că este absurd. Noi nu avem nimic în comun şi el nu îşi va întoarce niciodată privirea asupra mea. Dar asta nu mă împiedică să-l iubesc. Nu

poţi să nu iubeşti, oricât ar fi de lipsit de speranţă.

Suspină şi ridică din umerii plecaţi.

-îmi pare rău. Nu ştiu ce m-a făcut să spun toate astea. Un zâmbet crispat apăru pe buzele ei.

-Stii, când ai venit aici pentru prima oară, am fost foarte geloasă, am ştiut că Paul era atras de tine şi am simţit că nu suportam să văd asta. Apoi mi-am dat seama că tu erai îndrăgostită de David şi m-am gândit atunci că exista şi pentru mine o mică şansă. Era o nebinie, ştiu, pentru că Paul nici nu ştia că exist. Cum ar fi râs, dacă ar fi ştiut ce simţeam eu!

- Cum adică tu credeai că eram îndrăgostită de David? întrebă repede Clare

Atunci când tu însuţi eşti îndrăgostit, devii mai sensibil la sentimentele celorlalţi oameni, spuse calmă Penny. Nici la tine nu merge foarte bine, nu-i aşa?

Clare îşi muşcă buza.

-Nu.

-Ce uşoară ar fi viaţa dacă n-am avea inimi, oftă, Penny.

-Presupun că ar trebui mai bine să bem cafeaua, pentru că se va răci.

-Cum ştii tu ... că nu-mi merge bine? întrebă Clare.

-Pentru că îl cunosc de mult pe David. Nu este uşor să-l iubeşti. De când fata aceea l-a părăsit - credeam că ştii toate astea, nu-i aşa? - el însuşi a eşuat şi n-a mai permis nimănui să se apropie de el. M-am gândit că tu vei fi probabil cea care va reuşi să spargă toate aceste bariere, dar probabil că a pierdut capacitatea de a mai iubi vreodată pe cineva. Amărăciunea este un sentiment groaznic. Te roade pe dinăuntru şi cred că lui aşa ceva i s-a întâmplat.

Clare bău cafeaua călduţă. Si iată că acum şi eu sunt pe cale să devin mai înverşunată, gândi ea nefericită.

-Trebuie să plec. Tata vrea micul dejun dimineaţa devreme, spuse Penny. Există un avantaj în a fi fiica preotului. Nu ai niciodată timp să fii deprimat. La revedere, Clare, te rog, iartă-mă că te-am deranjat cu problemele mele.

Clare o văzu in uşă şi atunci luă ceştile de cafea şi le duse la bucătărie.

-Iată că vine domnul David, spuse Hilda, aruncând o privire pe fereastră. Cred că acum va dori o băutură caldă.

Să plece fără să ia micul dejun după toate cele întâmplate noaptea trecută! N-am auzit de un asememnea nonsens!

Clare îşi adună toate puterile. Asta este, gândi ea. Trebuie să termin cu povestea asta. Cu cât întârzii mai mult, cu atât va fi mai greu.

Când se duse în hol, David intră prin uşa de la grădină. Părul lui era zbârlit şi nu se bărbierise încă.

-Pot să-ţi vorbesc? spuse ea imediat.

Ochii lui erau ca nişte săgeţi albastre şi un moment crezu că o va ingnora.

Apoi, el spuse scurt:

-Dacă doreşti! ... şi trecu pe lângă ea, îndreptându-se spre birou.

Tremurând, Clare îl urmă. Ştia că acesta urma să fie cel mai neplăcut
dialog din viaţa ei şi pentru că el era evident într-o stare foarte stabilă.

-Da, domnişoară Drake? spuse el liniştit în timp ce ea închidea uşa.

Clare îşi ridică fruntea şi se forţă să-i întâlnească ochii.

-Vreau să-mi dau demisia, spuse ea rece.

-înţeleg. Când credeţi că veţi pleca?

-Cât de repede posibil. îmi pare rău dacă asta încurcă lucrurile cu cartea dumneavoastră, dar ...

- Nu este nevoie de scuze, i-o tăie el. Vrei să pleci şi asta este tot ce contează. N-ai semnat contractul. Pot să ştiu motivele tale?

Ea ezită puţin. în mod sigur n-ar fi putut să-şi imaginze că ar fi putut rămâne după ultima noapte.

-Credeam că sunt evidente, spuse ea rece.

-într-adevăr. în acest caz, sunt un exemplar unic de ciudăţenie, pentru că mie nu-mi sunt deloc evidente.

-Plec pentru că a devenit imposibil pentru mine să rămân aici, spuse ea tăios.

-Oh, şi cum am reuşit eu asta?

-Prin comportamentul tău de noaptea trecută şi în alte ocazii. Ar fi trebuit să plec de aici cu multe săptămâni în urmă.

- Vrei să spui că eşti supărată pentru că l-am doborât pe prietenul tău Mallinson. Nu-m nici o îndoială că poţi să-i aranjezi penele zburlite.

Trecuse mult timp de când Clare nu-şi mai pierduse controlul. Ultima oară se întâmplase când văzuse un grup de bădărani care batjocoreau un băiat infirm. Atunci, ca şi acum, simţi revolta până in măduva oaselor.

- Cum îndrăzneşti să stai acolo cu rânjetul acela batjocoritor ca şi cum ai fi undeva sus, mai sus decât oricine altcineva? Ce drept ai să-l judeci pe Paul? Tu nu ţi-ai pierdut niciodată controlul? Dar bănuiesc că lipsa ta de bunăvoinţă nu contează. Tu eşti atât de ocupat să-i condamni pe ceilalţi din motive insignifiante, încât nu ţi se întâmplă niciodată să vezi cât eşti de egoist, de intolerabil şi de fanatic! strigă ea plină de furie

Făcu apoi o pauză ca să respire şi el continuă pe un ton rece ca gheaţa:

-Acest discurs extraordinar este necesar pentru plecarea ta, domnişoară Drake?

-Da, cred că este. Este vorba despre cineva care cândva ţi-a spus adevărul despre tine, domnule Lancaster. Tu poţi să calci in picioare pe oricine, o ştii. Din prima zi când am venit aici, m-ai suspectat de parcă aş fi fost o damă întreţinută, când de fapt tot ceea ce îmi doream era linişte şi pace, şi o schimbare faţă de Londra. Nu doar o dată tu m-ai acuzat că îmi zboară gândul la Paul Mallinson, când el n-a fost niciodată pentru mine decât un bun prieten. De două ori m-ai forţat cu săruturile tale, apoi eu te-am vrăjit, şi în ultima noapte ţi-ai pierdut iarăşi controlul şi în mai puţin de zece minute ai doborât un om pentru ofensa pe care tu tocmai o comisesei. Cred că ar trebui ca eu să fiu onorată de atenţiile tale. Bine, eu nu sunt! Sinceritatea se află undeva sus pe lista mea de virtuţi, domnule Lancaster şi mi se pare că eşti cel mai ipocrit om pe care l-am întâlnit vreodată. Pur şi simplu pentru că ai fost cândva batjocorit, ai lăsat să te deformeze şi să te amărască până acolo încât vezi propriul tău cinism reflectat in oricine altcineva...

Termină, oripilată de ceea ce spusese. Să-l acuze de egoism şi de ipocrizie era justificabil, dar să-i judece şi să-i reproşeze trecutul era o cruzime care o înspăimântă.

Palidă şi respirând greu, aşteptă ca el să replice. Dar el nu spuse nimic.

-îmi pare rău. N-am dreptul să-ţi vorbesc in felul acesta. O să plec imediat, spuse ea distrusă.

-Din contră, vei pleca la sfârşitul săptămânii. Indiferent de ceea ce simt eu, trebuie să insist să n-o întristezi pe mătuşa mea, spuse el.

Din acest motiv, aş fi îndatorat dacă ai încerca să-ţi ascunzi revolta împotriva mea atâta vreme cât rămâi aici. Poţi să-i spui mătuşii mele că ţi s-a oferit un post bun la Londra şi cum cartea mea este aproape terminată, vei putea pleca cât

de repede vrei.

Capitolul 12

în timpul prânzului, David le dădu vestea că in curând Clare ii va părăsi.

Jenny era cea mai mâhnită, deoarece se ataşase foarte tare de ea, dar domnişoara Lancaster, de la care te aşteptai să fie foarte suprinsă, a primit vestea foarte calm.

Atât de calm încât Clare se simţi vizibil jenată. Stia că dacă doamna ar fi descusut-o, nu ar fi putut s-o mintă cu "un post excelent la Londra", născocit de David.

Deşi ii împărtăşea dorinţa de a nu o nelinişti pe mătuşa lui, simţea că ar fi fost mai bine să ii spună adevărul. Motivul lui de a tăinui scopul real al plecării ei nu-i era foarte clar; poate credea că mătuşa lui va încerca să-i împace, ceea ce ii va spori şi mai mult ruşinea.

-în acest caz, ar trebui să termin pictura, spuse domnişoara Lancaster când înţelese că, aceasta va pleca de la Creek House sâmbătă.

-Presupun că vrei să-ţi continui cartea, David, dar poate o învoieşti pe Clare cam pentru o oră in după-amiaza asta.

-Desigur, spuse el.

Imediat după masă, se retraseră in dormitorul de oaspeţi, care era folosit ca studio.

-Cred că eşti obosită după seara trecută, draga mea. Nu va dura mult.

Lucră in linişte pentru câteva minute, apoi spuse:

-Spune-mi, ai fost fericită aici?

-Da, foarte fericită, spuse Clare.

într-o mare măsură, era adevărat. începuse să îndrăgească satul liniştit şi mlaştinile mari tăcute. Pentru domnişoara Lancaster, Jenny şi Hilda, simţea o afecţiune sinceră.

-îţi vom simţi lipsa. întinde mâna stângă puţin. Este mai

bine. Am sperat că îţi vrei prelungi şederea aici.

Clare o privi cu atenţie, dar ea era ascunsă după şevalet.

- Cartea este aproape terminată, aşa că oricum trebuia să plec într-o săptămână, două, spuse ea cu stângăcie.

-Da, dar eu nu mă gândeam la carte.

-Nu înţeleg,

- Eşti sigură, draga mea? Domnişoara Lancaster o privi peste marginea pânzei cu o expresie întrebătoare, şi Clare, simţindu-se vinovată, realiză că David o subestimase pe mătuşa lui. Nu fusese păcălită deloc.

-Vă rog să nu credeţi că am vrut să vă păcălesc, spuse ea scuzându-se.

Problema este că domnul Lancaster s-a gândit.... am crezut amândoi.....Oh Doamne, este aşa de greu de explicat.

-Mie îmi pare destul de simplu. Adevărul este, cred eu, că tu şi David aţi ajuns la un impas şi a pleca este cea mai uşoară cale.

Clare se înroşi. Ştia oare toată lumea ce simţea pentru el?

-Am avut o ceartă, spuse ea pe un ton jalnic. Eu ... eu mi-am piedut cumpătul şi am fost foarte nepoliticoasă cu el. Nu mai pot rămâne

după asta.

- Am dreptate când presupun că-l iubeşti, nu? o întrebă doamna Lancaster.

Pentru moment, Clare se simţi tentată să nege. Apoi spuse, cu o voce gâtuită:

-Da, aveţi dreptate.

-Dar el nu te iubeşte?

- Nu m-a plăcut niciodată şi după ce i-am spus azi-dimineaţă, cred că trebuie să mă urască, spuse ea cu un aer obosit.

Spre uşurarea ei, domnişoara Lancaster nu mai continuă subiectul.

Jumătate de oră mai târziu, îşi puse jos pensulele şi spuse:

-Gata! Am terminat în sfârşit! Acum, vino şi spune-mi ce crezi.

Clare se duse în faţa tabloului şi-l privi. După câteva minute, spuse încet:

-Este foarte bun. Prea măgulitor, desigur, dar culorile sunt frumoase şi aproape vezi algele alunecătoare din fundal.

-Nu este deloc măgulitor, spuse domnişoara Lancaster direct. Ai trăsături frumoase şi sensibile, copila mea şi cred că am prins exact această trăsătură a ta.

Ea îşi aprinse o ţigară, şi urmări munca finalizată cu un ochi critic.

Pictura o reprezenta pe Clare rezemată de o piatră privind în jos intr-o baltă nu foarte adâncă.

Fundalul era umbros şi erau sugerate solzi şi aripi de peşte strălucitoare. Pielea de pe faţă şi braţe avea o nuanţă verzuie pală, şi toată pictura era dominată de o coamă mătăsoasă de păr roşcat-auriu strălucitor. Fără a înţelege tehnicile picturii, Clare admise că era o pictură foarte reuşită şi pentru un artist amator la vârsta domnişoarei Lancaster, ca un triumf.

-Dacă aş fi în locul tău, aş încerca să dorm înainte de ceai. David a ieşit, şi nu poţi munci dacă nu te odihneşti puţin, o sfătui domnişoara Lancaster,

Deja începuse să resimtă efectele nopţilor nedormite şi a episodului furtunos din birou. Clare nu se opuse. Se duse in dormitorul ei, îşi dădu jos rochia şi se întinse în pat, sub cuvertură. Imediat, căzu intr-un somn adânc.

Fu trezită de o apăsare uşoară pe umeri.

-Ţi-am adus o ceaşcă de ceai, spuse Jenny blând. Te simţi

mai bine?

- Mda, eram foarte obosită, spuse Clare sorbind din ceaiul dulce, fierbinte, şi dorind să stea acolo tot restul zilei.

-îmi pare rău că te întorci la Londra, spuse Jenny. Nu poţi să stai un pic mai mult?

-îmi pare rău dar nu pot, Jenny scumpă. Trebuie să-mi trimiţi o carte poştală din Bangkok, de Crăciun.

-Da, îţi voi trimite, promise Jenny. Oricum, îmi pare bine că ai venit să lucrezi pentru unchiul David. Ar fi fost groaznic să fie încă o secretară de tipul Bunberry.

-Biata domnişoara Bunberry. O vei uita vreodată?

-Nu cred. Nu poţi să uiţi oameni care sunt aşa de neplăcuţi, spuse fetiţa solemn.

Clare îşi luă pardesiul şi merse pe jos prin sat până la Hall. Cădea o ploaie uşoară şi i se păru că toamna plutea deja în aer.

Henderson se uită la ea mirat când îi deschise uşa şi ea îl întrebă dacă Paul era acasă. O rugă să aştepte în camera de zi şi se duse să-şi caute stăpânul.

Câteva minute mai târziu, Paul intră în grabă.

-Clare! Draga mea, de ce n-ai sunat? Aş fi venit să te iau. Eşti foarte udă?

-Nu, deloc. Am vrut să mă plimb.

El îi luă haina de ploaie şi o puse pe un scaun.

-Vino în bibliotecă, spuse el.

Doar după ce îi oferi un scaun confortabil lângă focul din biblioteca şi turnă în două pahare sherry, spuse:

-Este o plăcere neaşteptată. Am crezut că nu eşti de acord să mă vizitezi.

-A trebuit să vin, spuse ea încet. Paul, îţi mai aminteşti ce mi-ai spus azi-dimineaţă?

-Nu este ceva ce se poate uita atât de repede, draga mea,

răspunse el cu un zâmbet sec.

-Ţi-am cerut timp de gândire. A fost o greşeală din partea mea. Am venit să-ţi spun că nu mă pot căsători cu tine, Paul.

-înţeleg. Oricare ar fi fost sentimentele lui, nu se reflectau pe faţa sa. Eşti sigură că este răspunsul tău final? o întrebă cu blândeţe.

-Da, foarte sigură.

O linişte lungă se aşternu în timp ce el contempla lichidul din paharul său.

în final, el spuse:

-Ce stranie este viaţa asta! Când ai venit aici, am crezut că te pot face să mă iubeşti.

Nu începusei să ţii la David. Atunci, am crezut că eşti doar o fată frumoasă şi destul de interesantă.

în momentul în care mi-am dat seama că eşti mai mult decât atât, mult mai mult, pierdusem ocazia. Asta este.

îşi aruncă ţigara în foc.

-Ce se va întâmpla acum?

-Plec. .Duminică. Eu lucrurile au luat-o razna azi-dimineaţă. Este mai
bine să plec cât mai repede.

- Ai unde să te duci?

-Nu, dar am să găsesc în curând ceva de lucru.

-Este din cauza a ce s-a întâmplat la bal?

-Parţial. S-ar fi întîmplat oricum.

-Ce prost este David, spuse el cu o urmă de amărăciune.

Clare se ridică.

-La revedere, Paul. îţi mulţumesc pentru toată bunătatea faţă de mine. Mi-aş fi dorit să nu se termine aşa. El zâmbi:

- Poate a fost mai bine. Cel puţin, mi-ai redat încrederea in femei. Scrie-mi dacă ai puţin timp liber. Aş dori să aflu cum îţi mai merge.

-El ii luă mâna intr-ale lui şi-i privi faţa palidă şi nefericită. Apoi îşi puse braţele in jurul ei şi o sărută pe obraz.

- Ai grijă de tine, draga mea. Dacă te vei răzgândi vreodată ...

Ii dădu drumul şi, orbită pe jumătate de lacrimile de milă şi regret pentru că-l rănise, fugi afară din cameră, îşi smulse pardesiul şi ieşi.

Ploua mai tare, şi când ajunse la Creek House, părul ei era lipit de frunte şi apa picura intre omoplaţii ei.

Cum trecu holul, domnişoara Lancaster o strigă:

-Clare, tu eşti? Ea se opri in uşa salonului.

-Doamne Dumnezeule, ce udă eşti! Du-te repede şi schimbă-te. Hilda a făcut cafea, aşa că nu întârzia.

Clare se grăbi sus şi îşi întinse pardesiul pe suportul pentru prosop. îşi schimbă pantofii, îşi uscă faţa şi fără să-şi mai retuşeze machiajul, coborî in salon.

- Sunt pe punctul de a-mi dezveli opera de artă, spuse domnişoara Lancaster, făcând semn către tablou, care era proptit de bibliotecă, acoperit de o bucată de muselină.

-Oh, grăbeşte-te, mătuşă Leo. Abia aştept s-o văd, o grăbi Jenny

Domnişoara Lancaster puse ceaşca jos şi se duse spre bibliotecă. Apoi, cu un gest rapid şi dramatic, dădu la o parte bucata de muselină.

Pentru Clare, următoarele minute fuseseră interminabile. Nu se gândea că bătrâna doamnă vroia să facă o ceremonie din asta, şi era foarte ruşinată, nu numai pentru ea ci şi pentru David, care va fi obligat să comenteze.

-Doamne, este magnific!

Jenny fusese prima care a rupt tăcerea.

-Şi care este părerea ta, David? întrebă domnişoara Lancaster.

El studie pictura cu ochi severi.

- Este o lucrare îndemânatică, spuse el scurt şi apoi, cu o scuză murmurată, se ridică şi ieşi din cameră. Domnişoara Lancaster îl privi cum ieşea din cameră şi un zâmbet vag îi apăru în colţul gurii.

Ultimele zile ale lui Clare la Creek House s-au scurs încet. Scrise la o agenţie de recrutare onorabilă din Londra, rugându-i să-i găsească un loc de muncă, deşi încă nu se hotărâse dacă va merge sau nu la fratele ei în Kenya. în timpul orelor de lucru, David păstra o politeţe glacială, şi ea făcea eforturi să se poarte ca şi cum situaţia era normală.

în dimineaţa ultimei zile el spuse brusc:

- Ai destui bani să te întreţii până îţi găseşti un alt loc de muncă?

-Da, mulţumesc, răspunse ea politicos.

El o privi câteva secunde cu o expresie pe care ea n-o putu înţelege. Apoi, el ridică puţin din umeri şi continuă să dicteze.

în acea seară, Clare îşi împacheta ultimele lucruri când auzi un ţipăt ascuţit de jos. Se grăbi să coboare şi o întâlni pe Hilda, care ieşea din salon de parcă diavolul o fugărea.

-Ce s-a întâmplat? întrebă Clare tăios.

- Oh domnişoară, am tras o sperietură! Cine ar fi putut să facă aşa un lucru rău? Ce va spune domnişoara Lancaster? Nu mi-a venit să cred ochilor. Oh, Doamne, va fi cumplit când îi voi spune.

-Ce s-a întâmplat? Despre ce vorbeşti? întrebă Clare uluită.

-Pictura, domnişoară. Hilda se şterse pe frunte şi se prăbuşi într-un scaun de pe hol.

- Ce este cu pictura?

-Are o gaură mare în mijlocul ei. De mărimea unei farfurii.

Atâta muncă irosită. Domnişoara Lancaster va fi supărată.

Clare se repezi în salon. Pânza stătea tot lângă bibliotecă, dar aşa cum spusese Hilda, era o gaură zimţată unde fusese faţa.

Ea se uită cu groază. Cine....? Simţi o mână pe umărul ei şi, întorcându-se, o văzu pe domnişoara Lancaster lângă ea.

- îmi era teamă că asta se va întâmpla, spuse bătrâna doamnă încet.

- Vreţi să spuneţi că v-aţi aşteptat? întrebă Clare cu uimire.

- într-un fel, este un omagiu adus îndemânării mele.

- Nu înţeleg. De ce ar da cineva năvală şi ar distruge pictura? N-ar trebui să chemăm poliţia?

- Nimeni nu a dat năvală, spuse domnişoara Lancaster cu calm. Este cum s-ar spune "o muncă de interior". Este enervant ca una din cele mai bune lucrări ale mele să fie distrusă, dar am ştiut în ce mă amestec.

Lui Clare ii trecu prin minte că din cauza şocului mintea domnişoarei Lancaster se tulburase. Dar înainte să se gândească ce să facă, domnişoara Lancaster spuse:

- Nu înţeleg,i draga mea? David este vinovatul.

- David? Dar este imposibil! De ce ar face David un lucru aşa de teribil? Oh nu! Nu are nici un sens! gâfâi Clare

- îmi imaginez că a găsit-o.....iritantă şi a acţionat din impuls. El are
un caracter destul de violent in unele circumstanţe. Ce bine că am trimis-o pe Jenny la poştă. Vom ascunde epava înainte să se întoarcă ea. Este prea tânără să înţeleagă de ce se întâmplă astfel de lucruri.

Ameţită, Clare o privi cum ridică pictura distrusă de pe bibliotecă şi o încuie în dulap. Apoi mângâie umărul lui Clare.

- Draga mea, nu te nelinişti din cauza asta.

Clare ridică spre ea o faţă torturată.

- Mă urăşte atât de mult? murmură ea jalnic.

- Nu a distrus pictura pentru că te urăşte, spuse domnişoara Lancaster blând.

Nu vezi, copila mea, te iubeşte! Ani de zile a lăsat memoria unei suferinţe vechi să-i chinuiască inima. Acum, mândria lui nu îl lasă să admită că este din nou vulnerabil.

- Dar ce pot să fac eu? murmură Clare.

- Ai putea să te duci la el şi să-i spui că-l iubeşti.

- Oh nu!

Nu, n-aş putea face asta niciodată, protestă ea.

- Din cauza mândriei tale? întrebă domnişoara Lancaster. Unul dintre voi trebuie să cedeze pentru a fi fericiţi. Mândria este duşmanul dragostei, copila mea. Multe inimi au suferit deoarece mândria a fost mai puternică decât dragostea.

întinsă în pat în seara aceea - ultima seară pe care o va petrece în camera mică de sub streaşină - Clare se gândi la ce-i spusese domnişoara Lancaster. Urcase înainte ca David să se întoarcă, şi se întrebă oare ce îşi spuseseră el şi mătuşa lui. Era oare posibil ca dragostea să-l împingă să lovească orbeşte pictura? Sau era ură? Ură deoarece îi bulversase viaţa şi reînviase amintiri pe care se străduise să le uite?

- Nu ştiu! Nu ştiu! murmură ea în întuneric.

A doua zi dimineaţă, îşi duse bagajele jos şi se duse la micul dejun în costumul de călătorie. David nu era la masă. Cu siguranţă, nu o va lăsa să plece fără să-şi ia rămas-bun! îi era foarte greu să vorbească şi să mănânce.

La zece fără un sfert, Hilda îi aduse un coşuleţ cu merinde.

- La revedere, domnişoară. îmi pare rău că plecaţi. Sper că veţi fi fericită la noul dumneavoastră loc de muncă.

- La revedere, dragă Hilda. Mulţumesc că te-ai ocupat de mine. Nu voi uita niciodată mâncarea ta delicioasă.

Hilda îi scutură mâna şi se întoarse în bucătărie.

- Unde poate fi unchiul David? Ştie că autobuzul pleacă la zece, spuse Jenny cu nerăbdare.

- Cred, dacă nu vă supăraţi, că aş prefera să merg singură la staţia de autobuz, spuse Clare domnişoarei Lancaster. Despărţirile sunt întotdeauna depresive.

- Desigur , draga mea. Să-mi dai de ştire cum îţi merge. Orice s-ar întâmpla, mă voi gândi întotdeauna la tine cu afecţiune.

-Mulţumesc.

Mulţumesc pentru tot, dragă mătuşă Leo, spuse Clare în grabă, sărutându-i obrajii veştejiţi.

-Mai bine plec acum. La revedere, Jenny. Să nu uiţi cartea poştală din Bangkok.

îţi voi trimite adresa mea. La revedere, Josh.

O îmbrăţişă repede pe Jenny, mângâie câinele şi aproape fugi din cameră, ochii ei umplându-se de lacrimi.

în hol stătea David, cu valiza ei în mână.

Prea istovită să vorbească, Clare trecu pe lângă el şi ieşi pe uşă. Când ajunseră aproape de staţia de autobuz, Clare îşi reveni pentru a spune:

-Mulţumesc. Mi-e teamă că bagajul este destul de greu.

-Prea greu pentru tine să-l duci, spuse el.

-Ar trebui să iei un hamal la Greenstaithe sau conductorul poate te va ajuta.

-Da.

Acesta este momentul. Momentul când aş putea să-mi sacrific mândria şi să-i spun că-l iubesc. Dar cu siguranţă, dacă mă iubeşte, vede asta in ochii mei.

Autobuzul hurui pe drum şi se opri în staţie. David ii dădu conductorului bagajul ei; apoi se întoarse către ea, cu mâinile întinse.

Ea ii luă mâna şi tot ceea ce simţea pentru el era exprimat pe faţa ei.

-La revedere. Sper că vei fi bine, spuse el.

-La revedere... David.

El dădu drumul mâinii ei, se urcă în autobuz şi îşi ocupă locul. Autobuzul porni. Ea nu se uită înapoi.

Capitolul 13

-Sunteţi bine, domnişoară?

Cuvintele se înregistrară în mintea lui Clare fără nici un sens, ca şi cum le-ar fi auzit într-un autobuz aglomerat. Apoi o mână îi atinse umărul, întrebarea fu repetată şi observă că un poliţist stătea lângă ea. Se uită absentă la faţa plăcută de sub cască.

-Vă simţiţi rău, domnişoară?

Ea dătină din cap, tulburată.

-Nu. Eu... eu vreau doar să mă gândesc.

- Aş pleca acasă dacă aş fi în locul dumneavoastră. Nu are sens să staţi în ploaie decâ în cazul în care sunteţi obligată.

Cu reacţia confuză a unei persoane care îşi pierduse complet simţul realităţii, văzu că pelerina lui era umedă.

-N-am observat că plouă, spuse ea cu stângăcie.

-N-aţi păţit nimic, nu-i aşa domnişoară?

-Oh, nu. Desigur că nu, îl asigură ea în grabă.

El încuviinţă din cap, mulţumit:

-Dacă îmi ascultaţi sfatul, veţi bea ceva fierbinte după ce ajungeţi acasă. Nu este bine să staţi în umezeală, ştiţi.

- Da.... da, desigur. Noapte bună, domnule poliţist. Clare reuşi să zâmbească şi plecă în grabă, conştientă că o urmăreşte. Nici nu era de mirare că o întrebse dacă se simţea bine. Numai vagabonzii şi nebunii mai rătăceau pe o noapte ca aceasta. Cât timp stătuse acolo, hipnotizată de vârtejurile apei întunecate de sub pod? Zece minute? Jumătate de oră? Umerii jachetei sale erau uzi leoarcă, şi fusta umedă se lipea de picioarele ei.

Trebuie să mă adun, se gândi ea. S-a terminat. S-a terminat de o săptămână. Nu mai are rost să fiu deprimată. Uită-l, proasto! Uită că a existat vreodată un sat numit Clint şi

un bărbat cu numele David....

David! Numele era ca o înţepătură ascuţită intr-o rană deschisă. Cât timp
- câte luni triste - până când rana se va vindeca?

Gura ei se îndeştă de durere şi grăbi pasul, ca şi cum ar fi vrut să-şi depăşească gândurile.

Un cuplu care stătea în staţia de autobuz o privi curios, atenţia lor fiind atrasă de suferinţa evidentă de pe faţa ei palidă.

Clare trecu pe lângă ei, surdă la aluziile lor murmurate. De o săptămână
- de când se întorsese la Londra - trăia intr-o suferinţă hipnotică adâncă, despărţită de lumea înconjurătoare de o deznădejede profundă din cauza viitorului nesigur şi al efortului de a-l înfrunta.

Găsise o locuinţă intr-o casă de închiriat posomorâtă din Bayswater şi in timpul zilei mergea kilometri întregi de-a lungul râului până când extenuarea fizică o forţa să se întoarcă în camera ei posomorâtă. Chiar şi atunci stătea deseori trează în orele târzii care se scurgeau încet. Mintea ei era chinuită de sutele de amintiri de care nu avea scăpare.

Proprietăreasa o mustrase deja că venea foarte târziu şi începu să fugă, temându-se de încă o întâlnire cu zgripţuroaica aceea. Poate o aştepta un răspuns de la compania de avioane. îi promiseseră că ii vor rezerva un loc către Kenya cât mai repede posibil. Posibilitatea de a se întâlni cu Hal era singura ei speranţă. Poate în Africa, înconjurată de oameni şi locuri care nu aveau nici o legătură cu trecutul, va putea să uite şi s-o ia de la început.

Foarte multe femei singure trăiau fericite, cu o viaţă împlinită. Timpul o va întări, chiar dacă rănile nu se vor vindeca de tot şi poate intr-o zi se va trezi şi va găsi că acea

amintire îşi pierduse puterea s-o tortureze, că ce părea o agonie de neinlăturat devenise o umbră, un regret vag a ceea ce ar fi putut fi.

Ce ar fi putut fi! Cele mai triste cuvinte din lume.

Mâinile ei se încleştară atât de tare încât unghiile îi intrară în palmă. Doamne Sfinte, nu mă lăsa să mă gândesc, te rog nu mă lăsa să mă gândesc! Oh, David, dragul meu, de ce nu poţi să mă iubeşti? De ce a mers aşa prost? Ce te-a făcut să mă urăşti când eu te iubeam cu disperare?

La colţul drumului care ducea la locuinţa ei, încetini. Orologiul unei biserici bătu ora unsprezece şi ea îşi muşcă buza nervos.

Doamna Hardleigh închisese sigur uşa până acum, şi va fi furioasă de deranj. Poate nu o va lăsa să intre. Data trecută când Clare întârziase, făcuse câteva observaţii răutăcioase despre respectabilitatea gospodăriei şi a chiriaşilor care nu menţineau respectabilitatea casei.

întărindu-se să întâmpine izbucnirea furioasă a doamnei Hardleigh, Clare încercă uşa. După cum se temea, era închisă. Era pe punctul de a trage de inelul de metal când un zgomot de pe stradă o făcu să se întoarcă.

Pentru câteva secunde, nu recunoscu silueta înaltă care stătea acolo. Apoi, cu un strigăt înăbuşit, leşină.

Când Clare îşi recăpăta cunoştinţa, era culcată pe o canapea, într-o cameră străină. încercând să se ridice, fu împinsă uşor înapoi pe pernele moi.

-Stai un pic întinsă. Nu ai de ce să îţi faci griji. Ai leşinat şi ţi-ai spart capul, dar totul va fi bine spuse David Lancaster blând.

Stătea pe marginea canapelei şi ea se uita întrebător la faţa întunecată pe care crezuse că nu o va mai vedea niciodată.

-David, nu înţeleg. De ce eşti aici? spuse ea fără putere.

îi luă mâinile într-ale lui.

-Deoarece trebuie să te găsesc, Clare, spuse el încet.

-Dar... de ce?

-Pentru că vreau să fii soţia mea.

Ea închise ochi. Era un vis. Nu putea fi real. îl pierduse pentru totdeauna. Era doar un vis născut din dorinţa şi nefericirea ei. întregul ei corp începu să tremure incontrolabil, şi toate lacrimile pe care nu le putuse vărsa în ultimele şapte zile şi nopţi, dintr-o dată izbucniră.

- Oh, draga mea, nu plânge. O luă în braţe şi o ţinu aproape de el, înspăimântat de violenţa lacrimilor ei.

în sfârşit, furtuna suferinţei încetă şi ea zăcea relaxată şi epuizată în braţele
lui.

-Clare, poţi să mă ierţi vreodată? Dumnezeu ştie că nu merit după cum m-am purtat cu tine. Mi-am dat seama în această ultimă săptămână ce orb am fost. Aproape am înnebunit când am realizat că te-am pierdut pe veci. Până când ai plecat, nu mi-am dat seama că aş putea să iubesc o femeie atât de mult încât să simt viaţa inutilă fără ea.

încet, ea îşi ridică faţa spre el.

-Mă iubeşti? Chiar mă iubeşti?

-Mai mult decât orice şi pe oricine din lume, şi dacă mă vei lăsa, îţi voi dovedi toată viaţa.

-Oh...!

Cu un icnet de bucurie, se cuibări în braţele lui.

- Nu-mi vine să cred că este adevărat, spuse ea cu o voce joasă. Te-am dorit de atâta timp. Am crezut că voi muri de dor. Spune-mi că nu visez, David; eşti chiar aici şi chiar se întâmplă acest lucru?

- Sunt chiar aici iubita mea, spuse el blând. Te-am găsit şi

nu îţi voi da drumul niciodată.

Pentru câteva minute, ea stătu nemişcată, simţind o fericire trecându-i prin fiecare nerv al corpului ei.

-Clare... uită-te la mine! El ii ridică faţa uşor.

-Nu pot! protestă ea cu vocea tremurând.

-Eşti cea mai frumoasă femeie din lume, ii spuse el blând.

O bătaie uşoară în uşă ii întrerupse.

David pufni:

-La naiba, cred că este doctorul. M-am gândit să-l chemăm, draga mea, în cazul in care ai făcut o mică contuzie. Intraţi, doamnă Rogers.

O femeie în vârstă îşi vârî capul pe uşă.

-Doctorul MacLean este aici, domnule David.

-Bine, pofteşte-l înăuntru! Domnişoara Drake pare să fie în regulă, dar mai bine ne asigurăm.

Doamna Rogers se retrase şi David spuse:

-în cazul în care te întrebi unde eşti, acesta este apartamentul fratelui meu James. Ţi-l aminteşti nu? El te-a intervievat pentru postul de secretară.

înainte să continue, doctorul, un bătrân scoţian ager, intră înăuntru. El examină capul lui Clare. Ea tresări când doctorul îi pipăi rana cu degetele.

-Nu aveţi de ce să vă faceţi griji, spuse el liniştitor. Mai târziu s-ar putea să aveţi o durere cumplită de cap, dar craniul pare să fie intact. Ştiţi, este greu să-l spargi. Cum aţi căzut?

- A leşinat şi s-a lovit la cap când a căzut, spuse David.
- A leşinat?

Doctorul îi luă pulsul, evaluând-o din priviri.

-Când ai mâncat ultima oară, fata mea?

-Nu mai ţin minte. Azi-dimineaţă, cred, se bâlbâi Clare.

-Ce ai mâncat?

-Oh, o bucată de pâine prăjită şi nişte ceai. Nu prea mi-a

fost foame.

-După cum se vede, te-ai cam înfometat zile întregi, spuse el sever.

Clare se înroşi şi aruncă o privire rugătoare lui David.

-Va fi bine acum, spuse el. O vom hrăni, doctore. Doamna Rogers este o bucătăreasă de prima mână.

- Aşa să faceţi. Are nevoie de o zi, două în pat, îi sfătui doctorul.

După o mustrare aspră, dar nu brutală despre pericolul înfometării, David o rugă să se întindă în timp ce el merse să-i aducă o cină uşoară pe care o pregătise menajera.

-Mănâncă atât cât poţi, draga mea, o îndemnă el, punând tava pe masa mică de lângă canapea. Este vina mea că eşti în starea aceasta. Merit să fiu criticat. Doamne, când mă gândesc că poate nu te-aş fi găsit niciodată...

-Cum m-ai găsit? întrebă ea, sorbind dintr-o supă excelentă caldă.

-Am căutat în jumătate de hoteluri din Londra şi pe urmă mi-am adus aminte când ai spus că vrei să te duci la fratele tău şi m-am dus la agenţiile de zbor. N-au fost prea dispuşi să-mi dea adresa ta, dar am reuşit să o smulg de la ei. Gazda ta nu m-a lăsat să aştept în casă - era foarte suspicioasă cu mine din nu ştiu ce motiv - şi am stat pe stradă până te-ai întors.

-Dumnezeule, toate lucrurile mele sunt acolo.

Nu mă va mai primi acolo, se văită Clare alarmată.

- Nici nu-ţi închipui că te las să te întorci în locul acela. Vei sta aici. Doamna Rogers locuieşte aici, deci este o casă respectabilă. îţi vom aduce bagajele dimineaţă. Voi vorbi eu cu doamna bătrână dacă vrea scandal, spuse el ferm.

- Ar fi trebuit să primesc biletul oricând. Oh, David dacă nu veneai....

-Mulţumesc lui Dumnezeu că am venit. Tremuri. Ce este?

Ţi-e frig? îţi voi aduce o pătură.

- Nu, este doar o reacţie, cred, spuse ea in grabă. Vezi tu, eu nu mai speram nimic din dimineaţa in care ne-am despărţit. Era ca şi cum mi-aş fi lăsat o parte din mine acolo. De ce m-ai lăsat să plec? De ce nu mi-ai spus atunci că mă iubeşti?

-Nu ştiu Clare, oftă Orgoliul, presupun. Nu mai are nici un rost acum.

Se aşternu un moment de tăcere cât timp el se uită gânditor în gol, cu faţa
sobră. Pentru prima dată, ea observă cât era de tras la faţă şi cât de îndurerat arăta.

-Sunt multe lucruri pe care trebuie să ţi le explic. Unele dintre ele pot să aştepte, dar este ceva ce trebuie să-ţi spun acum, dacă nu eşti prea obosită, spuse el în cele din urmă.

Ea îşi scutură din cap, ghicind ce va urma.

-Cu mult timp în urmă, am fost logodit cu o fată pe nume Caroline Lyall. Nu era mai mult decât o infatuare copilărească, dar nu ştiam pe atunci. Era foarte frumoasă, am fost vrăjit de ea şi nu am încercat să mă gândesc cum era ea în realitate. Era pe vremea când studiam la Universitate. Trebuia să ne căsătorim când mi-am luat diploma. Apoi, o perioadă am zăcut rănit în spital cu spatele in ghips - avusesem un accident la rugby.

El făcu o pauză; simţindu-i dezgustul pentru trecut, ea ii luă mâna intr-a
ei.

-în ziua nunţii noastre, am primit o scrisoare in care-mi spunea că totul a fost o greşeală. îi părea foarte rău, dar se mărita cu altcineva. Am aflat mai târziu că era un om de afaceri bogat, destul de bătrân cât să-i fie tată, continuă David.

Deşi tonul lui trăda că incidentul fusese depăşit, Clare simţi mânie împotriva acestei fete care se purtase atât de crud cu el.

- Presupun că am acceptat greu din cauză că eram bolnav. Dacă aş fi fost bine, poate n-aş fi fost atât deprimat. Dar stând în spital opt săptămâni, n-am avut altceva de făcut decât să mă gândesc. După ce am fost pe picioare, mi-am jurat să nu mai las nici o femeie să-şi bată joc de mine. Vezi tu, Caroline a fost prima femeie pe care am cunoscut-o şi am crezut că toate femeile sunt făcute din acelaşi aluat. Poţi să înţelegi asta?

Ca răspuns, ea îi luă mâna şi o puse pe faţa ei. în lumina disperării ei, era uşor să-şi imagineze cinismul înverşunat care îl aruncase în prăpastia de la început, părăsit atât de crud în timp ce el avea nevoie de consolare. Nu era de mirare că vedea toate femeile egoiste şi avare.

După ce te-am văzut, mi-am dat seama că eşti tot ce şi-ar fi dorit un bărbat.

Degetele lui le strânseră pe ale ei.

- M-am forţat să fiu dur şi neprietenos - când de fapt mă îndrăgosteam de tine. în noaptea în care îl găsisem pe Josh în carieră, era să spun adevărul. Apoi mi-am adus aminte de Caroline şi mi-am pierdut curajul. Dacă erai mai puţin atractivă, ar fi fost mai uşor, dar aspectul tău - părul tău, ochii tăi şi figura ta - îmi aduceau tot timpul aminte de greşeala pe care o făcusem mai demult. Când am crezut că te îndrăgosteşti de Paul, eram nebun de gelozie. El avea tot ce îşi dorea o femeie.

- Nu şi pentru mine David, îl întrerupse ea blând. Nu te-am vrut decât pe tine. De aceea am ieşit cu el. M-am gândit că dacă ai ţine la mine, gelozia ar învinge mândria. Nu mi-am dat seama că de fapt aşa am înrăutăţit lucrurile.

- Poţi vreodată să mă ierţi că am crezut că eşti o altă vânătoare de averi? o întrebă el umil.

- N-am ce să iert. Uită lucrurile acelea urâte pe care ţi le-am spus. Oh, ce mai contează acum? Miracolul este că povestea noastră are un final fericit.

- Un început fericit, o corectă el.

- Cu puţin noroc, sfârşitul fericit va fi peste vreo cincizeci de ani. Câteva ore mai devreme mă resemnasem că voi fi o fată bătrână, spuse ea tremurând.

- Doamne fereşte! Nu vrei o nuntă cu fast, nu?

Ea negă din cap, râzând:

-Numai o nuntă, David.

- Termină-ţi sandvişurile. Este trecut de miezul nopţii şi este timpul să dormi, spuse el.

-Unde este fratele tău? întrebă Clare, mâncând cuminte sandvişul cu pui.

-La un dineu oficial respectabil, spuse David.

-Eşti sigur că nu se supără că stau aici?

-Sigur că nu. Vei fi cumnata lui peste câteva zile. Ai terminat? O voi ruga pe doamna Rogers să te ajute.

-Nu sunt o invalidă, protestă ea.

-Nu protesta, spuse el ferm. De acum încolo nu-mi mai asum nici un risc cu tine, draga mea.

-Sună aşa de ciudat să-mi spui aşa, zise ea visătoare. Mă gândeam cum ar fi fost, dar nu puteam niciodată să-mi imaginez că vei spune cuiva "dragă". Erai întodeauna aşa de scorţos.

- Numai aparent. Erau momente când mă abţineam foarte greu să nu arunc pe geam maşina aia de scris nenorocită şi să fac dragoste cu tine.

-Adevărat? Eu mă întrebam dacă mă vei săruta vreodată, spuse ea poznaş.

-Doctorul MacLean a spus că ar trebui să stai liniştită o zi, două. Nici o tulburare emoţională. Expresia lui era serioasă, dar ochii lui erau jucăuşi.

-Oh, făcu ea o faţă lungă.

-Prostuţo! izbucni el in râs. Crezi că pot să rezist două zile fără să te sărut? Se aplecă spre ea şi cu o bucurie de nedescris, Clare se predă în braţele lui puternice. Vila era pe un deal dominâd o plajă privată. Vuietul mării ajungean cameră ca o muzică liniştitoare.

Toată ziua soarele arătă cu o strălucire mediteraneană, şi seara grădina era scăldată în razele lunii. La sfârşitul primei săptămâni, Clare ştia că de acum încolo cuvântul "paradis" va evoca o viziune secretă a acestui spaţiu izolat a Rivierei italiene.

Stând pe balcon, privind cum apusul se reflectă în marea calmă, era convinsă că orice ar fi adus viitorul, amintirea bucuriei de acum nu va putea fi niciodată umbrită.

-Clare. unde sunt butonii mei?

Zâmbind se întoarse în dormitor. David era aplecat peste măsuţa de toaletă, căutând în trusa ei de cosmetice.

-Cred că le-ai ascuns. De când ne-am căsătorit nu mai îmi găsesc nimic, o acuză el.

-Regreţi graba ta?

-Nu în totalitate.

îi prinse eşarfa neglijeului şi o trase spre el.

-Dar tu? Ai regrete?

Ea arboră o expresie nehotărâtă.

- Este prea devreme să mă pronunţ. întreabă-mă peste şase luni. Doamne, uită-te la ceas. Trebuie să mă îmbrac, altfel întârziem.

îi smulse eşarfa din mână, depărtându-se înainte ca el s-o prindă.

-Butonierele tale sunt în cutia de proţelan din comodă.

-Nu îţi vei face părul cu chestie aceea rotitoare, nu? întrebă el pe când ea îşi ridica pieptenele.

-Ba da, vroiam. De ce?

-îmi place mai mult cum este acum.

Veni în spatele ei şi îşi mgropă mână în părul ei bogat şi mătăsos.

- Arăţi ca o ţigăncuşă cu părul despletit. Dacă îţi aranjezi părul altfel, arăţi prea oficial.

-Cred că este mai potrivit pentru un dineu. Signora Riviera este foarte elegantă.

-Nu este atât de frumoasă ca tine.

El se aplecă şi sărută curba umărului ei.

-La naiba cu dineul! Mi-ar plăcea să stau mai degrabă aici.

Clare râse:

- Ce creatură antisocială eşti! Am crezut că însurătoarea te va vindeca. Faţa ei se înduioşă.

-Nu trebuie să stăm până târziu, dragule, şi familia Riviera este un cuplu foarte de treabă.

-Ştiu că sunt.

Buzele lui se apropiară de faţa ei.

- Dar nu vreau să-mi petrec luna de miere dezvoltând relaţii anglo-italiene.

-Dar tu ...

Cuvintele ei fuseseră oprite după ce gura lui o găsise pe a ei.

-Asta te va învăţa minte să nu te mai contrazici cu stâpânul şi patronul tău, o tachina el.

Câteva minute mai târziu, ea deschise ochii şi se uită fermecată la el.

- Acum, îmbracă-te, draga mea, altfel vom întârzia

Clare se întinse visătoare după pudrieră. Când David o

săruta aşa, avea o senzaţie ciudată, ca şi cum se topea toată.

Era un iubit doritor şi înflăcărat, şi se mira că putuse să creadă că era scorţos şi lipsit de emoţii.

Câteodată avea impresia că s-a măritat cu un străin, pentru că pe măsură ce zilele treceau, un nou David se dezvăluia progresiv.

H iubea pe când era foarte nepoliticos şi repezit, dar acum descoperise că soţul ei avea o înclinaţie neaşteptată către nebunii, un haz copilăresc pe care le controla cu stricteţe. Cu alţi oameni era la fel de tăcut şi retras, dar cu ea era foarte tandru şi cald.

Ea acceptase că va exista întotdeauna o parte din el pe care o va ţine ascunsă de ea, dar în schimb se trezise în posesia întregii lui inimi.

-De ce ai expresia aceasta solemnă? întrebă el, zărindu-i privirea.

înainte de a răspunde, Clare se dezbrăcă de neglijeul ei şi îşi trase rochia
peste cap.

-M-am gândit cum ar fi fost dacă lucrurile nu ieşeau aşa, spuse ea încet.

El o privi cum îşi face ultimele retuşuri.

-Vino pe balcon pentru câteva secunde.

Mai avem câteva minute, spuse el Unul lângă celălat, se rezemară de balustradă şi priveau ultimii nori roşietici care se pierdeau în cerul întunecat.

-îţi mai aduci aminte când am vorbit despre a găsi un loc retras de lume? o întrebă David încetişor.

- Vrei să spui farmecul de pe ţărmul singuratic? murmură ea, amintindu-şi seara când stătuseră pe plaja de la Clint şi când pentru prima dată el fusese relaxat.

- Ai vorbit şi despre "confundarea" problemelor practice

ale căsătoriei cu o mulţime de prostii sentimentale, îi aminti ea.

Un zâmbet crispat îi apăru pe buze:

-Nu trebuie să-mi aminteşti ce prost mare am fost, iubita mea.

- Ai renunţat la ideea unei insule pustii?

îi luă mână şi o duse la buzele lui:

-Am realizat acum că o insulă părăsită nu este o soluţie. Tu mi-ai oferit tot ce am căutat.

Ea îşi puse capul pe umărul lui.

-Viaţa este ca un ţărm pustiu, spuse ea.

-Dar cred că Byron nu avea dreptate. Farmecul este atunci când găseşti pe cineva cu care s-o

împarţi şi nu vei mai fi singur niciodată.

Sfârșit